

Milenec snĩ
Sherrilyn Kenyon

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

MILENEC SNŮ

1. kniha série

Sherrilyn Kenyon

Starověká řecká legenda

Vládnul nejvyšší bezkonkurenční silou a odvahou, byl požehnaný bohy, obávaný smrtelníky a byl žádaný všemi ženami, které ho zahlédly. Byl to muž, který věděl, že nerespektování zákonů, se trestá rozčtvrcením. Jeho zručnost v boji a vynikající intelekt soupeřili s takovými jmény jako byl Achilles, Odysseus a Heracles a bylo psáno, že ani sám mocný Ares ho nemohl porazit. Jako by tento dar mocnému bohu války nebyl dost, bylo také řečeno, že jeho narození bohyni Afroditě, mu navždy zajistí jeho místo v paměti smrtelníků. Afrodita ho oblažila božským dotekem, který způsobil, že až dospěje, žádná žena mu neodepře své tělo. Když šlo o umění lásky, věděl, že se jeho vytrvalosti nevyrovná žádný člověk. Jeho touhy byly příliš horké a divoké na to, aby je někdy někdo mohl zkrotit. Nebo popřít. Zlatá kůže, vlasy a pozorné oči válečníka zajišťovaly, že v jeho přítomnosti bylo neustále dost žen k uspokojení a jakmile by se některá dotkla jeho ruky, oslepila by ho vášně.

Nemohl se svému kouzlu postavit. A tak ze žárlivosti vzniklo trvalé prokletí. Jako ubohý Tantalos, se musí navždy smířit s osudem, že jeho uspokojení nebude nikdy naplněno. Toužil po takovém doteku, který by ho donutil vykřiknout vášní a uspokojením. Od úplňku do úplňku, chtěl ležet ukojený po milování, dokud by nebyl nucen tento svět opustit. Ale zařekl se, že jednou se mu ten pocit do paměti zapíše. Není smrtelníka, který by dokázal ženu uspokojit tak, jako on. Protože se s někým takové krásy nemůže rovnat.

Takový žár.

Taková neohrožená smyslnost.

Julian Makedonský.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

*Svažte ho příkazem a zvolajte na něj, na křídlech půlnoci a pod
tíhou světla úplňku, třikrát.
On přijde pak, do příštího cyklu úplňku, jeho tělo bude poslouchat
vás.
Cílem jediným jeho je, sloužit vám. Vychutnat vás.
V jeho náručí naleznete skutečný ráj.*

Kapitola 1

"Zlato, ty se potřebuješ s někým vyspat." Grace Alexandrová sebou cukla před Seleniným příliš hlasitým hlasem. Byly v malé New Orleanské kavárně, kde seděli a dojídaly svůj oběd z červených fazolí a rýže. Bohužel pro ni, Selenin hlas dosahoval vysoké oktávy, která by se nesla jasně i přes hurikán. V přeplněné místnosti to náhle ztichlo. Pohledem k okolním stolům, Grace zaznamenala, že muži přestali mluvit a stočili na ně pohledy s mnohem větším zájemem, než jaký by se jí líbil. Ach Bože! Naučí se Seleno někdy ztišit hlas? Co horšího bude následovat? Svlékne se do naha a zatancuje na stole? Zase? Od té doby, co se asi před miliony let poprvé setkali, si Grace přála, aby Seleno *mohla* dostat do rozpaků. Ale její okázalá, často extravagantní kamarádka vůbec význam toho slova neznala. Grace si zakryla tvář rukama, a snažila se okolní zvědavé pohledy ignorovat. Projelo jí nutkání svou společnici, pod stolem, nakopnout.

"Proč nemluvíš ještě víc nahlas, Lanie?" zašeptala. "Nejsem si jistá, jestli tě slyšeli i chlapi v Kanadě."

"No, já nevím," řekl nádherný hnědovlasý číšník, když zastavil u jejich stolu. "Jak tu tak mluvíte, pravděpodobně už zamířili na jih." Teplo zbarvilo Graceiny tváře, když se na ni číšník, zjevně akademického věku, dábelsky usklíbl.

"Existuje něco jiného, co pro vás můžu udělat, dámy?" Zeptal se, a podíval se přímo na Grace. "Nebo přesněji řečeno, je tu něco, co můžu udělat *vás*, madam?"

Co takhle taška na mou hlavu, nebo něco, s čím bych zabila Lanie? Pomyslela si.

"Myslím, že máme všechno," řekla Grace s rudými tvářemi. Za tohle Seleno *určitě* zabiju.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jen potřebujeme náš účet."

"Dobrá tedy," řekl, utrlh jejich lístek a načmáral něco do horní části papíru. Ten postavil před Grace. "Klidně mi zavolejte, když si to rozmyslíte." Teprve potom, co odešel, Grace uviděla na horní straně papíru jeho jméno a telefonní číslo. Selena na něj vrhla jeden pohled a nahlas se zasmála.

"Jen počkej," řekla Grace, potlačovala úsměv. "Tohle ti vrátím." Selena hrozbu ignorovala, jak lovila v korálkové tašce peníze.

"Jo, jo, jasně. Kdybych byla sebou, to číslo si schovám. Je roztomilý."

"Myslím, že si to nechám ujít. To poslední, co potřebuju, je být zavřená za přispívání ke kriminalitě nezletilých." Selena sjela pohledem po číšníkovi, opírajícího se bokem o bar.

"Jasně, ale vypadá podobně jako Brad Pitt - mohl by stát za to. Zajímalo by mě, jestli má dalšího bratra."

"Zajímalo by mě, kolik by Bill zaplatil za to, aby se dozvěděl, že jeho žena strávila celou hodinu vrháním pohledů na dítě." Selena si odfrkla, když položila peníze na stůl.

"Nemrkala jsem na něj pro sebe. Mrkala jsem na něj pro tebe. Bylo to po tom, co jsme prodiskutovali tvůj sexuální život."

"No, můj sexuální život je fajn a nestojím o to, abys tu s těmi lidmi něco podnikala." Hodila peníze na stůl, zakousla se do poslední kostičky sýra a zamířila ke dveřím.

"Nebud' našťvaná," řekla Selena, následující jí v rušném davu turistů, kteří se hrnuli na Jacksonovo náměstí. Někdo hrál na saxofon jazz, i přes zvuky hlasů, koní, motory automobilů, a vlnu Louisianského horka, které se přes ni převalilo. Pokusila se to ignorovat, ale vzduch byl tak hustý, že mohla stěží dýchat, Grace si probíjela cestu mezi davem a stánkovými prodejci, kteří byli v přední části železem kovaného oplocení kolem Jacksonova náměstí.

"Víš, že je to pravda," řekla Selena, jakmile ji dohnala. "Myslím, bože Grace, jak je to dlouho? Dva roky?"

"Čtyři," řekla nepřítomně. "Ale kdo by to počítal?"

"Čtyři roky bez sexu?" Opakovala Selena nedůvěřivě. Několik diváků se zastavilo a zvědavě se dívalo ze Seleny na Grace. Jako obvykle si Selena shromáždění nevšimla a pokračovala. "Neříkej mi, že jsi zapomněla, že je věk elektroniky? Má některý z tvých pacientů

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

ponětí, jak dlouho jsi neměla sex?" Grace spolknula sýr a ošklivě se na Selenu podívala. Měla v úmyslu na Selenu zakřičet, ale nechtěla to rozpitvávat před tolika lidmi.

"Mluv potichu," řekla suše. "*Opravdu si nemyslím, že by se mí pacienti měli starat o to, že jsem znovu narozená panna. A co se týče věku elektroniky, opravdu nechci něco tak osobního dělat s něčím, co má na štítku varování a baterii.*" Selena si odfrkla.

"Jo, správně, většina chlapů by *měla* mít varovné popisky." Zdvihla ruce, aby své tvrzení potvrdila.

"*Pozor, prosím, psychopat. Jsem náchylný k chlípnému chování, dlouhému líbání a mám schopnost říct ženě bez varování pravdu o její váze.*"

Grace se zasmála. Měla vyhrknout, že muži takové varování potřebovali nesčetněkrát.

"Divím se ti, doktorko Sex," řekla Selena s imitací přízvuku doktorky Ruth. "Jenom si tam sedíš a posloucháš všechny intimní detaily jejich sexuálního života, zatímco ty žiješ jako jeptiška." Řekla Selena.

"Nemůžu uvěřit, že po všech těch věcech, které jsi slyšela na svém sezení, žádný z nich vůbec nevyburcoval tvoje hormony." Grace vrhla na Selenu výsměšný pohled.

"Jasně, *jsem* sexuální terapeutka. Pro mé pacienty je o mnoho lepší, když jsem *maličko pasivní*, když přede mnou větrají své problémy. Mám na mysli fakt, Lanie, že bych ztratila svoji licenci."

"No, nevím, jak ti mám pomoci, když nebudeš mít na blízku žádného chlapa."

Grace se ušklíbla, a vyrazila na druhou stranu náměstí, naproti Turistickému informačnímu centru, kde měla Selena zřízený stánek se čtením z tarotových karet a dlaní. Když Grace došla k malému karetnímu stolu pokrytému tmavě fialovým hadříkem, povzdechla si.

"Víš, je to doba, kdy jsem našla člověka, který by stál za holení nohou. Většina z nich byla taková ztráta času, že bych raději seděla doma a dívala se na opakování *Hee Haw*." Selena se podrážděně ušklíbla.

"Co se stalo s Gerrym?"

"Špatný dech."

"Jamie?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jeho záliba v tahaní holubů z nosu. Obzvláště během večere."

"Tony?"

Grace se na ni jen podívala. Selena rozhodla ruce.

"Dobře, tak měl trochu problém s hazardem. Ale pak, každý potřebuje nějaký koníček." Grace na ni hleděla.

"Hej, Madam Selene, už jste zpátky z oběda?" Zeptala se Sunshine z vedlejšího stánku, pouliční prodavačka svých skic a keramiky. Sunshine byla o pár let mladší, měla dlouhé černé vlasy a vždy nosila oblečení, které Grace připomínalo vílí princeznu. Její kostým dnes byla jemná bílá sukně, která by byla až neslušná, pokud jste nepočítali světle růžového leoparda dole a docela venkovskou halenku.

"Jo, jsem zpátky," řekla Selena, když si klekla, aby odemknula dveře, zajištěné kovovým řetězem z kola, na kterém každé ráno projížděla kovanou železnou bránou.

"Dělo se něco zajímavého, když jsem byla pryč?"

"Pár kluků si vzalo vaši vizitku a řeklo, že se vrátí, až se najíte."

"Díky." Selena položila kabelku dovnitř vozu, vytáhla tmavě modrou cigaretu z krabičky, kterou používala na ukládání peněz z tarotových karet, a ty si uchovávala zabalené v černé hedvábné šále a tenké, ačkoliv obrovské hnědé kožené knize, kterou Grace nikdy předtím neviděla. Selena si na hlavu nasadila velký slaměný klobouk, pak se otočila a vstala.

"Máš všechny své kousky označené?" Zeptala se Sunshiny.

"Ano," řekla Sunshine, jak popadla kabelku. "Pořád tomu říkám smůla. Ale pokud bude někdo chtít znát cenu zatímco budu pryč, je to tam." Vzhledla a uviděla drsného motorkáře, který vedle nich zabrzdil.

"Hej, Sunshine," zakřičel, "Sedni si dozadu. Mám hlad." Sunshine zamávala pohrdavě rukama.

"Jeď opatrně, Harry nebo slezu a budeš jíst sám," řekla, když k němu pomalu šla. Vyšplhala se na zadní část jeho motorky. Grace nad těma dvěma zatřásla hlavou. Sunshine potřebovala mnohem větší pomoc s chozením na rande. Sledovala, jak projeli kolem Cafe du Monde.

"Ooo, vsadím se, že si dají dobrý dezert."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jídlo není náhražkou za sex," řekla Selena, když rozložila karty a knihu na stolek. "Co říkáš, není to-"

"Dobře, máš bod. Ale opravdu, Lanie, proč se najednou tak zajímáš o *můj* sexuální život? Nebo, co je důležitější, o jeho nedostatek?" Selena vzala knihu.

"Protože mám nápad."

To bylo něco, co zchladilo její kosti, i v tomto nesnesitelném horku. A Grace se tak snadno vystrašit nedala, pokud se jí do života nezapojí Selena s jedním z jejích směšných nápadů.

"Není jiná možnost?"

"Ne, tohle je lepší." Uvnitř se Grace zděsila a divila se, proč neměla první rok na Tulane, normální spolubydlící - místo této nestálé cikánky Seleny. Jedna věc byla jistá, neměla by projednávat její sexuální život uprostřed přeplněné ulice. V tomto okamžiku si byla silně vědoma jejich rozdílů. Ona stála v teplem zvlhlých krémových hedvábných šatech od Ralpha Laurena, tmavé vlasy zdvihlé do rafinovaného drdolu, zatímco Selena měla na sobě dlouhou černou sukni s těsným fialovým tílkem, které jí sotva zakrývalo její plné poprsí. Seleniny na ramena dlouhé hnědé kudrnaté vlasy byly staženy černou hedvábnou leopardí šálou a její obrovské stříbrné náušnice, ve tvaru měsíce, jí visely až na ramena. Nemluvě o asi stopadesáti stříbrných náramcích, které měla okolo obou zápěstích. Každý vypovídal o tom, odkud se přestěhovala. Lidé vždy upozorňovali na jejich fyzické odlišnosti, ale Grace věděla, že Selena ukrývala svou silnou paměť a nejistotu za "exotická" oblečení. Uvnitř si ty dvě byly daleko víc podobné, než by kdokoli vůbec hádal. Kromě Seleniny bizarní víry v okultismus. A Selenina nenasytná chuť na sex. Přesunula se do stánku vedle ní, Selena vnutila knihu do Graceiných zdráhavých rukou a přejela přes ni palcem. Grace ji nechtěla upustit. Nebo odvrátit oči.

"Našla jsem to ve starém knihkupectví u Muzea voskových figurín. Byla pokrytá horou prachu. Snažila jsem se najít knihu o psychometrii, když jsem na ni narazila a *voila!*" Selena triumfálně ukázala na stránku. Grace se podívala na obraz a pak už jen zírala. Nikdy takovou věc neviděla. Ten muž na obrázku je strhující a obrazově v jeho detailu naprosto šokující. Pokud by na stránce

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

nebyla zjevná hluboká značka, přísahala by, že je to skutečná fotografie některé starověké řecké sochy. Ne, opravila se - řeckého boha. Žádný smrtelník nemohl *nikdy* vypadat tak dobře. Stojící ve své *úplné* nádherné nahotě, z toho člověka prosakovala moc. Moc a surová zvířecí sexualita. Přestože představoval lhostejný postoj, vypadal jako nějaký elegantní dravec připravený vyrazit okamžitě do akce. Budil zdání dokonalého těla s příslibem pevné síly určené čistě pro ženské potěšení. Vyschla jí ústa, jak Grace přejížděla pohledem přes jeho svaly, vytvarované ve výborném poměru k jeho výšce a váze. Sledovala tenkou, hlubokou drážku, která rozdělovala jeho prsní svaly, dolů na břicho, které žebralo o ženský dotek. K jeho pupku. A pak k jeho ...

No, nikdo se neobtěžoval ho *tam* zakrýt fíkovými listy. A proč by měli? Kdo by měl takový nápad, že by chtěl zakrýt takový krásný mužský balík?

Ostatně, kdo by potřeboval nějakou baterii, když by ho měl v domě! Olízla si rty a vzhlédla k jeho tváři. Když zírala na ostré, nádherné rysy, které mu dodávaly náznak ďábelského úsměvu, měla vidění, jak do slunečného dne fouká vítr; žlutohnědý zámek, obtočený kolem krku. Jeho železně modré oči bodaly stejně intenzitě, jako když do něj někdo zapíchl železným kopím a on vykřikl. Náhle ucítila víření hustého, horkého vzduchu kolem sebe, až se zdálo, že pohladil její odkrytou kůži. Mohla téměř slyšet hluboký tón jeho hlasu, cítit jeho silné ruce omotávající se kolem ní a když ji opíral o skálu, tíhu na prsou, zatímco jeho teplý dech lechtal její ucho. Pocit silných, způsobilých rukou hladících její tělo, dávajících jí slast, když zajel do jejích intimních míst. Po páteři jí přeběhl mráz a její tělo pulzovalo tak, jak ještě nikdy. Byla to divoká, intenzivní touha, kterou nikdy předtím nepoznala. Pohlédla na Selenu, zda cítí to samé. Pokud ano, nebylo to poznat. Musela mít halucinaci. To je ono! Koření z červených fazolí muselo nakonec prosáknout do jejího mozku a změnit ho na kaši.

"Co si o něm myslíš?" Zeptala se nakonec Selena. Grace pokrčila rameny ve snaze potlačit pomalé rozlévající se horko ve svém těle. Stále si prohlížela jeho perfektní postavu.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Vypadá jako klient, kterého jsem měla včera." No, nebyla to tak úplně pravda. Byl to poměrně atraktivní chlap, ale vůbec nebyl jako muž na obrázku. Ve svém životě nikoho podobného nepotkala!

"Opravdu?" Seleniny oči se zatměly způsobem, který ji varoval, že právě začne její dlouhá přednáška o osudu a šanci setkání.

"Jo," odsekla Seleně. "Řekl mi, že je lesbička uvězněná v mužském těle." Seleně spadl výraz. Vzala si od ní knihu, s bouchnutím ji zavřela a podívala se na ni.

"Ty znáš ty nejdivnější lidi." Grace zvedla obočí. "Neříkej to," řekla Selena, když jí vzala a posadila ji za stolek. Knihu položila před ní.

"Říkám ti, že *toto*" - dvakrát poklepala na knihu - "je pro tebe odpovědí." Grace zírala na svou přítelkyni, jak sedí za stolem s tarotovými kartami a tajemnou knihou pod rukama. V té chvíli by téměř uvěřila, že je Selena opravdu tajemná cikánka. Pokud v takové věci věřila.

"Dobře," řekla Grace. "Ukonči mé trápení a řekni mi, co ta kniha a obraz má společného s mým sexuálním životem." Selenina tvář zvážněla.

"Ten chlap, kterého jsem ti ukázala, ... Julian ... je řecký otrok lásky, který je zcela ovládán a oddán tomu, kdo ho vyvolá." Grace se zasmála nahlas. Věděla, že to bylo drzé, ale nemohla si pomoci. Jak by mohla ona, která má titul ze starověkých dějin a fyziky, uvěřit něčemu tak absurdnímu?

"Nesměj se. Myslím to vážně."

"Vím, že ano. Právě to, to dělá ještě legračnější." Grace si pročistila hrdlo a vystřízlivěla.

"Dobře. Co mám dělat? Svléci si šaty a o půlnoci někde tancovat?" Koutky úst se jí zdvihly a Seleniny oči varovně ztmavly.

"Máš pravdu, já mívám dobrý sex, ale nemyslím si, že bych si nechala ujít nějakého nádherného řeckého otroka lásky."

Kniha spadla ze stolu. Selena se zaječením vyskočila a shodila židli. Grace těžce dýchala.

"Strčila jsi do ní loktem, že ano?" Seleniny oči byly velké jako talíře, pomalu zatřásla hlavou.

"Přiznej se, Lanie."

"Neudělala jsem to," řekla se smrtelně vážnou tváří.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Myslím, že jsi ho urazila." Zatřásla hlavou nad tím nesmyslem, popadla své brýle a klíče s peněženkou. Jo, jo, bylo to stejně jako v době, kdy na škole měla Lanie mluvit o použití spiritistické tabulky a Lanie řekla, že si Grace ve třiceti vezme řeckého boha a budou spolu mít šest dětí. Dneska Selena odmítla přiznat, že to ona do knihy zatlačila. Ale na srpnovou neděli bylo příliš horko, než aby se s ní hádala.

"Podívej, musím zpátky do kanceláře. Mám dvě hodiny a nechci se dostat do zácpy. Přijdeš dnes večer?"

"To si nemůžu nechat ujít. Přinesu víno."

"Dobrá tedy, uvidíme v osm." Grace se zastavila, aby mohla ještě něco říct.

"Řekni Billovi, že ho pozdravuji a děkuji, že jste přišli na moje narozeniny." Selena ji sledovala, jak odchází a usmála se.

"Jen počkej, až uvidíš náš dárek k narozeninám," zašeptala, zvedla knihu z místa, kde spadla. Přejela rukou po měkké kůži a setřela několik zrníček špíny. Znovu ji otevřela a pohlédla na nádherný obraz a na oči, které byly vyvedeny černou barvou a nějak budily dojem hluboké, kobaltové modře. Pro jednu bude její kouzlo fungovat. Byla jistá.

"Bude se ti líbit, Juliane," pošeptala mu Selena, jak přejela prstem po jeho dokonalém těle. "Ale měla bych tě varovat, aby jsi s ní měl svatou trpělivost. A proniknout přes její obranu bude asi tak těžké, jako překonat zdi Tróje. Stále si myslím, že jestli jí někdo může pomoci najít sebe samu, jsi to ty." Pod rukou cítila, jak kniha zteplala a instinktivně věděla, že to byl jeho způsob, jak se s ní dohodnout. Grace byla šíleně nedůvěřivá, ale jako sedmá dcera sedmé dcery s cikánskou krví kolující jejími žilami Selena věděla, že tu a tam byly některé věci v životě, které se vzpíraly vysvětlení. Nějaký tajemný zdroj energie, který nezávazně plynul, jen čekal na někoho, kým by protekl.

A dnes večer bude úplněk.

Uložila knihu zpět do bezpečí své tašky a cítila, že ji dal osud knihu do ruky záměrně. Měla pocit, že na ni volá, jakmile se přiblížila ke štítu knihkupectví, kde ležela. Protože ona byla poslední dva roky

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

šťastně vdaná, věděla, že kniha není určena pro ni. Měla jen pomoc dostat ji tam, kde jí bylo potřeba. Ke Grace.

Její úsměv se rozšířil. Představte si neuvěřitelně pohledného řeckého otroka lásky, který na vaše kývnutí a příkaz bude celý měsíc...

Jo, tohle budou určitě nejlepší Graceiny narozeniny, které si bude pamatovat po zbytek svého života.

Kapitola 2

O hodinu později si Grace povzdechla, když otevírala dveře svého dvouposchoďového domku a vstoupila do naleštěné haly. Předtím než odhodila hromadu pošty na nízký antický stolek u schodiště, zavřela a zamkla dveře a pak hodila vedle pošty i klíče. Vyzula se z vysokých černých podpatků, umlčela zvonění v uších a soustředěně uklidnila bušení ve své hrudi. Každý večer se řídila stejnou neškodnou rutinou. Přišla domů, do prázdného domu, hodila na stůl poštu, doplahočila se nahoru, aby si udělala malé jídlo, roztřídila poštu, přečetla knihu, zavolala Seleně, prověřila záznamník a pak šla do postele. Selena byla správná, Gracein život bylo krátké, nudné studium jednotvárnosti.

A v devětadvaceti už z toho byla unavená.

Sakra, i Jamie nosáč začínal vypadat dobře. No, možná ne Jamie, a především ne Jamieho nos, ale jistě by se našel někdo, kdo nebyl kretén. Nebo ne? Jak Grace zamířila po schodech nahoru, rozhodla se, že její život není tak strašný. Alespoň měla dost času věnovat se svým koníčkům. Nebo vytvářet koníčky, pomyslela si, když přešla po chodbě ke své ložnici. Jednoho dne bude opravdu dělat něco pro sebe a své koníčky. Překročila práh ložnice a shodila boty z postele, potom je rychle vyměnila. Měla čas si jen stáhnout vlasy do ohonu, když zvonil zvonek. Seběhla zpět dolů a šla pustit Selenu dovnitř. Jakmile však otevřela dveře, Selena zanačala.

"Tohle si na sobě *dnes* nenecháš, že ne?" Grace se podívala dolů na své děravé džíny a nadrozměrné triko.

"Od kdy se staráš, co mám na sobě a jak vypadám?"

Pak ji uviděla - v ohromné proutěné Selenině tašce, kterou používá na nákup.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ach, tuhle knihu už ne." Vzhledla trochu naštvaně.

"Víš, co je tvůj problém, Grace?" Grace se podívala nahoru na strop, hledajíc u nebes pomoc. Bohužel, žádná nepřišla.

"Co? Chodím snad s holým zadkem a předhazuji ho každému chlapovi, kterého potkám?"

"Že nevíš, jak rozkošná ve skutečnosti jsi."

Zatímco Grace vyjeveně stála nad takovou netypickou poznámkou, Selena vzala knihu do obývacího pokoje a položila ji na konferenční stůlek. Pak Selena vyndala z tašky víno a zamířila do kuchyně. Grace se neobtěžovala ji následovat. Objednala si pizzu než odešla z práce a věděla, že Selena jen dodá vinné sklenky.

Jako kdyby se pro ni natáhla neviditelná ruka, Grace cítila, jak jí to táhne ke stolku s knihou. Její ruka se nečekaně vztáhla a dotkla se měkké kůže. Byla by mohla téměř přísahat, že cítila něco jako strniště na tváři. To bylo absurdní. Nevěřila v takové věci. Grace přejela rukou po perfektně hladké kůži, ale nezaznamenala žádný nápis nebo název. Otevřela desky. Byla to nejpodivnější kniha, jakou kdy viděla. Stránky vypadaly, jako by kdysi dávno byly nějakým druhem svitku nebo něčeho, co bylo později vyvázáno do knižní formy.

Vybělený pergamen byl pod její prsty zvrásněný, a když otočila na první stránku uviděla složitě namalované spirálově ozdobené znaky, které se protínaly se třemi trojúhelníky a okouzující obraz tří žen se spojenými meči. Zamračená Grace, si nejasně vzpomněla na jaký si starověký řecký symbol. Ještě více zaujatá, než předtím, přeletěla knihu, jen aby zjistila, že byla úplně prázdná, kromě tří stran... Jak podivné. Musí to být nějaký náčrtník umělce nebo sochaře, rozhodla. To by bylo jediné vysvětlení, proč byly stránky prázdné. Così se stalo předtím, než měl umělec šanci něco do knihy přidat. Ale to nevysvětlovalo, proč vypadají stránky o hodně starší, než vazba... Vrátila se zpět k mužově kresbě, studovala písmo na stránce, ale nemohla ho rozluštit. Na rozdíl od Seleny, ona se jazykům ve škole vyhýbala jako moru.

"Je to pro mě řecká vesnice," řekla a vrátila svou pozornost k člověku. Byl úžasný. Tak perfektní a svůdný. Tak neuvěřitelně sexy. Určitě by ho zaujalo, že obdivuje, jak dlouho kresba vydržela tak

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

dokonalá. Někdo musí strávit roky, aby vypadal jako ten chlap, který by mohl vykročit ze stránky rovnou do jejího domu. Selena se zastavila ve dveřích, když pozorovala Gracein upřený pohled na Juliana. Celé roky byla Grace známá tím, že nikdy tak okouzlená nebyla. Dobře. Možná jí Julian pomůže. Čtyři roky byly opravdu příliš dlouho. Ale pak, Paul byl bezohledný, sebestředný prase. Jeho necitelnost ke Graceiným pocitům, měl dokonce za následek, že v noci, kdy ji zbavil panenství, plakala. Žádná žena si nezaslouží plakat. Zvlášť ne kvůli někomu, kdo by o ni měl pečovat. Julian by byl pro Grace určitě dobrý. A za měsíc s ním, by Grace zapomněla na vše kolem Paula. Jednou by Grace měla okusit, jaké to je, mít skutečný oboustranný sex a jednou provždy se oprostít od Paulovy krutosti. Ale nejdřív musela Selena zařídit, aby její tvrdohlavá spolubydlící byla trochu víc povolná.

"Objednala jsi pizzu?" Zeptala se Selena, držící plné sklenice vína. Grace si jednu nepřítomně vzala. Z nějakého důvodu nemohla odtrhnout oči od obrazu. "Grace?" Zamrkala, přinucená vzhlednout. "Hmm?"

"Viděla jsem ten pohled," škádlila ji Selena.

Grace si pročistila hrdlo.

"Ale, prosím, je to jen malá černobílá kresba."

"Miláčku, na té kresbě není *nic malého*."

"Ty jsi hrozná, Seleno."

"To je pravda. Ještě víno?" Jako na zavolání, zazvonil zvonek.

"Já to chápu," řekla Selena, postavila víno na stůl a zamířila do haly. O několik minut později se Selena vrátila do místnosti. Grace nechala nádhernou vůni z velké feferonkové pizzy, aby jí odvedla myšlenky od knihy a muže, který byl na obrázku, do podvědomí. Ale nebylo to snadné. Ve skutečnosti se zdálo, že je to každou minutu těžší. Co to s ní sakra bylo? Byla Ledová královna. Ani Brad Pitt nebo Brendan Fraser jí nerozpálili. A to byli vysocí a v živých barvách. Co to zvláštního je na té kresbě? Na něm? Grace se pečlivě zakousla do pizzy a vyzývavě přesunula křeslo přes celou místnost. Tak, aby měla knihu a Selenu pod dohledem. Čtyři kusy pizzy, dva kousky cukroví, čtyři skleničky vína a později film. Ležela se Selenou na polštářích z gauče, položených na zemi a smály se u *Šestnácti svíček*.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Říkáte, že jsou to vaše narozeniny," Seleno začala zpívat a začala bušit na podlahu, jako by to byl bongo buben.

"Moje narozeniny jsou to také." Grace udeřila hlavou o polštář, a pak se, opilá z vína, uchechtla.

"Grace?" Zeptala se Seleno hlasem plným veselí. "Jsi opilá?" Ta se uchechtla znovu.

"Možná, že jen pohodlně rozechřátá."

Seleno se na Grace usmála a vytáhla jí z vlasů stuhu.

"Nechceš si zkusit trochu zaexperimentovat?"

"Ne!" Řekla Grace důrazně, uhlazujíc si volné vlasy za uši. "Nechci žádnou spiritistickou tabulku nebo kyvadlo a přísahám, že jestli uvidím jen jednu tarotovou kartu nebo runový kámen, nacpu do tebe všechno cukroví."

Kousajíc si spodní ret, Seleno vytáhla knihu z pod stolu otevřela ji. Pět minut do půlnoci. Zvedla obrázek před oči Grace a poukázala na jeho neuvěřitelnou postavu.

"Co s ním?" Grace si ho prohlédla a usmála se. "On je báječný, viď?"

No, to byl určitě pokrok. Seleno si nemohla vzpomenout, kdy v poslední době, měla Grace kompliment na vzhled nějakého chlapa. Škádlivě zamávala knihou před Graceinou tváří.

"No tak, Grace. Přiznej to. Ty toho pohledného chlapa chceš."

"Když řeknu, že ho chci hodit do své postele, necháš mě na pokoji?"

"Možná. Co dalšího by jsi s ním v té posteli dělala?"

Grace protočila oči a položila si hlavu na polštář.

"Snědla jsi na kuráž mastného špinavého sysla?"

"Teď mluvím vážně."

"Dívej se na film."

"Jen když zkusíš tohle maličké zaříkadlo." Grace zvedla hlavu a povzddechla si. Věděla, že nemá cenu se se Selenou hádat – měla ten svůj *pohled*. A nic, ani meteorit shozený na dům ji zastaví, dokud nebude po jejím. Kromě toho, co by se mohlo stát? Za ty roky se naučila, že ne všechna Selenina kouzla jsou reálná.

"Dobře. Pokud to zmenší tvou bolest, udělám to."

"Hurá!" Řekla Seleno, chytila ji za ruce a vytáhla ji na nohy.

"Musíme jít ven na verandu."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Fajn, ale nebudu rozpárávat hlavu kuřeti nebo pít něco nechutného." Cítila se jako dítě, když ji Selena protáhla posuvnými skleněnými dveřmi ven. Vlhký vzduch jí naplnil plíce, cvrkali cvrčci a nad nimi zářilo tisíc hvězd. Grace se domnívala, že to je krásný večer na přivolání otroka milování. Nad tou myšlenkou se zahihňala.

"Co chceš, abych udělala?" Zeptala Seleny. "Myslet na nějakou planetu?"

Selena zatřásla hlavou, přesunula ji do kruhu světla úplňku.

"Podrž to na prsou."

"Oh, zlato," řekla Grace posmívajíc se tomu přání a chovala knihu na hrudníku jako by to byl milenec.

"Ty mě tedy rozpaluješ. Nemůžu se dočkat, až přejedu zuby po tvém nádherném těle."

Selena se zasmála.

"Nech toho. To je vážné!"

"Vážné? Prosím. Stojím tady na své devěťadvacáté narozeniny, bosá a v džínách a na prsou držím hloupou knihu, ze které se snažím přivolat řeckého otroka milování." Podívala se na Selenu.

"Znám jen jednu věc, která ještě směšnější..." Grace držela knihu v jedné ruce, široce otevřela náručí, zaklonila hlavu dozadu a pohlédla na temnou oblohu nad sebou.

"Oh, vezmi mě, velký nádherný otroku lásky a vezmi mě s sebou na hříšnou pouť. Prikazuji ti povstaň." Řekla a zavrtěla obočím.

Selena si odfrkla.

"To není to, co musíš udělat. Musíš říct třikrát jeho jméno." Grace se narovnala.

"Otroku lásky, otroku lásky, otroku lásky." Dala si ruku v bok a pohlédla na Selenu.

"Julian Makedonský."

"Oh, promiň." Grace si přivinula knihu na prsa a zavřela oči.

"Přijď a sejmi bolest z mých beder, o veliký Juliane Makedonský, Juliane Makedonský, Juliane Makedonský." Podívala se na Selenu.

"Víš, je těžké říct to rychle třikrát za sebou." Ale Selena jí nevěnovala ani kousek pozornosti. Byla příliš zaměstnaná pohledem na krásného řeckého cizince. Grace znovu protočila oči, když kolem celého dvora zavanul jemný vítr a ovinula ji slabá vůně santalového

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

dřeva. Grace podruhé vdechla příjemnou vůni, než se vypařila a vítr se usadil v teplém, hustém ovzduší, které bylo v srpnových nocích tak časté. Najednou se ozval slabý zvuk v domě. A malé zašustění listů z keře. Krčíc čelo, se Grace podívala na křoví, které se kymácelo. "Ach, můj Bože," Grace ztěžka dýchala, ukazující na keř na dvoře. "Seleno, podívej se tam!" Seleno se z jejího nadšeného gesta spěšně otočila. Vysoký keř se kymácel, jako by za ním někdo byl.

"Juliane?" Ozvala se Seleno. Udělala krok blíž. Strom se ohnul. Najednou se ozvalo syčení a mňoukání dvou koček, které okamžitě vystřelily přes dvorek.

"Hele, Lanie, to je pan Tom a přišel mě zachránit z mého celibátu." Kolébajíc knihou v jedné ruce, Grace zdvihla ruku na čelo a předstírala omdlení. "Oh, pomoz mi, Vládkyně Měsíce. Ještě nikdy jsem nemluvila s takovým nechtěným nápadníkem! Pomoz mi rychle, než mě moje alergie zabije."

"Dej mi tu knihu," vybuchla Seleno a chňapla po ní. Grace se otočila čelem zpět k domu, zatímco ona převracela stránky.

"Sakra, co jsem udělala špatně?" Grace vplula do otevřených dveří a Seleno ji pomalu následovala.

"Neudělala jsi nic špatně, zlato. Je to fraška. Vsadím se, že se teď popadá smíchy za hlavu, že jsme byly tak hloupé-"

"Možná, že tam bylo ještě něco jiného, co jsme měly dělat. Vsadím se, že je tam několik prvních bodů, které nejde číst. To musí být ono." Grace zamkla posuvné skleněné dveře a prosila za trpělivost. *A mě říká, že jsem tvrdohlavá.* Zazvonil telefon. Když ho zvedla, uslyšela Grace hlas Billa, který se sháněl po Seleně.

"To je pro tebe," řekla, podala telefon přítelkyni. Seleno si ho vzala.

"Jo?" Na pár minut se zarazila a Grace mohla slyšet jeho rozrušené tlachání. Až náhlá Selenina bledlost nasvědčovala o tom, že se něco stalo. "Dobře, dobře. Přijdu domů. Jsi si jistý, že jsi v pořádku? Dobře, taky tě miluji. Jsem na cestě, tak se nepokoušej cokoli dělat, než tam dorazím." Hrozné píchnutí strachu svázalo Grace žaludek. Znova a znova, viděla policistu ve dveřích na koleji, slyšela jeho nevzrušený hlas: *S lítostí Vám musím sdělit ...*

"Co je?" Zeptala se Grace.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Bill spadl, když hráli basketbal a zlomil si ruku." Úlevou vydechla zatajený dech. Díky bohu, že to nebyla automobilová havárie.

"Je to v pořádku?"

"Řekl, že ano. Jeho přátelé ho vzali k doktorovi. Řekl mi, ať se nebojím, ale myslím, že radši půjdu domů."

"Nechceš, abych řídila?" Selena zatřásla hlavou.

"Ne, na rozdíl ode mě, jsi měla hodně vína. Kromě toho, jsem si jistá, že to není nic vážného. Zůstaň tady a užij si zbytek filmu. Zavolám ti zítra ráno."

"Dobrá. Dej mi vědět, jak na tom je." Selena vzala svou tašku a vyhrabala v ní klíče. Jak šla ke dveřím, zastavila se a podala knihu zpět Grace.

"K čertu. Nech si to. Příštích pár dní se budeme smát a vzpomínat na to, jaký jsem idiot."

"Ty nejsi idiot. Jen výstřední."

"To je to, co řekli o Mary Todd Lincolnové. Dokud ji nezavřeli." Smějící se Grace si vzala knihu a pozorovala Selenu, jak šla ke svému autu.

"Dávej na sebe pozor," vykřikla dveřmi. "A díky za ten dárek, který jsi mi dala nakonec." Selena zamávala, když se dostala ke svému jasně červenému Jeepu Cherokee a vyjela. S unaveným povzdechem, Grace zavřela dveře a zamkla, knihu hodila na pohovku.

"Teď nikam nechod', *otroku lásky*." Grace se zasmála jejich hlouposti. Proč Selena stále vymýšlí takové nesmysly? Vypnula televizi a vzala špinavé nádobí ke kuchyňskému dřezu. Když oplachovala sklenice, uviděla záblesk a pak druhý, pomyslela si, že to byl blesk. Až do doby, než si uvědomila, že to přišlo *zevnitř* domu.

"Co...?" Postavila vinnou sklenici a šla směrem k obýváku. Poprvé nic neviděla. Ale jak prošla dveřmi, *uycítla* něčí přítomnost. Vlasy vzadu na krku se jí zježili. Opatrně vstoupila do místnosti a uviděla vysokou postavu stojící před gaučem. Byl to muž. Hezký muž. A *nahý* muž!

Kapitola 3

Grace vůbec nebyla typ ženy, která by chtěla čelit nahému muži ve svém obývacím pokoji.

Zakřičela a proběhla předními dveřmi. Bohužel zapomněla na polštáře, které stále ještě ležely na podlaze. Zakopla o ně a rozvalila se na zem.

Ne! Zvolala tiše, když na hromadě bolestivě přistála. Musela udělat něco pro svou ochranu. Vyděšená a otřesená, odhodila polštáře a hledala nějakou zbraň. Když zdvihla ruce nahoru něco ucítila, ale byly to jen růžové zajíčkovské bačkory. Sakra! Koutkem oka zahlédla láhev vína. Grace se k ní převalila, uchopila ji v ruce a pak se otočila tváří k vetřelci. Rychleji, než by mohla zareagovat, ji chytil teplou rukou kolem zápěstí a něžně ji znehybnil.

"Jsi zraněná?" Zeptal se.

Panebože, jeho hluboký mužný hlas byl sytý, s hustým rytmickým přízvukem, který by mohl být popsán jako zvučný. Erotický. A báječný. Utlumil její smysly, Grace vzhledla a... No... Zcela upřímně, byla tam jen jedna věc, že *to* rozpálilo její tvář ještě víc než Cajunský pokrm. Koneckonců, *to* by si nemohla nechat ujít, protože *to* bylo jen kousek od jejího ramene. A bylo *to tak velké*. V příštím okamžiku si klekl vedle ní a jemně jí odhrnul vlasy z očí. Přejel rukou po její hlavě, jak hledal, jestli se neuhodila. Její pohled putoval po jeho hrudi. Nemohla si uvědomit, jestli už v minulosti viděla úžasnější kůži. Grace bojovala s nutkáním zasténat nad intenzivním pocitem, který jeho prsty vyvolávaly. Celé tělo jí planulo.

"Uhodila jsi se do hlavy?" Zeptal se.

Znovu ten silný, podivný, nádherný přízvuk odrážející se od ní jako teplé, uklidňující pohlazení. Zírala na bohatě zlatou, žlutohnědou

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

kůži, která jako by zvala její ruce, aby se ho dotkly. Celý prakticky zářil! Chtěla vidět jeho tvář, aby zjistila, je-li celý stejně tak neuvěřitelný, jak jeho tělo. Jak vzhlédla, uviděla že jeho svaly na ramenou jsou jako vytesané a ústa jí poklesla. Láhev vína propadla jejími znehybněnými prsty.

Byl to *on*! Ne! To nemohl být *on*. To se jí stát nemohlo, nemůže být pravda, že má naháče ve svém obývacím pokoji a jeho ruce ve svých vlasech. Takové věci se prostě v reálném životě nestávaly. Hlavně ne tak průměrným lidem, jako byla ona. A přesto...

"Juliane?" Zeptala se udýchaně. Měl elegantní, mohutnou postavu, jako výborně trénovaný gymnasta. Jeho svaly byly tvrdé, štíhlé, nádherné a dobře stavěné v místech, kde ani nevěděla, že nějaké svaly jsou. Na ramenou, bicepsy na předloktích. Jeho hrudníku a zádech. Jeho krku a nohou. Jeho jméno, je syrová, mužská síla. Dokonce se *to* vybouřilo. Jeho zlaté vlasy padaly v chaotických vlnách kolem jeho čistě oholené tváře, která vypadala, jako kdyby byla opravdu vytesaná z kamene. Neuvěřitelně hezká a okouzující. Jeho tvář nebyla žensky hezká. Ale určitě dech beroucí. Plné, smyslné rty zakřivené do nadšeného úsměvu, odkrývaly několik d'olíčků, které procházely od jeho rtů k tvářím. A ty oči. Panebože! Byly jasné jako nebeská modř a perfektní bezmračné nebe, zvýrazněné na vnějším okraji temně modrou. Jeho oči se dívaly tak intenzivně a zářivě. Měla pocit, že by jeho pohled mohl zabít. Nebo přinejmenším zpustošit. A ona byla v tuto chvíli určitě zničená. Vypadal až příliš dokonale, než aby to byl skutečný člověk. Váhavě, natáhla ruku a položila mu ji na rameno. Užasla, když se jeho ruka nevypařila a prokázala, že to všechno nebyla jen opilecká halucinace. Ne, ta ruka byla skutečná. Skutečná, tvrdá a teplá.

Pod kůží, kde ležela její dlaň se ohýbal silný sval, srdce jí začalo prudce bušit. Omámená Grace nemohla dělat nic jiného než zírat.

Jedno Julianovo obočí se vyklenulo nahoru. Nikdy předtím před ním žena neutíkala. A vůbec ne, když předtím vyslovila přání, které ho k ní přivedlo. Všechny ostatní čekaly na jeho zjevení, pak mu okamžitě padly do náručí, nárokuje si jeho vášeň. Ale tahle ne... Byla jiná. Měl chuť se usmát, když viděl její strnulý pohled. Její husté, černé vlasy jí spadaly do poloviny zad a její světle šedé oči vypadaly jako moře

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

před bouří. Šedé oči s malými drobnými, stříbro-zelenými flíčky zářily inteligencí a teplem. Její hladká, světlá pokožka byla pokryta malými světle hnědými pihami. Každý kousek jí, byl roztomilý, stejně jako zvuk jejího hlasu. Ne že by na tom záleželo. Nezávisle na tom, jak ona vypadá, on je tu pouze proto, aby jí sloužil sexuálně. Ztratit se v jejím chutném těle, to měl v úmyslu udělat. Právě to.

"Pojď," řekl, přičemž ji vzal za ramena. "Dovol, abych ti pomohl nahoru."

"Ty jsi nahý," zašeptala, prohlížeje si ho nahoru a dolů v úžasu, když se postavili. "Jsi *tak* nahý." Konce jejích černých vlasů jí zastrčil zpátky za uši.

"Já vím."

"Ty jsi nahý!"

"To už jsme zjistili, že?"

"Ty jsi spokojený a nahý." Julian se zmateně zamračil.

"Co?" Podívala se na jeho vzrušení.

"Ty jsi spokojený," řekla se shrnutím. "A jsi nahý." Tak, to bylo to, co na něj volaly v tomto století. To by si měl zapamatovat.

"A to je ti nepříjemné?" Zeptal se, ohromen, protože nikdy předtím žádné ženě nebyla jeho nahota proti mysli.

"Bingo!"

"No, znám na to lék," řekl Julian, jeho hlas stoupl o oktávu, když zíral na její košili a ztvrdlé bradavky, které vystupovaly z tenkého bílého materiálu. Nemohl se na ně vynadívat. Chtěl je ochutnat. Dotkl se jí. Grace s tlukoucím srdcem ustoupila zpět.

To není skutečné. To nemůže být skutečné. Byla jen opilá a šálil jí zrak. Nebo musí mít vyčerpaná. Uhodila se hlavou o konferenční stolek, byla v bezvědomí a krvácela k smrti. Ano, bylo ono! To mělo smysl. Alespoň to bylo lepší, než pocit silného pulzování, které spalovalo celé její tělo. Prosilo ji, aby po těch chlápkových kostech skočila. A byly to takové hezké kosti. Když máš fantazii, holka, určité z toho najdeš cestu ven. V poslední době jsi příliš tvrdě pracovala. Začínáš si nosit domů sny svých pacientů. Natáhl se k ní a uchopil její tváře do svých silných rukou. Grace se nemohla pohnout. Vše, co mohla udělat, bylo zaklonit hlavu, podívat se do těch průbojných očí,

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

které jí dokázaly číst v duši. Ty oči byly stejně hypnotické, jako oči lovícího dravce, uklidňujícího svou kořist. Roztřásla se v jeho objetí. Poté, jeho teplé, náročné rty zakryly její vlastní. Grace zasténala. Ve svém životě slyšela o polibcích, kdy ženy zeslábly v kolenou, ale tohle bylo poprvé, kdy takový pocit zažila ona. Voněl krásně, ale chutnal ještě líp.

Z vlastní vůle ho objala kolem ramen, širokých a tvrdých jako kámen. Teplo jeho hrudi se vsakovalo do ní, zvoucí ji k erotickému, smyslnému příslibu toho, co bylo před nimi. Po celou dobu, plnil její ústa pánovitě, jako Vikingský záškodník zaměřený na celkové zničení. Každý centimetr jeho nádherného těla k ní byl důvěrně přitisknutý, třel se o ni způsobem, který zvýšil její ženské povědomí o něm. A oh, Kriste, uvědomovala si ho tak, jak ještě žádného jiného muže. Sjela rukama dolů po svalech, vytesaných na jeho holých zádech a povzdechla si, když cítila ty silné provazce. Grace se rozhodla, že pokud to byl sen, rozhodně nechtěla, aby ji něco probudilo. Třeba zazvonění telefonu. Nebo... Jeho ruce potulovaly po jejích zádech předtím, než sevřely její zadeček a přitisknul její boky blíž k jeho, zatímco jeho jazyk tancoval s jejím. Vůně santalového dřeva naplnila její smysly. Její tělo žhnulo, Grace cítila pod svými dlaněmi jeho napnuté svaly, když jeho dlouhé vlasy nazdvihla a pohládila ho.

Julianova hlava tonula v jejím teplém doteku, s příjemným pocitem ji sevřel pažemi ještě těsněji a rozběhl se rukama po její měkké pihovaté kůži. Jak miloval zvuky, které vydávala, když na něj tak provokativně reagovala. Hmm, nemohl se dočkat, až uslyší její výkřik ve vyvrcholení. Aby jí viděl do obličeje, odstrčil ji a zároveň její tělo omotal kolem svého. Bylo to velmi dlouho, co naposledy cítil ženský dotek. Tak dlouho, od doby, co měl poslední kontakt s lidmi, vůbec. Jeho tělo bylo rozpálené do běla vášní a to už bylo něco. Ale při jejich prvním milování, ji bude vychutnávat jako sousto sladké čokolády. Položit ji tak na zem a znásilnit ji, jako hladový muž na hostině, teď bude muset počkat, dokud s ním nebude spolupracovat. Už před staletími zjistil, že ženy vždy z jejich prvního styku omdlí. A on nechtěl, aby to bylo stejné i tentokrát. Ještě ne. Přesto už na ni nemohl čekat ani minutu. Vzal jí do náručí a zamířil ke schodům.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Zpočátku byla Grace omámená neuvěřitelným hřejivým pocitem - vyvolávající silné paže sevřené kolem ní - a mužem, který ji bez námahy zvedl a ani při tom úsilí nezasténal. Ale jakmile s ní prošel velkou dřevěnou balustrádou, probrala se.

"Hej, chlapíku!" Vybuchla a chytila se vyřezávaného mahagonu jako záchranné vesty.

"Kam si myslíš, že mě neseš?"

Zastavil se a zvědavě se na ni podíval. V tomto okamžiku si uvědomila, jak vysoký a silný je, že by si s ní mohl dělat cokoli na světě a ona by ho nezastavila. Záchvěv strachu jí proběhl celým tělem. I přes všechno to nebezpečí, se některé části jí nebály. Něco v ní jí říkalo, že by ji úmyslně nezranil.

"Beru tě do tvé ložnice, abychom mohli dokončit to, co jsme začali," řekl prostě, jako kdyby mluvil o počasí.

"To si nemyslím." Pokrčil těmi nádherně širokými rameny.

"Nebo raději preferuješ schody? Nebo snad gauč?" Pozastavil se a vypadalo to, jako kdyby se rozhlížel po domě a rozvažoval svou volbu.

"Ve skutečnosti, to není špatná myšlenka. Je to už dlouho, co jsem si vzal ženu na-"

"Ne, ne, ne! Jediné místo, kam mě vezmeš budou tvé sny. Ted' mě dej dolů, než se opravdu naštvu."

K jejímu šoku, to splnil. Cítila se trochu líp, když byly její nohy bezpečně na zemi a ustoupila dva kroky. Hleděli si z očí do očí a bylo by to trochu víc vyrovnané, kdyby se mohla rovnat do stejné úrovně s mužem, který vlastnil takovou vrozenou sílu a moc. Najednou na ni plně dopadla jeho přítomnost. Byl skutečný! Drahé nebe, tak ho se Selenou skutečně vykouzlily! Jeho oči ji znuděně pozorovaly, jeho tvář byla úplně bez výrazu.

"Nerozumím, proč jsem tady. Pokud nechceš, abych tě uspokojil, proč jsi mě přivolala?" Téměř ta slova zasténal. Nejhorší bylo, když se jí obraz jeho zlatého, štíhlého, a silného těla, vyražejícího proti ní, zjevil v mysli. Jaký by to byl pocit, když má člověk tak neuvěřitelnou chuť, milovat se s ní celou noc? A on by byl v posteli báječný. Nebylo pochyb.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Někdy bylo mlčení daleko lepší... Grace usilovně přemýšlela. Co to na tom člověku bylo? Nikdy ve svém životě necítila takový sexuální hlad. Nikdy! Mohla by ho doslova položit na podlahu a zhltnout ho. Jen to nedávalo smysl. Během let, si vypěstovala víc než zvyk na sex, a znala jeho popis ve většině existujících termínech – někteří z jejích pacientů se dokonce záměrně snažili ji šokovat nebo vybudit. Ani jednou v ní nevyvolali takovou odezvu. Ale když přišla k němu, všechno na co mohla myslet, bylo ho vzít do náručí a jezdit na něm na zemi. Ta zcela netypická myšlenka ji probrala. Grace otevřela ústa, aby reagovala na jeho otázku, ale pak se zarazila. Co by měla s tím chlapem dělat? Jiného než *to*. Zatřásla nedůvěřivě hlavou.

"Co mám s tebou dělat?" Jeho oči se zatměly vášní, když po ní opět sáhl. Ach, ano, její tělo prosilo, *prosím* dotýkej se *mě všude*.

"Nech toho!" Vyštěkla, jak na sebe, tak na něj; odmítajíc ztratit nad sebou kontrolu. Racionální myšlení ji pomohlo se ovládnout, ale ne její hormony. Chybu už udělala a nechtěla ji opakovat. Uskočila o další krok a zírala na něj. Svatá guacamole (*omáčka z avokáda – pozn. překl.*), byl nádherný. Jeho vlnité, žlutohnědé vlasy mu spadaly dolů po zádech, kde byly zajištěné tmavě hnědým koženým provázkem. Až na tři tenké copánky, které byly na konci ozdobené korálky a houpaly se spolu s jeho pohyby. Tmavě hnědé obočí nad očima bylo okouzlující, až to děsilo. Jeho oči ji sledovaly způsobem, který ji celou rozpaloval. A v tu chvíli chtěla Selenu zabít. Ale ne zdaleka tolik, jak moc chtěla zalézt do postele s tímto člověkem a zakousnout se zuby do jeho zlatého opálení.

Zastavte to!

"Nerozumím tomu, co se tu děje," řekla nakonec. Musela vymyslet, co dělat dál.

"Musím si na chvíli sednout a ty ..." Přejela očima jeho dokonalé tělo.

"Se musíš zakrýt."

Koutky Julianových úst se zvedly. Za celý jeho život byla první, která mu tohle *někdy* řekla. Opravdu, všechny ženy, které znal před svým prokletím, nedělaly nic jiného, než že se pokoušely dostat ho z jeho oblečení. Co nejrychleji. Když byl proklet, strávili soudní poslové celé dny prohlížením jeho nahoty a přejížděním rukou přes jeho tělo.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Zůstaň tu na chvíli," řekla a vyskočila do schodů. Pozoroval její kývající se boky a jeho tělo okamžitě narostlo a ztvrdlo. Svíral zuby ve snaze ignorovat pálení ve slabínách, přinutil se rozhlédnout kolem sebe. Rozptýlení bylo rozhodně klíčové - alespoň do chvíle, než se mu oddá - a to by dlouhá doba být neměla. Žádná žena ho ještě nikdy, sama od sebe, neodmítla. Hořce se při té vzpomínce usmál a rozhlédl se kolem sebe po domě. Kdy a kde to byl? Nevěděl, jak dlouho byl lapený. Jak šly roky, všechno, na co si vzpomínal, byly hlasy, drobné posouvání, změny přízvuků a jazykových dialektů. Podíval se na světlo nad svou hlavou, zamračil se. Nehořel tam žádný oheň. Co to bylo za věc? Oči se mu na protest zamlžily, tak sklopil zrak. To musí být žárovka, rozhodl. *Ahoj, potřebuju vyměnit žárovky. Udělej mi laskavost a přehod' vypínač u dveří.* Kay? Pamatoval si obchodníková slova, pohlédl ke dveřím a uviděl to, co předpokládal, vypínač. Julian sešel po schodech dolů a stlačil malou páku. Světla ihned zhasla. Vytáhl ji zpět nahoru. Znovu se usmál. Jaké další záznaky v této době asi jsou?

"Tady." Julian pohlédl na Grace, která stála dole. Hodila mu dlouhou, obdélníkovou, tmavě zelenou tkaninu. Nedůvěřivě ji zachytil na hrudi. Ta žena ho vážně zakrývala? Velmi zvláštní. Jeho zamračení se prohloubilo, když si tkaninu ovinul kolem boků. Grace čekala, dokud nepoodešel ode dveří a znovu se na něj podívala. Díky bohu, že byl konečně zakrytý. Není divu, že Viktoriánci trvali na obřích listech. Škoda, že měla jen malý dvorek. Jediné, co tam měla, byly cesmínové keře a pochybovala, že by to ocenil. Grace zamířila do obývacího pokoje a posadila se na gauč.

"Tak mi pomoz, Lanie," vydechla. "Za tohle si pro tebe dojdu."

A pak tam byl, sedl si vedle ní a každý hormon v jejím těle, se jeho přítomností, rozpálil. Přesunula se na opačný konec gauče, a opatrně na něj pohlédla.

"Takže, jak dlouho tady budeš?" Skvělá otázka, Grace. Proč se ho nezeptáš na počasí, když už jsi u toho? Pane na nebi!

"Až do příštího úplňku." Jeho ledové oči postupně roztály. A jak přešel pohledem přes její tělo, jeho pohled se změnil z ledového na rozpálený v rozmezí asi dvou srdečních tepů. Nahnul se k ní a natáhl

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

ruku, aby se dotknul její tváře. Grace vyskočila na nohy a zastavila se na druhé straně konferenčního stolku.

"Chceš mi říct, že jsem tu s tebou uvízla na příští měsíc?"

"Ano." Omráčená Grace si přejela rukama přes oči. Nemohla ho hostit měsíc. Celý, pevný měsíc! Měla povinnosti, závazky. Měla nový koníček, učit se.

"Podívej," řekla. "Věř tomu nebo ne, mám svůj život. A ten tě do něj nezahrnuje." Mohla to říkat jeho tváří, ale on se o to vůbec nezajímal. Vůbec ne.

"Pokud si myslíš, že jsem nadšený tím, že jsem tady s tebou, tak se mylíš. Ujišťuji tě, že tu nejsem ze své volby." Jeho slova ji píchla.

"No, ne *všechno* z tebe to cítí stejně." Poukázala na jednu jeho část, kde byl ještě ztuhlý. Podívala se do jeho klína, na permanentní vyboulení pod ručníkem, až si povzdechl.

"Bohužel, nemám žádnou větší kontrolu nad *tím*, že jsem tady."

"No, tam jsou dveře," řekla a ukázala mu. "Dej pozor, ať tě při odchodu nebouchnou do zadku."

"Věř mi, že kdybych mohl, odejdu." Grace nad jeho slovy a jejich významem zaváhala.

"Chceš mi říct, že tě nemůžu poslat pryč a ani tě vrátit do knihy?"

"Myslím, že to pravé slovo zní *bingo*." Zmlkla.

Když Julian pomalu vstával, zíral na ni. Přes ta staletí, kdy byl prokletý, to bylo poprvé, kdy s tímhle někdo přišel. Všichni jeho soudní poslové věděli, co byl a byli více než ochotni strávit měsíc v jeho náručí, naneštěstí s využitím jeho těla pro své potěšení. Nikdy ve svém životě, a to buď v tomto nebo jeho smrtelném, nenašel ženu, která by ho po fyzické stránce nechtěla. Bylo to divné... Pokořující. Téměř trapné. Může to být způsobeno tím, že bylo jeho prokletí oslabeno? Mohl by být konečně volný? Ale ani jeho přání nic nezmohlo a on to věděl. Když řecký bůh vynesl trest, bylo to stylové a velmi silné, že ani dvě tisíciletí ho nemohly zjemnit. Došlo k tomu před dávnými věky, když bojoval proti svému odsouzení. A věřil, že by mohl být osvobozen. Ale více než dva tisíce let věznění a neochabujícího mučení, ho donutilo rezignovat. Zasloužil si své peklo a jako voják, kterým kdysi byl, nastoupil trest. Spolknul žluč, která mu uvízla v krku, roztáhl ruce a nabídl jí své tělo.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Můžeš si se mnou dělat, co budeš chtít. Jen mi řekni, co a jak, prosím tě."

"Tedy, chci, abys odešel." Ruce mu spadly podél boků.

"S výjimkou tohoto." Frustrovaná, začala Grace přecházet. Její hormony se konečně vrátily zpět pod kontrolu, její hlava byla jasnější a toužila po řešení. Ale nezáleželo na tom, jak tvrdě se snažila něco vymyslet. Na nic nepřišla. Spánky jí začala pulzovat strašná bolest. Co by s ním proboha *celý měsíc* dělala? Znovu se na něj podívala, vlasy měl spadlé kolem sebe, zatímco ona se mučila tím, jak by se zabořil hluboko do jejího těla.

"Potřebuju něco ..." Julianův hlas se ztratil. Otočila se k němu čelem, zatímco její tělo stále žebrale o to jeho. Bylo by tak snadné ho dostat. Ale také špatné. Odmítla ho takovým způsobem zneužít. Jako... Ne, nemohla na *to* myslet. Odmítala o tom přemýšlet.

"Co?" Zeptala se.

"Jídlo." zopakoval Julian. "Pokud mě teď nechceš, nevadilo by ti, kdybych se najedl?" Rozpačitý, napůl naštvaný pohled jeho tváře, ji ujistil, že se mu nelíbí, když má o něco prosit. Pak si uvědomila, jak zvláštní a obtížné, by to bylo pro ni. Jak se asi cítí? Jaké je to být popadnut z místa, kde žil a hozen do jejího života jako prak? To musí být strašné.

"Jistě," řekla a pokynula mu, aby šel za ní. "Kuchyně je tady." Vedla ho krátkou chodbou do zadní části domu. Otevřela ledničku a nechala ho podívat se do ní.

"Co si dáš?" Místo toho se chytil za hlavu a couvl o tři kroky zpět.

"Máš ještě nějakou pizzu?"

"Pizzu?" opakovala v šoku. "Jak to, že víš o pizze?" Pokrčil rameny.

"Zdálo se, že ti opravdu chutnala." Tvář se jí rozpálila, jak si vzpomněla na jejich hru. Slena učinila komentář o potravinách nahrazujících sex a ona měla předstírat orgasmus a zároveň si pochutnávat na posledním kousku.

"Slyšel jsi nás?" Jeho tvář byla bez výrazu, když tiše promluvil.

"Otrok lásky slyší všechno, co se řekne v blízkosti knihy." Pokud se její tváře rozžhaví ještě více, explodují.

"Žádnou pizzu nemám," řekla rychle. Chtěla strčit hlavu do mrazáku, aby se zchladila. "Mám nějaké zbytky kuřete a těstovin."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"A víno?" Přikývla.

"To je ucházející." Jeho velitelský tón ji opravdu rozzlobil. Byl to jeden z těch "*Jsem muž, bejby, dej mi něco k jídlu*" s tarzanskými sklony, které její krev dokázaly dostat do varu.

"Hele, frajere, já nejsem tvoje kuchařka. Uklidíš se mnou a já tě nakrmím, Alpo." Jedno jeho obočí se vyklenulo.

"Alpo?"

"Nevadí." Stále podrážděná, vytáhla svou kuřecí primaveru a jako by připravovala atomovku. Seděl za jejím stolem s bublající mužskou arogancí, že musí snášet právě ji.

Přejíc si mít opravdového Alpa, Grace nandala hromadu těstovin do mísy.

"Jak dlouho už v té knize jsi? Od období temna?" Alespoň, na ni tak působil. Stále seděl jako socha. Bez emocí, nic. Pokud by ho neznala lépe, přísahala by, že byl android.

"Naposledy jsem byl předvolán v roce 1895."

"Nekecej!" Grace na něj zírала, když pokládala misku do mikrovlnné trouby.

"1895? Myslíš to vážně?" Julian přikývl.

"Jaký byl rok, kdy jsi byl chycený *poprvé*?" Hněv prozářil celou jeho tvář s takovou intenzitou, až dostala strach.

"149 před Kristem, podle vašeho kalendáře." Oči se jí rozšířily.

"149 před Kristem? Svatý bože. Když jsem volala Juliana Makedonského, ty opravdu *jsi* z Makedonie. Z *té* Makedonie." Julian stroze kývnul. Myšlenky jí vířily, když zavřela dvířka mikrovlnky a otočila knoflíkem. To nebylo možné. Nemohlo to být možné!

"Jak jsi mohl být uvězněný v knize? Myslím, že Staří Řekové knihy neměli, ne?"

"Původně jsem byl zavřený ve svitku, který byl později, aby se ochránil, vyvázaný." Řekl temně, se stále lhostejnou tváří.

"Byl jsem prokletý, když jsem napadl Alexandrii." Grace se zamračila. Teď, už jí to nedávalo *žádný* smysl; a to už bylo co říct.

"Proč by vpád do města?"

"Alexandria byla město plné panen." Při jeho slovech strnula a došel ji důsledek toho, proč ho někdo uvěznil.

"Ty jsi znásilňoval panny?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Neznásilňoval," řekl a setkal se s jejím tvrdým pohledem. "Bylo to po vzájemné dohodě. To tě ujišťuji." Grace jasně viděla, jak ochladl. Ten člověk neměl rád, když měl mluvit o své minulosti. Musela být při svém výslechu trochu jemnější.

Julian uslyšel podivný zvonek předtím, než Grace stlačila tlačítko a otevřela černou skříňku, kde bylo umístěné jeho jídlo. Vyndala kouřící misku s jídlem a položila ji před něj spolu se stříbrnou vidličkou a nožem, papírovými ubrousky a sklenicí vína. Teplá vůně naplnila jeho hlavu a způsobila mu bolest břicha. Měl by být šokován způsobem a rychlostí, s níž bylo jídlo vařené. Ale potom, co slyšel o věcích zvaných: vlak, kamera, automobil, fonograf (nástroj na reprodukci zvuků - pozn. překl.), raketa a počítač, pochyboval, že by ho mohlo ještě něco skutečně překvapit. Ve skutečnosti nic necítil, protože své emoce z nutnosti zahnal už dávno. Jeho existence nebyla nic víc, než dny probíhající napříč staletími.

Existoval pouze proto, aby sloužil pro sexuální potřeby. A pokud se naučil něco za poslední dva tisíce let, bylo to těšit se na těch několik radovánek, které zažíval během každého vtělení. Vzal malý kousek jídla a projel jím úžasný pocit, když ucítil chutné smetanové nudle na svém jazyku. Byla to čistá blaženost. Nechal vůni z kuřete a koření plně napadnout jeho smysly. Byla věčnost, kdy jedl naposledy, a už vůbec nejedl něco, co by se tomuto byť jen podobalo. Věčnost neochabujícího hladu. Zavřel oči a polknul. Dlouhým hladověním měl stažený žaludek, a tak při prvním soustu trpěl. Julian v rukou sevřel nůž a vidličku, jak bojoval s brutální bolestí. To mu však nezabránilo jíst. Čekal tak dlouho, aby mohl konečně ukojit svůj hlad, že by jen tak nepřestal.

Po pár kousnutích se křeče zmírnily, umožňujíc mu, aby si jídlo skutečně vychutnal. Jak se zmírnily křeče, vzdal veškerou vůli jíst jako člověk a začal si hrnout jídlo úst po hrstech v zoufalé potřebě uhasit ten mučivý hlad. Občas bylo těžké vzpomenout si, že je stále člověk, a nikoliv divoká, běsnící šelma, která byla vypuštěna ze své klece. Za ta století ztratil většinu, ze své lidskosti. A to málo, co zůstalo, musel střežit. Grace se opřela o pult, když ho pozorovala, jak pomalu, téměř mechanicky jí. Nemohla říct, zda měl jídlo rád, ale stále jedl. Byla ohromena jeho apetitem. Ona by nebyla nikdy

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

schopná sníst toho tolik, a divila se, když položil svůj nůž a vidličku na okraj stolu a jedl.

"Měli jste v Macedonii vidličky?" Zeptala se.

Zarazil se.

"Promiň?"

"Jen jsem si říkala, kdy byla vynalezena vidlička. Neměli jste je..."

Ty jsi nenapravitelná! Křičela na ni její mysl. No, kdo by nebyl? Jen se podívej na toho chlapa. Kolikrát si myslíš, že někdo jednal jako idiot a přivedl ho k životu? Moc často asi ne.

"Vidličku vynalezli někdy v patnáctém století, myslím."

"Opravdu?" Ptala se. "Byl jsi tam?" Jeho rysy byly prázdné, když vzhledl a zeptal se.

"U čeho? U vynálezu vidličky nebo v patnáctém století?"

"V patnáctém století, samozřejmě."

Přemýšlel o tom víc.

"Nebyl jsi tam, když byla vynalezena vidlička. Že ne?"

"Ne" Pročistil si krk a otřel si ústa ubrouskem. "Během toho století jsem byl přivolan čtyřikrát. Dvakrát v Itálii a jednou v Anglii a ve Francii."

"Opravdu?" řekla, snažíc si představit, jaké to bylo, když se vrátil zpátky. "Vsadím se, že jsi viděl všechno, co se v průběhu staletí stalo."

"Ani ne."

"Ale no tak. Za dva tisíce let-"

"Hlavně jsem viděl jejich ložnice, postele a skříně." Jeho bezvýrazný tón jí zarazil, zatímco on se vrátil k jídlu, Paulův obraz jí píchnul u srdce. Ona znala jen jednoho sobeckého, bezcitného blbce. Znělo to, jako kdyby jich Julian znal ještě o mnoho víc.

"Tak mi řekni, to jsi jen ležel v knize a čekal, až tě někdo zavolá?" Julian přikývl.

"Co celou tu dobu děláš?" Pokrčil rameny a ona poznala, že asi neměl moc širokou škálu projevů. Nebo slov. Posunula se dopředu a sedla si naproti němu na židli. "Viš, podle tebe spolu máme být měsíc, tak proč si nepopovídat?"

Julian překvapením vzhledl. Nemohl si vzpomenout, kdy s ním v poslední době někdo skutečně hovořil, s výjimkou povzbuzování

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

nebo návrhů, jak zvýšit rozkoš. Nebo zavolání zpět do postele. Velmi brzy se naučil, že ženy od něj chtěly jen jednu věc – tu část jeho těla, která se mu houpala mezi nohama. S tou myšlenkou nechal unášet svůj pohled pomalu, pozvolně po jejím těle, zastavil se na jejích prsou, které se pod jeho upřeným pohledem napnuly. Rozhořčené, překřížila ruce přes hrud' a čekala, dokud se jejich pohledy nesetkaly. Julian se téměř zasmál. Téměř.

"Víš," řekl s použitím jejího slova. "Jsou daleko lepší věci, které můžeš dělat s jazykem než mluvit – jako přejet jím od žlábků na krku k obnaženým prsou." Jeho pohled sjel až na stůl do přibližného místa, kde byl její klín. "Nemluvě o dalších místech." Na okamžik byla Grace ohromená. Pak pobavená. Pak velmi vzrušená. Jako terapeutka, slyšela víc šokujících věcí než bylo tohle, připomněla si. Jo, ale ne od jazyka, který jí to chtěl dělat, ne jen o tom mluvit.

"Máš pravdu, existují i jiné věci, třeba ho vyříznout." Řekla, přičemž pocítila uspokojení, když se v jeho očích objevilo překvapení. "Ale já jsem žena, která ráda mluví a ty tu jsi na moji žádost, ne?" Jeho tělo se napjalo.

"Jsem."

"Tak mi řekni, co celou tu dobu děláš." Pohlédl na ní s takovou vášnivou intenzitou, ze které byla nervózní, fascinovaná a trochu vyděšená.

"Je to jako být uvězněný uvnitř sarkofágu," řekl tiše. "Slyším hlasy, ale nevidím světlo nebo cokoli jiného. Pořád jsem tam a nemohu se pohnout. Čekám. Poslouchám." Grace se při té představě zděsila. Vzpomněla si, jak byla jednou dávno, omylem zamčená sama v otcově kůlně. Nebylo tam žádné světlo, žádná cesta ven. Vyděšená, měla pocit, že jí prasknou plíce, v panice cítila světla. Křičela a bouchala na dveře. Po tomto dni a tomto zážitku měla Grace mírnou klaustrofobii. Nemohla si představit, jaké to musí být strávit staletí na takovém místě.

"To je strašné," Vydechla.

"Zvykneš si na to. Časem."

"Opravdu?" Z nějakého důvodu pochybovala, že to jde. Když ji matka z té kůlny pustila, zjistila, že byla uvnitř jen půl hodiny, ale zdálo se

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

to jako věčnost. Jaké to musí být, strávit takovým způsobem věčnost?

"Už jsi se snažil utéct?"

Jeho pohled mluvil za vše.

"Co se stalo?" Zeptala se.

"Je zřejmé, že jsem selhal." Cítila se hrozně za něj. Dva tisíce let strávil v neosvětlené kryptě. Byl to zázrak, že se ještě nezbláznil. Že byl ještě vůbec schopný sedět a mluvit s ní. Nebylo divu, že měl hlad. Takový způsob smyslové deprivace bylo čiré, neochabující mučení. V té chvíli věděla, že mu chce pomoci. Nevěděla jak, ale musel být nějaký způsob, jak to překonat.

"Co kdybychom zkusili najít cestu k tvé svobodě?"

"Ujišťuji vás, že to nejde."

"Nerezignoval jsi, že ne?" Vrhla na ni pobavený pohled.

"Dva tisíce let v pasti s člověkem něco udělá." Grace ho sledovala a v hlavě jí vířily myšlenky. Optimista v ní odmítal přijmout pesimismus jeho srdce a i jako terapeut mu nemohla odmítnout pomoc. Složila přísahu, že se bude snažit zmírnit utrpení svých pacientů a Grace svou přísahu brala velmi vážně. Kde byla vůle, bylo i řešení. A ona sakra najde způsob, jak ho osvobodit! Od okamžiku, kdy se rozhodla, že to pro něj udělá ji napadlo, jestli se už někdo před ní v New Orleans o jeho osvobození nepokoušel. Ostatní ženy ho mohly omezovat na své pokoje či skříně, ale ona by to nikdy nedokázala.

"Dobře, řekni si, že toto vtělení bude pro tebe, kámo." Se zájmem vzhledl od jídla.

"Budu *tvój*e služka," pokračovala Grace. "Budeme dělat, co budeš chtít. Cokoliv chceš vidět, uvidíš." Jeden koutek úst se mu zdvihl a napil se vína.

"Sundej si košili."

"Promiň?" Zeptala se.

Postavil sklenku vína na stůl a vrhl na ni horký, vilný pohled. "Říkala jsi, že můžu vidět a dělat, co budu chtít. No, chci vidět tvá nahá nadra a pak chci jet svým jazykem-"

"Páni, uklidnit se, chlape," řekla Grace rozpálenou tváří a rozpáleným tělem.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Myslím, že by jsme si měli stanovit několik základních pravidel, zatímco tady budeš. Za prvé, nebude žádné *to*."

"A proč ne?" Jedna její půlka o to žebřala a ta druhá se nechala ovládat vnitřním hlasem. Proč ne?

"Protože nejsem žádná toulavá kočka s ocasem nahoru, která by čekala na nejbližšího Toma, až přijde, udělá jí to a odejde."

Kapitola 4

Julian při pohledu na ni zvedl čelo. Víc než její slova ho ale překvapila hořkost, kterou slyšel v Graceině hlase. Musela v minulosti prožít špatnou zkušenost. Není divu, že z něho byla nervózní. V mysli se mu objevil obraz Penelope a pocítil v hrudi bolestivé píchnutí zuřivosti, kterou dokázal udržet na uzdě, pouze díky vojenskému výcviku. Měl toho mnoho co odčinit. Jeho hříchy byly tak velké, že ani za dva tisíce let, by jim je nemohl vynahradit. Nestačilo, že se narodil jako bastard; ještě prožil brutální život plný zoufalství a zrad. Zavřel oči, aby odehnal ty myšlenky pryč. Bylo to doslova dávná minulost a tohle byla přítomnost. Grace byla přítomnost. A on tu byl pro ni. Teď pochopil, co tím Selena myslela, když s ním mluvila o Grace. To byl důvod, proč tady byl. Měl Grace ukázat, že sex je i příjemný. Nikdy předtím nepotkal nikoho takového. Když pohlédl na Grace, zakřivil mu rty pomalý úsměv. To bude poprvé v jeho životě, kdy bude muset o ženu usilovat.

Žádá ještě nikdy jeho tělo neodmítla. S tím, co znal o jejím zdravém rozumu a tvrdohlavosti věděl, jak dostat Grace do postele, kde by jí dokázal, jak ho každý její kousek přitahuje. Ano, to by bylo výborné. Stejně si ji chtěl vychutnat. Každou její sladkou pihu.

Grace zírala na jeho první skutečný úsměv, který od něj viděla. Zjemnil jeho rysy a udělal ho ještě nebezpečnějšího. Na co proboha myslel? Grace cítila, jak její tvář zalilo teplo, když si vzpomněla na svá hrubá slova. Myslela si, že ho to donutí vypařit se. Nebylo to tak, že by prozradila své myšlenky komukoliv, zvláště někomu cizímu. Ale na tomto člověku bylo něco přesvědčivého. Někdo, kdo by ji oslovil tak znepokojujícím způsobem. Možná to bylo skrývání bolesti, která se objevila v těch vesmírně modrých očích. Nebo to

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

možná byla právě její léta studií psychologie, která jí nedovolovala smířit se s myšlenkou, že má doma takovou neklidnou duši a nepomoci jí. Nevěděla. Hodiny po dědečkovi začaly nahoře odbíjet jednu.

"Proboha," řekla, šokovaná, že už je tak pozdě. "Musím vstávat do práce na šestou."

"Ty chceš jít do postele? Spát?" Jeho nálada už nebyla tak zarputilá, omráčeně se podíval na její tvář, jestli si z něj nedělá legraci.

"Musím." Čelo se mu stáhlo... bolestí?

"Děje se něco?" Zeptala se.

Zatřásl hlavou.

"No, ukážu ti, kde můžeš spát a-"

"Já nejsem ospalý."

"Co?" Julian se na ni podíval, nemohl najít slova, aby jí řekl, jak se cítí. Byl uvězněný v knize tak dlouho, že všechno, co chtěl udělat, bylo utéct nebo na to skočit. Chtěl dělat *cokoliv*, aby oslavil svou náhlou svobodu pohybu. Nechtěl jít do postele. Myšlenka, že další minutu leží ve tmě... Usilovně zhluboka dýchal.

"Odpočíval jsem od roku 1895," vysvětlil. "Nejsem si jistý, kolik let to bylo, ale zdá se, že to bylo poměrně dlouhou dobu."

"Je rok dva tisíce dva," dodala mu Grace informaci.

"Spal jsi 107 let." Ne, opravila se. On nespál. Řekl, že slyšel vše, co se v blízkosti knihy řeklo, což znamenalo, že celou dobu kdy byl zavřený, byl vzhůru. Oddělený. Sám. Byla první osoba po více než sto letech, se kterou mluvil nebo byl. Žaludek se jí stáhl soucitem. I když ji věznila plachost, která nikdy nebyla hmotná, věděla, co musel cítit, když jen naslouchal lidem a nikdy nebyl jejich součástí. Byl odstrčený stranou.

"Chtěla bych zůstat vzhůru," řekla potlačující zívnutí. "Opravdu, ale když se dost nevyspím, můj mozek změkne a já pak nemůžu myslet."

"Rozumím. Alespoň myslím, že rozumím." Přesto na něm bylo vidět zklamání.

"Nechtěl by ses dívat na televizi?"

"Televizi?" Vzala prázdnou misku, vypláchla ji a vedla ho zpět do obývacího pokoje. Zapnula ji nastavila a ukázala, jak ovladačem přepínat kanály.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Neuvěřitelné," zašeptal.

"Jo, je to dost šikovné." Tak, to by ho mělo zabavit. Koneckonců, muži potřebují pouze tři věci, k tomu, aby byli šťastní - jídlo, sex a ovladač. Dvě ze tří, by ho měly na chvíli uspokojit.

"Tak," řekla a otočila se ke schodišti. "Dobrou noc." Jak ho mýjela, dotkl se její paže. I když byl jeho dotek lehký, přejela přes ni šoková vlna. Jeho tvář byla klidná, avšak v očích mu planuly syrové emoce. Viděla jeho muka, jeho potřeby, ale nejvíc ze všeho viděla jeho samotu. Nechtěl ji opustit. Olízla si náhle suché rty a řekla něco, čemu nemohla uvěřit.

"Mám další televizi ve svém pokoji. Nechtěl by ses dívat, když budu spát?" Rozpačitě se usmál. Julian ji následoval po schodech, ohromen, že mu rozumí i bez mluvení. Že bude uvažovat o tom, aby nemusel být sám, zatímco ona měla své vlastní zájmy. To způsobilo, že se vůči ní cítil divně. V žaludku měl divný pocit. Byla to něha? Nevěděl jistě. Přivedla ho do obrovské ložnice s velkou postelí uprostřed místnosti. Středně velká komoda byla naproti posteli a na ní bylo to, jak tomu říká - TV? Grace se dívala, jak chodil Julian po pokoji a prohlížel si fotky jejích rodičů, prarodičů, Seleny a jednu kde byla ještě ve škole se psem, kterého měla jako dítě.

"Žiješ sama?" zeptal se.

"Ano," řekla, přešla k houpací židli vedle postele, kde byla přes opěradlo přehozená její noční košile. Vzala ji a podívala se na něj a zelený ručník, který měl stále omotaný kole, štíhlých boků. Nemohla ho nechat, aby tak šel do postele. Určitě může. Ne, já nemohu. Prosím? Huš, nech mě přemýšlet. Stále ještě měla v pokoji pro rodiče otcovo pyžamo, kde uchovávala všechn jejich majetek. Vzhledem k šíři Julianových ramen, věděla že se do něj nikdy nevejde, ale spodek měl šňůrku na zatáhnutí. Takže i když nebudou kalhoty dost dlouhé, může v nich klidně být, když bude vzhůru.

"Počkej tady," řekla mu. "Vrátím se." Poté, co prošla dveřmi ven, Julian přešel k velkému oknu a zdvihl bílé krajkové záclony. Pozoroval podivné krabice, které musely být automobily, jak projíždějí kolem jejího domu, hučí podivnými zvuky, které se přilévaly a odlévaly jako příliv a odliv. Světla ozařovala ulice a další budovy, stejně jako to dělaly pochodně, v jeho vlasti. Jak podivný

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

tento svět byl. Tak podivně podobný jako jeho, ale přitom tak rozdílný. Snažil se vzpomenout si na všechna ta slova, která během desetiletí slyšel, slova, která nechápal. Slova jako *TV* a *žárovka*. A poprvé od svého dětství se bál. Neměl rád změny a viděl, jak rychle se tento svět mění. Co uvidí, až bude předvolán příště? Kolik dalších věcí by se *mohlo* změnit? Nebo ho víc děsí, že už ho nikdy znovu nezavolají? Tu myšlenku spolkl. Jaké by to bylo, být v pasti celou věčnost? Samotný a bdělý. Cítit, jak se nad ním uzavírá tíživá temnota, jak mu ubývá dech v plicích, jak ho bolí celé tělo. Jaké by to bylo už nikdy nechodit? Nikdy nemluvit ani se nikoho nedotknout? Tito lidé dnes měli věci, které se nazývaly počítače. Slyšel o nich mluvit majitele obchodu s řadou zákazníků.

A jeden předpověděl, že jednoho dne zcela nahradí knihy. Co by se s ním pak stalo?

Oblečená do růžového trička z koleje se Grace zastavila v pokoji svých rodičů, kde byly v křišťálové misce na prádelníku umístěny jejich snubní prsteny, které tam dala den po pohřbu. Mohla vidět slabý třpyt z půl karátového diamantu markýz. Hrdlo se jí bolestivě stáhlo, jak bojovala proti slzám, které jí zalily oči. Bylo jí sotva čtyřiaadvacet let v době, kdy si dost arogantně myslela, že byla dospělá a schopná čemukoliv se postavit. Myslela si, že je neporazitelná. A ve zlomku vteřiny se život kolem ní rozpadl. Jejich smrt ji okradla o všechno, co měla. Její bezpečnost, její víru, její smysl pro spravedlnost, ale ze všeho nejvíce ztratila schopnost věnovat lásku a emocionální podporu. Přes svou mladickou ješitnost nebyla připravena bez jakékoliv rodiny zakotvit. A i když uběhlo již pět let, stále pro ně plakala. Hluboce. Řčení, že je lepší lásku poznat a ztratit, byla velká kravina. Není nic horšího, než milovat někoho, kdo o vás pečuje, a pak ho po zbytečné nehodě ztratit. Neschopná čelit jejich úmrtí, se den po jejich pohřbu zavřela v této místnosti a vše nechala stejně tak, jak to bylo.

Grace otevřela šuplík, kde měl její otec svá pyžama, polkla. Dokonce i teď si vzpomněla, jak se její matka smála. Dokonce i její matka žertovala o otcových konzervativních flanelových pyžamech. A nejhorší bylo, že si vzpomněla na jejich vzájemnou lásku. Co by dala za to, aby našla ideálního partnera, jakého našly její rodiče. Byli svoji

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

pětadvacet let předtím, než zemřeli a milovali se každým kouskem stejně jako v den, kdy se potkali. Nemohla si vzpomenout, kdy se její matka neusmívala, když ji její otec jemně škádlil. Všude kam šli, se drželi za ruce, jako teenageri a kradli si rychlé polibky, když se nikdo nedíval. Ale ona to viděla. Vzpomněla si. Chtěla by tento druh lásky, moc. Ale z nějakého důvodu nikdy nenašla muže, který by jí vzal dech. Ten, komu dala své srdce, její city zničil.

"Oh, mami," vydechla, přejíc si, aby její rodiče tu noc nezemřeli. Přála si... Nevěděla. Prostě chtěla ve svém životě něco, co by ji přimělo dívat se do budoucnosti. Kousajíc si rty, Grace sbalila do náručí otcovo tmavě modrobílé pyžamové kalhoty a vyběhla z pokoje.

"Tady," řekla, hodila je Julianovi, otočila se a vběhla do koupelny, uprostřed chodby. Nechtěla, aby viděl její slzy. Ještě nikdy svou zranitelnost před žádným člověkem neprojevovala.

Julian se převlékl do kalhot a následoval Grace. Rychle zaběhla do dveří a zabouchla je za sebou.

"Grace," řekl a jemně do nich šťouchl. Zarazil se, když uviděl, že pláče. Stála vedle toalety a dvou vestavěných umyvadel a s bílým pultem před sebou, zatímco s chvějícími se rty skládala ručník, ve snaze potlačit drásající vzlykot. Přes svou těžkou výchovu, které se mu dostalo od Andaeonské vlády, s ním zamávala vlna soucitu. Plakala, jako kdyby měla zlomené srdce. To mu bylo nepříjemné. Nejistý Julian sevřel zuby a odehnal své podivné pocity pryč. Jednu věc, kterou se v raném dětství naučil, bylo to, že se o lidi nemá zajímat. Pečovat o ně. Pokaždé když tu chybu udělal, draze za to zaplatil. A navíc, jeho čas zde byl příliš krátký. Čím méně se citově zapletl, tím snazší bylo své další uvěznění tolerovat. Pak si připomněl její předchozí slova, která ho zasáhla přímo do srdce.

Prokoukla ho dokonale. Nebyl nic jiného než kocour, který si užil a odešel. Julian sevřel chladnou kliku a přemýšlel. Nebyl žádné zvíře. Taky měl city. Alespoň je míval. Než si mohl rozmyslet co dělá, vstoupil do místnosti a vzal ji do náručí. Obtočil jí ruce kolem pasu a ona pohřbila tvář do jeho holé hrudi a plakala. Celé její tělo se otrásalo proti jeho. Uvnitř něj se něco divného otevřelo. Hluboká touha po něčem, co nemohl pojmenovat. Nikdy ve svém životě ještě

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

plačící ženu neutěšoval. Měl sex víckrát, než by mohl spočítat, ale nikdy, ani jednou, se žádná žena nechovala takhle. Ani po sexu. Vždy, když povstal se chtěl očistit. Ještě před prokletím, nikdy nikomu své slabosti neprozradil. Ani své manželce. Jako voják byl vycvičen tak, aby byl tvrdý, studený. Drsný.

"*Vrať se se slávou nebo vůbec.*" To mu řekla jeho nevlastní matka, popadla ho za vlasy a vyhodila ho z domu, aby začal trénovat na válku - to bylo v jeho sedmi letech. A jeho otec byl ještě horší. Legendární Sparťanský velitel, netoleroval žádnou slabost. Žádné emoce. Ten muž, podporující Juliana v dětství, mu nakonec upletl kožený bič a ukázal mu, jak skrývat svou bolest, aby nikdo neviděl, jak trpí. Ten den Julian pocítil, jaké je to být zbičován a poznal jaký zvuk vydává bič přetínající vzduch, než se dotkne jeho kůže. Viděl výsměšný úšklebek pohrdání na tváři svého otce.

"Omlouvám se," zašeptala Grace proti jeho rameni a on se vrátil myšlenkami zpět do přítomnosti. Naklonila hlavu, aby se na něj podívala. Její šedé oči byly jasné a lesklé a dokázaly zbrousit hrany na jeho zamrzlém srdci. Odtáhl se od ní.

"Cítíš se líp?"

Grace si otřela slzy a pročistila hrdlo. Nevěděla, co chtěl Julian dělat, když za ní přišel, ale bylo to už dlouho, kdy ji někdo utěšoval, když plakala.

"Ano," zašeptala. "Děkuji."

Nic neřekl. Namísto citlivého muže, který ji před chvílí držel byl zpátky pan Socha, s tuhým a studeným tělem. Roztřeseně se nadechla a obešla ho. "Mám dost. Jsem unavená a stále *trochu* opilá. Opravdu musím jít spát." Věděla, že ji bude následovat, takže ho zodpovědně vedla zpět do svého pokoje a vlezla si do své postele s hustou prošívanou dekou. Za okamžik ucítila, jak se pod jeho vahou prohnula matrace. Srdce se jí rozbušilo, když ucítila teplo jeho těla vedle sebe. Nejhorší bylo, že se okamžitě přitiskl k jejím zádům a přikryl ji dlouhou, svalnatou paží okolo pasu.

"Juliane!" Řekla s upozorněním v hlase, když ucítila jeho erekci. "Myslím, bude nejlepší, když každý zůstane na své straně postele." Neposlouchal, místo toho naklonil hlavu dolů na její a prokousával si cestičku podél jejích vlasů.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Myslel jsem, že chceš, abych ti sejmul bolest z beder," zašeptal jí do ucha. Její tělo vzplanulo z jeho blízkosti a vůně santalového dřeva, které naplnilo její hlavu. Grace zrudla, když si vzpomněla na Selenina slova: Moje bedra jsou v pohodě a jsem docela ráda, že jsou, tak jak jsou.

"Ujišťuji tě, že tě můžu učinit mnohem, mnohem šťastnější." Ooo, tak o tom není pochyb.

"Pokud se nebudeš slušně chovat, opustíš tuhle místnost." Podívala se na něj a zachytila jeho nevěřící pohled. "Nerozumím, proč bys mě posílala pryč," řekl.

"Protože nebudu spát s nějakou bezejmennou hračkou, která nemá žádný jiný cíl, než se se mnou vyspat. Okej? Nechci mít intimní vztah s mužem, kterého neznám." V jeho modrých očích se objevil utrápený pohled, když se od ní nakonec odtáhl a usadil se vedle ní. Grace se zhluboka nadechla, jak se snažila uklidnit své bušící srdce a ovládnou rozpálenou krev. Proboha, je to tvrdé, říct chlapovi ne. Opravdu si myslíš, že budeš moct spát, když ten chlap leží vedle tebe? To máš místo mozku kameny? Zavřela oči a přeříkávala si nudná říkadla. *Musela* jít spát. Nebylo tam žádné pokud nebo kdyby. Ani žádní nádherní Julianové. Julian si podepřel záda polštáři a díval se na Grace. To bylo poprvé v jeho mimořádně dlouhém životě, kdy strávil noc se ženou, aniž by se s ní miloval. To bylo nemyslitelné. Žádná žena ho nikdy předtím neodmítla. Přinesla mu sluchátka, která mu ukazovala dole. Stiskla tlačítko, zapnula televizi a stáhla zvuk.

"Zhasnu," řekla a stiskla jiné tlačítko. Světla se ihned vypnula, přičemž televize házela na stěnu za ním stíny. "Jsem dost ospalá, takže si nemyslím, že bys mě probudil." Podala mu sluchátka. "Dobrou noc, Juliane Makedonský."

"Dobrou noc, Grace," zašeptal, a sledoval její měkké vlasy rozhozené po polštáři, když se schoulila ke spánku. Odložil sluchátka stranou a dlouho sledoval, jak blikotající světlo z televize házelo stíny na její uvolněnou tvář. Podle jejího klidného dýchání by mohl úplně přesně říct, kdy konečně usnula. Teprve pak se konečně odvážil dotknout se jí. Odvážil se přejet bříškem prstu po jemných rysech její tváře a měkké podložce. Jeho tělo reagovalo takovou prudkostí, až si skousl

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

rty, aby nezaklel. Vařila se mu krev. Žaludkem mu projelo další známé bodnutí, od doby kdy se poprvé po takové době najedl. Pak ho rozpálila žízeň po lásce a úctě a nakonec ta nejnáročnější - touha jeho beder po mokřím hladkém těle ženy. Ale nikdy, nikdy, nezažil něco takového. Ten silný a syrový hlad, ohrožoval jeho přičetnost. A všechno, na co mohl myslet bylo to, jak by roztáhl její krémová, hedvábná stehna a zabořil se hluboko do ní. Klouzal by ven a dovnitř, znovu a znovu, až by oba jednohlasně křičeli. Až na to, že se to nikdy nestane. Julian se od ní na posteli odsunul dál. Do bezpečné vzdálenosti, kde by už necítil jí sladkou ženskou vůni a teplo jejího těla pod dekou. Mohl by jí dát dny a noci plné rozkoše, ale sám mít pokoj nikdy mít nebude.

"Sakra, Priapusi," zavrčel na adresu boha, který ho k tomuto osudu odsoudil. "Doufám, že ti to Hádes náležitě oplatí." Jeho hněv ustoupil, když povzdechl a uvědomil si, že smrt a vztek jsou jeho součástí. Grace se probudila s cizím pocitem tepla a bezpečí. Byl to pocit, se kterým neměla zkušenosti. Najednou na víčkách ucítila něžný polibek, jako kdyby si někdo čistil rty o její řasy. Teplé, silné ruce jí hladily po vlasech. Julian! Vystřelila nahoru tak rychle, až si se ním srazila hlavou. Uslyšela, jak zasyčel bolestí. Třela si čelo, otevřela oči a viděla, jak se na ni divoce mračí.

"Promiň," Omluvila se a posadila se. "Vylekal jsi mě." Otevřel ústa a vložil si do nich palec, aby zkontroloval, jestli nemá uvolněný nějaký přední zub. Grace nezabránila vlastní reakci svého jazyka a přejela jím přes své vlastní. Když uviděla ty jeho neuvěřitelně bílé zuby, představila si, jaké by to bylo, kdyby ji celou oždiboval...

"Co chceš k snídani?" Zeptala se, vyrušující se z myšlenek. Julian přesunul pohled do jejího hlubokého výstřihu. Sledovala jeho pohled a uvědomila si, že jak se posadila, poskytla mu pohled na její trapně růžové pyžamo s Mickey Mousem. Než se mohla pohnout, přitáhl ji k sobě a políbil ji. Grace zasténala rozkoší, když jeho jazyk nemravně zajel do těch jejích. Hlava se jí z intenzivního polibku zamotala a jeho teplý dech se smíchal s jejím. A to si myslela, že se jí líbání nikdy nelíbilo. Musí být blázen! Jeho ruce se k ní vztáhly. V jejím těle se rozdmýchalo tisíce plamenů, které se shromáždily do horkého místa mezi jejími stehny. Jeho rty opustily její a jazykem postupoval přes

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

její kůži, vypaloval jí na hrdle cestičku ke klíční kosti, přes ušní lalůček zpátky na krk. Zdálo se, že ten muž zná všechny erotogenní zóny, které na ženském těle jsou! A ještě líp věděl, jak k jejich maximálnímu potěšení využít jazyk a ruce. Jemně jí vydechl do ucha, vysílajíc jí vlny zimnice do celého jejího těla, a když ji pak jazykem zajel dovnitř ucha, celá se otřásla. Prsa jí brněla, otekla a ztvrdla, jak prosila, aby je políbil.

"Juliane," zasténala. Nemohla svůj hlas poznat. Hlava chtěla říct, aby přestal, ale slova se jí zadrhla v krku. Tak moc toužila po jeho doteku. Už ji nic nebolelo. Přetočil ji a přitiskl na matraci. Dokonce i přes své pyžamo cítila jeho erekci, tvrdou a horkou. Zatlačil kyčlemi proti ní, rukama stiskl její zadeček a přerývané jí vydechl do ucha.

"Musíš přestat," řekla nakonec slabým hlasem.

"Přestat s čím?" Zeptal se. "S tímhle?" Objel jí jazykem kolem ucha. Grace zasyčela rozkoší. Projela jí zimnice a bodala každý centimetr jejího těla. Její prsa proti jeho hrudi ztuhla. "Nebo s tímhle." Jednou rukou zajel pod pás jejích kalhotek, kde ho potřebovala cítit nejvíc. Prsty na nohách se jí napnuly a pánev se vyklenula proti němu. Ach, to bylo neuvěřitelné! Jedním prstem jemně obkroužil její pulzující místočko, aby ji rozpálil zevnitř, než hluboko do ní konečně vsunul dva prsty. Zatímco ji jeho prsty škádlily, začal ji jemně masírovat palcem.

"Ooo ..." Grace zasténala a zaklonila hlavu dozadu, přemožena intenzitou toho potěšení. Přitiskla se k němu, když na ni začaly vytrvale útočit jeho prsty a jazyk. Její ovládání zmizelo. Začala se o něj nestoudně třít, snažíc se zachytit ještě více jeho tepla, jeho doteku. Julian zavřel oči. Vychutnával si vůni jejího těla pod svým a dotyky jejích rukou omotaných kolem sebe. Byla jeho. Cítil, jak se kolem jeho ruky chvěje a pulzuje, jak se její tělo díky jeho laskání svíjí. Každým okamžikem měla vyvrcholit. S tou myšlenkou jí vyhrnul tričko a sklonil hlavu k jednomu napnutému vrcholu a začal jemně sát její bradavku, když ucítila jeho jazyk na svém těle prohnula se. Nemohl si vzpomenout, že by někdy některá žena chutnala tak dobře. Byla to chuť, která se označila do jeho mysli a on věděl, že na ni nikdy nezapomene. Byla na něj připravena.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Byla horká, mokrá a napjatá - tak jak měl ženské tělo rád. Roztrhl ten malý kousek látky, který mu bránil v přístupu a současně umíral touhou prozkoumat ji ještě víc. Mnohem víc. Grace zaslechla trhající se látku, ale nedokázala ho zastavit. Tohle nezažila už dlouho. Byla zahlcena tak intenzivními pocity, že chtěla najít úlevu. Musela jí mít! Natáhl se, pohřbil ruce v jejích vlasech, rozhodnutý už nečekat ani další sekundu. Julian skopl své kalhoty a roztáhl jí nohy. Její tělo pálilo jako čistý oheň, Grace zadržela dech, když ucítila jeho dlouhé, tvrdé tělo mezi svými nohama. Špička jeho mužství se tiskla k jejímu středu. Vyklenula proti němu boky a chytla ho za široká ramena, zoufale se vzpírajíc svému přesvědčení. Najednou zazvonil telefon. Grace při tom zvuku nadskočila a její mysl se okamžitě probrala.

"Co je to za hluk?" Zavrčel.

Vděčná za přerušení, Grace pod ním bojovala s třesoucími končetinami a hořícím tělem.

"To je telefon," řekla, naklonila se k nočnímu stolku a zvedla ho. Ruka se jí nervózně třásla, když nesla telefon k uchu. Zaklela a odvalila Juliana stranou.

"Seleno, díky bohu, že jsi to ty," řekla Grace, jakmile uslyšela její hlas. Byla vděčná za Seleninu schopnost zavolat v pravý okamžik!

"Co je?" Zeptala se Seleno.

"Nech toho," řekla Grace Julianovi, když jí olízl holý zadek. Zatlačila ho zpět a trochu se od něj odsunula.

"Já nic nedělám," řekla Seleno.

"Ne ty, Lanie." Na druhém konci bylo ticho jako v hrobě.

"Poslouchej," řekla Grace Seleně varujícím hlasem. "Potřebuji, abys vzala některé Billovo oblečení a přinesla ho sem. Teď."

"Funguje to!" To ostré zaječení jí téměř protrhlo ušní bubínek. "Ach, můj Bože, fungovalo to! Hallelujah, nemůžu tomu uvěřit! Jsem na cestě!" Grace telefon vypnula ve stejnou chvíli, kdy Julianův jazyk přejížděl cestu od hýždí k ...

"Nech toho!" Odtáhl se a šokovaně se zamračil.

"Není to to, co jsi chtěla, abych udělal?"

"To není to, co jsem řekla," odpověděla dřív, než se mohla zastavit. Posunul se zpět po její posteli.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Musím se připravit do práce." Podepřel se jednou rukou a sledoval ji, zatímco ona zvedla jeho odhozené kalhoty a hodila je po něm. Chytil je jednou rukou a jeho pohled pomalu přejížděl po jejím těle.

"Proč nezavoláš, že jsi nemocná?"

"Volat, že jsem nemocná?" Zopakovala. "Jak víš, co to je?" Julian jen pokrčil rameny.

"Říkal jsem ti, že během svého uvěznění slyším všechno. To je to, co mi umožňuje učit se jazyky a pochopit měnící se syntaxe (*nauka o vzájemných vztazích skladebných prvků jazyka - pozn. překl.*)."
Přikrčil se jako půvabný panter, odtáhl příkrývku a pomalu vstal z postele. Kalhoty zapomněl. Jeho tělo bylo stále plně ztopořené.

Grace uchvácená, nebyla schopná pohybu.

"Neskončili jsme," řekl nízkým, hlubokým hlasem. Natáhl se k ní.

"Ach, ano skončili!" Vběhla do bezpečí koupelny a zamkla za sebou dveře. Svírajíc zuby měl frustrovaný Julian náhlé nutkání prorazit hlavou zeď. Proč byla tak tvrdohlavá? Podíval se dolů na své ztuhlé tělo a zaklel.

Grace si dala dlouhou, studenou sprchu. Jak asi bylo Julianovi, když jí se doslova vařila krev? Dokonce i teď cítila jeho teplé tělo na svém. Jeho rty se o ní...

"Přestaň, přestaň, nech toho!" Nebyla žádná nymfomanka, která nad sebou ztrácí kontrolu. Byla PhDr. s mozkem a ne s hormony. Přesto by bylo tak snadné zapomenout na všechno a jen strávit příští měsíc v posteli s Julianem.

"Fajn," řekla si. "Řekněme, že s ním vlezu na měsíc do postele, co potom?" Namydčila se, hněvající se, že ji její poslední přání tak rozptýlilo. "Řeknu ti, co. On bude pryč a ty, sestro, budeš zase sama. Pamatuješ si, co se stalo po Paulovi? Pamatuješ si, jak ses potom cítila, když ses toulala po koleji, nemocná, protože tě někdo zneužil? Pamatuješ si, jak ponižující to bylo?" Nejhorší je, že si mohla ještě vzpomenout na Paulův výsměšný smích, když se chlubil svým přátelům a sbíral jejich sázky. Přála si, aby byla schopná vykopnout dveře jeho bytu a rozmlátit ho na kousíčky. Ale neudělala to, i když jí Paulova rozmarná krutost vzala několik let života.

Ne, až se příště dá člověku, bude to ona, kdo bude hrát hry. Jednou o ni někdo bude pečovat. Někdo, kdo nebude nepřehlížet její bolest a

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

používat její tělo jen pro své potěšení, jako kdyby nebyla vůbec člověk, pomyslela si. Potlačila vzpomínky, které v ní vyvolávaly pomstu. Paul jednal, jako by tam ani nebyla. Jako kdyby nebyla nic víc, než necitlivá panenka určená pouze pro jeho potěšení. A nedovolí, aby se k ní tak znovu někdo choval, zvláště ne Julian. Už nikdy.

Julian sešel dolů a obdivoval, jak dovnitř skrz okna proudí sluneční světlo. Bylo legrační, jak lidé brali takové malé věci jako samozřejmost. Vzpomněl si, že si taky nikdy nevšiml něčeho tak jednoduchého, jako bylo slunné ráno. Teď pro něj bylo každé takové ráno darem od boha. A dárek, který si mohl vychutnávat, až bude příští měsíc opět nucen žít ve tmě. S těžkým srdcem přešel do kuchyně a k velké skříni, kde Grace skladovala potraviny. Jak ji otevřel a chlad uvnitř ho ohromil. Roztáhl ruku a nechal si chladným vzduchem omýt svou kůži. Nemožné. Zvedal různé nádoby, ale nedokázal přečíst etikety.

"Nejez nic, co nemůžeš identifikovat," připomněl si, pamatujíc si některé nechutné věci, které viděl, že lidé v průběhu staletí jedí.

Předklonil se a hledal, až ve spodním šuplíku našel zralý meloun. Potom, co ho položil na stůl uprostřed kuchyně, si vzal velký nůž z držáku, kde jich Grace měla další tucet, a rozkrojil ho na polovinu. Kousek si odkrojil a dal si ho do úst. Julian zabručel, když mu rozkošná vlhkost omyla chuťové pohárky. Sladké řízky způsobily, že mu žaludek zakručel hladem. Z toho konejšivého mokra ho rozbolel krk ještě víc. Bylo to tak dobré, že si dal znovu. Bylo to něco, s čím uhasil žízeň i hlad. Než se mohl zastavit, položil nůž a uchopil meloun. Dával si do úst tak rychle, jak jen mohl. Bože, byl tak hladový. Tak žíznivý. Dokud si nerozdrásal kůži, vůbec o té činnosti nevěděl. Julian se zarazil a zíral na svou ruku pokrytou melounovou šťávou. Prsty měl zkroucené na stranu jako má některé zvíře drápy.

"Juliane, otoč se ke mně čelem. To je hodný kluk, a teď udělej to, co jsem ti řekla. Dotkni se mě tady. Hmm ... ano, to je ono. Hodný chlapec, hodný chlapec. Udělej mi dobře a já ti nechám přinést nějaké jídlo."

Julian před nečekanou vzpomínkou ze své poslední inkarnace couvl. Není divu, že se choval jako zvíře; zacházelo se s ním tak, jak už tak

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

dlouho, že si sotva pamatoval, že je člověk. Alespoň, že ho Grace nepřipoutala řetězy k posteli. I přesto. Znechuceně se rozhlédl po pokoji, vděčný za to, že Grace neviděla, jak se přestal ovládat. Roztřeseně se nadechl, uchopil polovinu melounu a hodil ho do nádoby na odpadky, jak to viděl dělat Grace. Pak se přesunul ke dřezu, aby si smyl lepivou sladkost z rukou. Jakmile se studená voda dotkla jeho kůže, vzdechl rozkoší.

Voda. Čistá a chladná. To bylo to hlavní, co mu po většinu jeho věznění chybělo. To, co nutně potřeboval hodinu po hodině, když byl jeho krk vyprahlý a bolavý. Předtím, než zachytil vodu a sehnul hlavu dolů, aby se napil z dlaní, ji nechal dopadat na svou pokožku. Bylo tak uklidňující, když vnikla do jeho úst a sklouzla dolů, do jeho pálicího krku, hasíc jeho žížeň. Nechtěl nic víc, než do dřezu a cítit ten proud na celém těle. Vtom uslyšel klepání na dveře, následující rychlými kroky na schodech. Julian zavřel vodu, sáhl pro suchý hadřík vedle dřezu a utřel si ruce a obličej. Když se vracel pro druhou polovinu melounu, rozpoznal Selenin hlas.

"Kde je?" Julian nad jejím nadšením zatřásl hlavou. Teď se stalo to, co od Grace očekával. Obě ženy vstoupily do kuchyně. Vzhlédl od melounu a setkal se s velkýma hnědýma očima.

"Svatá zelená guacamole!" Selenina těžce dýchala. Grace zkrřížila ruce na prsou a pozorovala ji se směsicí hněvu a pobavení.

"Juliane, tohle je Selenina."

"Svatá zelená guacamole!" Opakovala její přítelkyně.

"Seleno?" Grace zamávala rukou před Seleninou tváří. Selenina ještě stále nemrkla.

"Svatá -"

"Mohla bys přestat?" Peskovala ji Grace. Selenina pustila oblečení, které držela, na podlahu a posunula se po kuchyni, aby mohla vidět celé jeho tělo. Její pohled ho přešel od hlavy až po jeho holé nohy. Julian stěží potlačoval vztek.

"Nechtěla by sis prohlédnout i mé zuby nebo bys byla raději, kdybych si sundal kalhoty?" Zeptal se s větší jízlivostí než zamýšlel. Konec konců byla na jeho straně. Jen kdyby zavřela pusku a přestala na něj tak zírat. Nikdy nebyl schopen čelit tak přehnané pozornosti. Selenina váhavě vztáhla ruku a dotkla se jeho ramene.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Baf," vyhrkl, až nadskočila. Grace se zasmála. Zamračená Selena hleděla z jednoho na druhého.

"Dobře, vy dva. Dělejte si ze mě legraci."

"Zasloužila sis to." Grace si vzala kousek melounu, který předtím nakrájel a snědla ho.

"Uvědom si, že si ho s sebou dnes vezmeš."

"Co?" Vyhrkl Julian a Selena jednohlasně. Polkla.

"No, dost dobře si ho nemůžu vzít do práce, ne?" Selena se bezbožně usmála.

"Vsadím se, že se Líze a tvým klientkám bude líbit."

"Nebylo by to produktivní."

"Nemůžeš to zrušit?" Zeptala se Selena.

Julian souhlasil. Neměl absolutně žádnou chuť jít kamkoliv na veřejnost.

"To víš nejlíp," řekla Grace. "Nemám za manžílka právníka, který by mě podporoval. Kromě toho si nemyslím, že by Julian chtěl být celý den v domě sám. Jsem si jistá, že by se chtěl jí podívat ven do města."

"Raději bych zůstal tady s tebou," řekl. Protože popravdě ji chtěl vidět, jak se pod ním svíjí. Chtěl opět cítit její tělo, jak klouže po celé délce jeho kopí, chtěl ji slyšet, jak křičí v extázi. Grace se setkala s jeho pohledem a spatřila v jeho očích hladovou touhu, která se odrazila v šedi jejích očí. V tom okamžiku rozpoznal její hru. Odešla do práce, aby se mu vyhnula. No, dřív nebo později se vrátí. Pak bude jeho. Rozhodl se, že jí ukáže, jaké vytrvalosti a vášně je schopen jeden spartan vyškolený makedonskými vojáky.

Kapitola 5

Ráno, kdy Grace procházela obvyklým kolem klientů, se zdálo nekonečné. Bez ohledu na to, jak moc se snažila soustředit na ně a jejich problémy, nešlo jí to. Stále před sebou viděla snědou pleť a modré spalující oči. A ten úsměv... Jak si přála, aby se na ni Julian nikdy neusmál. Jeho úsměv bude určitě její zhoubou.

"... Tak jsem řekla, Dave, podívej se, pokud si chceš půjčit moje oblečení, v pořádku. Ale nech mé drahé šaty od návrháře, protože jestli v nich budeš vypadat lépe než já, dám je Armádě spásy. Takže, udělala jsem dobře, doktorko?" Grace zvedla hlavu od podložky, kam načmárala postavu muže držícího kopí.

"Co, Ráchel?" Zeptala pacientky, která seděla v křesle naproti ní. Ráchel byla elegantně oblečená fotografka.

"Bylo správně, když jsem řekla Davevovi, aby nenosil mé šaty? Ztraceně, myslím, že je docela špatné, když váš přítel vypadá ve vašem oblečení lépe než vy, nemám pravdu?" Grace přikývla.

"Naprosto. Jsou to vaše šaty a vy byste neměla být nucena je před ním zamykat."

"Vidíte, já to věděla! To jsem mu přesně řekla. Ale poslouchal mě? Ne. David mi řekl, že je žena v mužském těle, ale když přijde na to přijde, stále mě poslouchá, jako kdyby byl můj ex-manžel. Přisahám..." Grace se nechtěně podívala na hodinky. Její hodina s Ráchel byla téměř u konce.

"Víš, Ráchel," řekla ostře své pacientce, než mohla Ráchel začít se svými obvyklými kecy o mužích a jejich otravných zvycích. "Možná bychom s tím měly počkat na naše pondělní sezení s Davem?" Ráchel přikývla.

"Dobrá. Ale připomeňte mi, že s vámi musím mluvit o Chicovi."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Chicovi?"

"Čivava, která bydlí vedle. Přisahám, že ten pes mi to dělá očima." Grace se zamračila. Ráchel to tak určitě nemyslela.

"Očima?"

"Víte. Oči. Můžou vypadat jako psí, ale ten pes myslí na sex. Pokaždé, když jdu domů, dívá se mi pod sukni. A nechtějte vědět, co udělal s mými běžeckými botami. Ten pes je perverzní."

"Dobře," řekla Grace a znovu ji přerušila. Začínala mít podezření, že s Ráchel a její posedlostí, že všichni muži na světě umírají touhou ji vlastnit, nic neudělá. "Určitě probereme to čivavý pobláznění."

"Díky, doktorko. Jste nejlepší." Ráchel popadla svou tašku z podlahy a zamířila ke dveřím. Grace si otřela čelo, které se jí orosilo z Ráchelinyh slov, které jí zvonily v hlavě. Čivava? Páni! Chudák Ráchel. Určitě byl nějaký způsob, jak té ubohé ženě pomoci. Ale na druhou stranu, bylo nesrovnatelně lepší mít čivavu, která vám kouká pod sukni, než řeckého milovníka.

"Ach, Lanie," vydechla Grace, "jak jsem ti mohla dovolit, abys mě nutila do takové věci?" Než mohla dál přemýšlet, zabzučel její telefon. "Ano, Liso?"

"Vaše schůzka v jedenáct hodin byla zrušena a zatímco jste měla schůzku s paní Thibideauxovou, volala asi šestkrát vaše přítelkyně Selena Laurensová - to ani nepřeháním ani nevtipkuji. Nechala pro vás stoh naléhavých zpráv, že jí máte zavolat na mobilní telefon ASAP."

"Díky, Liso." Zvedla telefon a zavolala Seleně.

"Ach, díky Bohu." Vyhrkla Selena dřív, než mohla Grace říct jediné slovo. "Musíš zvednout zadek a přijet domů. Hned!"

"To není můj přítel, je to tvůj..."

"Aha, chceš vědět, co je?" Zeptala se Selena hysterickým hlasem. "Je to zasraný magnet na estrogen. On na mě dotíral, i když jsme jen mluvili. Seděl tam a já jsem dnes ráno prodala víc keramiky, než kdy předtím. Snažila jsem se ho dostat domů dřív, ale nemohla jsem se prodrat tím davem. Přisahám, že si myslí, že tady máme celebrity. Nikdy, jsem nic podobného neviděla. Ted' zvedni zadek a pomoz mi!" Telefonu ztichl. Grace proklela svou smůlu. Zabzučela na Lisu a řekla jí, aby zrušila schůzky na zbytek dne. Jakmile dorazila na

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

náměstí, Grace viděla, co měla Selen na mysli. Kolem Juliana muselo být nejméně dvacet žen a desítky dalších na něj zíraly, když projížděly kolem. Ty nejbližší k němu se vytlačovaly, tlačily a snažily se upoutat jeho pozornost. Ale nejneuvěřitelnější ze všech byli tři ženy, které okolo něj omotaly své ruce, zatímco bral do ruky další obraz.

"Ach, děkuji," předla nějaká třicátnice k Julianovi, když popadla kameru z rukou ženy, která je fotila. Přitiskla si fotoaparát na prsa tak, aby přitáhla Julianovu pozornost, ale nezdálo se, že ho to alespoň trochu zajímá. "To je tak báječné," Vykřikla. "Nemohu se dočkat, až se dostanu domů a ukážu to skupině. Nikdy mi neuvěří, že jsem našla skutečného živého románového hrdinu, ukrytého ve francouzské čtvrti." Grace strnula, ale Julian si jí nevšiml. Ale k jeho cti, nebyl otevřeně hrubý. Přesto jeho úsměv nedosáhl očí a nebyl takový, jako když se na ni usmál včera večer.

"Bylo mi potěšením," řekl k ženám. Chichotání, které vybuchlo, byl ohlušující. Grace zavrtěla hlavou. Ženské, trochu důstojnosti! A zase. Vzhledem k Julianově tváři, tělu a úsměvu cítila, jak se jí trochu zatočila hlava pokaždé, když se na ni podíval. Takže, kdo by jim měl opravdu za zlé, že se chovají jako dospívající dívky v nákupním středisku, které šly na rockový koncert? Najednou se Julian podíval za moře svých hormonů posedlých obdivovatelek a setkal se s jejím pohledem. Grace pobavením zvedla obočí. Jeho úsměv okamžitě zmizel. Jeho oči se na ní soustředily, jako kdyby byl hladový predátor, který právě našel něco k snědku.

"Jestli mě omluvíte," řekl, brodil se přes ženy a zamířil přímo k ní. Grace polkla, zaznamenáváje okamžité nepřátelství žen, které se zamračeně podívaly jejím směrem. Ale horší byl náhlý, surový nárůst touhy, která v ní vypukla, až se jí rozbušilo srdce. A s každým jeho krokem, se zvýšila desetkrát.

"Zdravím tě, *agapeemenee*," řekl Julian, zvedl její ruku, aby políbil její klouby. Horká vlna elektřiny jí tančila až na zádech. A než stačila hnout, přitáhl ji do náruče a dal jí horký, duši-trýznící polibek. Instinktivně zavřela oči a vychutnávala si teplo jeho úst, jeho dech. Cítila jeho ruce, kterými ji objal a přitiskl k tvrdému hrudníku. Zamotala se jí z toho hlava. Ach, ten člověk ale věděl, jak dát pusu!

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Julian po ní přejížděl rty a jeho tělo... Nikdy necítila takové štíhlé, pevné svaly, které by se kolem ní stahovaly. Kouzlo zlomilo sotva slyšitelné "poběhlce" od jedné z žen.

"Juliane, prosím," zašeptala. "Sledují nás lidé."

"Myslíš, že mě to zajímá?"

"Mě ano!" Odtáhl od ní hlavu s hlubokým zavrčením a postavil ji zpět na nohy. Teprve teď si uvědomila, že se mu oddala celou svou vahou a on ji podpíral bez sebemenší námahy. S horkými tvářemi zachytila Grace závistivé pohledy žen, které se neochotně rozptylovaly. Přestože se v Julianově tváři zrcadlila hluboká nelibost a neochota, pustil ji a ustoupil.

"Konečně," řekla Selena s povzdechem. "Už skoro neslyším." Zavrtěla hlavou.

"Kdybych věděla, že to bude fungovat, políbila bych ho sama." Grace se ušklíbala.

"No, je to tvoje vina."

"Jak to myslíš?" Zeptala se Selena. Grace mávnutím ruky ukázala na Julianovy šaty.

"Podívej se, jak je oblečený. Neměla jsi řeckému bohovi přinést šortky a tílko o dvě velikosti menší. Co myslíš, Seleno?"

"Vždyť je třicet stupňů se sto deseti procenty vlhkosti. Nechtěla jsem, aby zemřel na tepelný šok."

"Dámy, prosím," řekl Julian, který byl mezi nimi. "Je příliš horko na pouliční boje za něco tak triviálního, jako je moje oblečení." Upřel na Grace hladový pohled a usmál se úsměvem, který by dokázal každou ženu roztavit.

"A nejsem řecký bůh. Jsem jím jen napůl." Grace nevnímala, co říkal, protože ji uchvátil zvuk jeho hlasu. Jak to udělal? Jak to dělá, aby byl jeho hlas tak eroticky nabitý? Byl to jeho hluboký, sytý přízvuk? Ne, bylo to víc, než to, ale za život nemohla přijít na to, co. Po pravdě řečeno, všechno, co chtěla, bylo najít někde postel a nechat ho, aby si k ní našel cestu. Chtěla cítit jeho svůdnou kůži pod rukama. Podívala se na Selenu a přichytila ji, jak hladově zírá na jeho holé nohy a zadek.

"Cítíš to taky, vid'?" Zeptala se Grace.

Selena zamrkala a vzhledla.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Cítím, co?"

"Jeho. Jako by byl Krysař a my všichni myši okouzlené jeho hudbu." Grace se otočila a zaznamenala ženy za ním. Některé dokonce natahovaly krky, aby na Juliana lépe viděly.

"Co to na něm je, že nás přitahuje i proti naší vůli?" Zeptala se Grace. Julian při pohledu na ni zvedl arogantně jedno obočí.

"Proti tvé vůli?"

"No, upřímně řečeno, ano. Nemám tenhle pocit ráda."

"A jak se cítíš?" Zeptal se.

"Sexy." Řekla Grace dřív, než se stačila zarazit.

"Jako bohyně?" Zeptal se hlasem o oktávu nižším.

"Ano," řekla, když se k ní přiblížil o jeden krok. Ani se jí nedotkl, ani nemusel. Ohromovala ji samotná jeho přítomnost. Byla jím opilá, když pozorovala, jak jeho magnetický pohled klouže na její rty a pak na krk. Byla by přísahala, že cítí, jak své rty zabořil do dutiny jejího krku. A ten člověk se ani nepohnul.

"Mohu vám říci, co to je," zapředel.

"Je to kouzlo, že?" Zavrtěl hlavou a jemně jí ukazováčkem přešel po tváři. Grace zavřela oči, když jí jako vlna projela divoká touha. Měla co dělat, aby neotočila hlavu a nezachytila jeho prst mezi zuby. Julian se naklonil, objal ji rukou za krkem a přitáhl si její tvář blíž ke své.

"Je fakt, že tě mohu uspokojit na jiné úrovni, než muži ve tvém věku."

"Je pravda, že má nejlepší zadek, jaký jsem kdy viděla," přerušila je Sunshine. "Nemluvě o tom, že pro jeho hlas a přízvuk by se umíralo. Vážně by mi měl někdo říct, kde bych mohla takový dostat." Grace vyprskla smíchy nad nečekanou Sunshineinou poznámkou. Julian se k Sunshine otočil.

"Podívej se na něj." Ukázala Sunshine na Juliana tužkou. Na pravé tváři měla šmouhu od uhlu. "Kdy naposledy jsi potkala tak svalnatého muže, že bys mohla vidět krev proudící mu žilami? Tvůj přítel je... no, *tak* blond. Obrovsky blond." Pak s vážnou tváří, dodala. "Pane, blondatý *králi*." Sunshine otočila skicář, kde Grace uviděla její ztvárnění Juliana.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Vidiš, jak přináší světlo zlatou barvu na jeho kůži? Je to skoro, jako kdyby ho opravdu políbilo slunce." Grace se zamračila. Na tom bylo něco pravdy. Julian se k ní sklonil a jeho modré oči ji spalovaly.

"Pojď se mnou domů, Grace," zašeptal jí ucha.

"Teď. Dovol mi, abych tě vzal do náručí, svlékl ti oblečení a ukázal ti, co bohové mínili spojením ženy a muže. Přísahám, že si to budeš pamatovat po celý zbytek věčnosti." Zavřela oči, když jí vůně santalového naplnila hlavu. Jeho pobavený dech ji poškrábal v krku, zatímco jeho tvář byla tak blízko její, že by přísahala, že cítila, jak se jí jeho vousy dotkly. Každá její část se mu chtěla vzdát. Ano, prosím, ano. Pohled jí klesl na jeho rameno. Na jeho tvrdé, jakoby vytesané svaly. Do dutiny na jeho krku. Ach, jak toužila přejet jazykem po jeho zlaté pokožce. Chtěla zjistit, zda zbytek jeho těla chutná stejně dobře jako jeho ústa. On bude v posteli skvělý. O tom nebylo pochyb. Ale ona pro něj nic neznamenalala. Vůbec nic.

"Nemůžu," vydechla, přičemž o krok ustoupila. Jeho oči byly plné zklamání. Pak se jeho pohled zatvrdil.

"Budeš chtít," ujistil ji. Hluboko uvnitř věděla, že měl zřejmě pravdu. Jak dlouho může žena odmítat muže jako je on? Setrásla tu myšlenku a podívala se přes ulici k Jacksonovu pivovaru.

"Musíme ti jít koupit nějaké oblečení, které by ti sedělo."

"Můžu ti s tím pomoci?" Zeptala se jí Selena. "To by byl dobrý důvod pro to, aby jsi s ním nebyla sama." Grace vrhla na Selenu zmatený pohled.

"Fajn. Budeme v pivovaru, kdybys nás potřebovala."

"Dobře, ale buďte opatrní."

"Co ta starost?" Zeptala se Grace. Selena ukázala palcem na Juliana.

"Když ho začnou ty ženské pronásledovat, přijmi mou radu a uхни jim z cesty. Pořád z té poslední skupiny nemám cit v pravé noze." Zasmála se. Grace vykročila vědíc, že Julian půjde za ní. Ve skutečnosti cítila, že je jí v patách. Jeho přítomnost byla nepopíratelná, nějakým strašným způsobem napadal každou její myšlenku a smysly. Ani jeden z nich neřekl jediné slovo, když přešli rušnou ulici a zamířili do prvního obchodu. Grace se rozhlédla po odděleních, hledajíc pánské. Jak si ho všimla, zamířila k němu.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Tak, jakému stylu dáváš přednost?" Zeptala se Juliana, když se zastavila a ukázala mu složené džíny.

"Pro to, co mám na mysli, funguje nahota nejlépe." Grace zakoulela očima.

"Snažíš se mně šokovat, vid'?"

"Možná. Musím se přiznat, že mám rád, když se ti ve tváři objeví ruměnec." Vykročil směrem k ní. Grace ustoupila a vystavené džíny se ocitly mezi nimi.

"Myslím, že budeš potřebovat alespoň tři páry džínů." vzdychl jak hleděl u kalhoty.

"Proč se obtěžovat, když budu za pár týdnů pryč?" Zamračila na něj.

"Páni, Juliane," vyštěkla zhrozně. "Chováš se, jako bys během svých minulých inkarnací nikdy oblečený nebyl."

"Vlastně ne." Ztuhla, když zaslechla v jeho hlase ten dutý a prázdný tón. A pak jí došel význam jeho slov. Grace na něj skepticky pohlédla.

"Chceš mi říct, že během posledních dvou tisíc let se nikdo neobtěžoval s tím, že by ti dal oblečení?"

"Jen dvakrát," řekl týměž prázdným tónem. "Jednou během vánice, v období anglické nadvlády, mi jedna z mých vyvolávek dala nabíraný růžový župan, než mě vystrčila na balkon, aby mě její manžel nenašel. A podruhé to bylo příliš trapné, než abych se o tom zmiňoval."

"Nejsi vtipný. A vím, že žádná žena by neměla doma měsíc člověka, aniž by mu dala nějaké šaty."

"Podívej se na mě, Grace," řekl protáhl ruce, aby jí ukázal tvrdé, úžasné tělo. "Jsem sexuální otrok. Nikdo předtím si nemyslel, že bych oděv, k plnění svých povinností, potřeboval." Jeho vřelý pohled ji fascinoval, ale to, co viděla v těch hlubokých modrých očích, byla bolest, kterou se snažil tak těžce skrýt. A ta se jí hluboce dotkla.

"Ujišťuji tě," řekl tiše, "že jakmile mě jednou měli, dělali všechno, co mohly, aby mě tam udržely. Včetně jedné ženy ve středověku, která se se mnou zamkla do ložnice a všem pak vykládala, že měla mor." Grace odvrátila oči, jak ji jeho slova zasáhla. To co popisoval, bylo tak neuvěřitelné, a přesto z výrazu jeho tváře poznala, že nepřehání. Nedokázala si představit ta ponížení, která musel v průběhu staletí

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

vytrpět. Drahý Bože, lidé zacházeli lépe se zvířaty, podle toho jak to popisoval, než s ním.

"Ony tě vyvolaly, ale žádná z nich s tebou nemluvila nebo tě neoblékla?"

"Každý člověk má fantazii, ne? Miliony žen, které se na mě vrhaly, žádné závazky ani sliby nechtěly. Nechtěly ode mě nic než mé tělo a několik týdnů rozkoše, kterou jsem jim mohl dát." Jeho uštěpačná slova nedokázala zcela zakrýt ten hořký podtón. To by mohl být sen mnoha jiných mužů, ale dokázala říct, že nebyl jeho.

"No," řekla a vrátila se k džínám. "Budu radši, že když půjdeš ven, budeš mít co na sebe." V očích mu zlostně zablýsklo, a tak nedobrovolně krok ustoupila.

"Nebyl jsem prokletý, abych se procházel po venku, Grace. Jsem tady pro tebe, jen pro tebe." Jak hezky to znělo. Přesto mu na to neskočila. Takovým způsobem jiného člověka - Juliana - využít nemohla. Bylo to špatné a nikdy by nemohla žít sama se sebou, kdyby mu něco takového udělala.

"Ať je to jakkoli," řekla odhodlaně, "chci tě vzít ven. Takže budeš potřebovat oblečení." Začala hledat velikost. Odmlčel se. Grace se na něho podívala a zachytila temný, rozzlobený výraz v jeho tváři. "Co?"

"Co?" odsekl.

"Nevadí. Podíváme se, které z nich jsou nejvhodnější." Popadla několik velikostí a kalhoty mu podala. Člověk by si myslel, že mu podala nechutného psa, jak na ně reagoval. Bez ohledu na jeho zděšený pohled ho musela do kabinky prakticky strčit a dost prudce za ním zavřela dveře. Julian vstoupil do malé kóje a zamrzl, napadly ho tři nepříjemnosti současně. První byla velikost prostoru a ledová, divoká hrůza, která ho v ní zaplavila. Minutu, kterou nemohl dýchat, bojoval s nutkáním, z těsného a stísněného prostoru, vyběhnout. Stěží se dokázal pohnout, aniž by nevrážel do stěn, dveří nebo zrcadla. Avšak horší než jeho klaustrofobie byla tvář v zrcadle. Neviděl svůj odraz staletí. A tvář, která na něj hleděla, se tolik podobala tváři jeho otce.

Viděl stejně hladký nos a stejné pohrdavé oči. Chyběla pouze hluboká, roztřepená jizva, která se táhla dolů po otcově levé tváři. A poprvé, po nesčetných staletích, uviděl Julian tři tenké, velitelské

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

copánky, které mu sahaly až k rameni. Ruka se mu třásla, když ji natáhl, aby se jich dotkl a když se tak stalo, po výjimečně dlouhé době si vzpomněl na den, kdy si je zasloužil. Bylo to po bitvě u Théb, kdy jeho velitel padl a makedonské vojsko začalo panikařit a ustupovat. V tu chvíli popadl velitelský meč, přeskupil je a dovedl je k vítězství proti Římanům. Den po bitvě, mu sama makedonská královna vlasy zapletla a na jejich konce umístila své osobní korálky. Julian drobné skleněné korálky sevřel v pěsti. Ty copánky kdysi patřily hrdému a mocnému makedonskému veliteli, který vedl silnou dobývající armádu a donutil Římany v hrůze utíkat. Ten pohled ho pronásledoval. Podíval se na prsten na pravé ruce. Nosil ho tak dlouho, že už dávno přestal mít na paměti jeho význam. Ale jeho copánky... Dlouhou dobu o nich nepřemýšlel.

Bylo zajímavé, jak si nyní vzpomněl, že byl i muž. Vzpomněl si na tváře své rodiny. Lidí, kteří kdysi spěchali, aby posloužily jeho potřebám. Ti, kdo ho měli respektovat, ale báli se ho. V době, kdy přijal svůj osud, ho znal celý známý svět. A teď byl... Krk se mu sevřel, Julian zavřel oči a odstranil perličky z konečků vlasů a začal je rozplétat. Jak prsty uvolnil první cop, shlédl na kalhoty, které upustil na podlahu. Proč to Grace dělala? Proč s ním musela zacházet jako s lidskou bytostí? Byl tak zvyklý být něčím objektem, že její laskavost k němu byla nesnesitelná. Ostatní, které ho vyvolaly, si od něj udržovaly chladný, neosobní odstup, který mu umožnil snášet trest, aniž by si vzpomněl, kdo a co kdysi byl. A to, co ztratil. To mu umožnilo se soustředit jen na přítomnost a na okamžik pomíjivého potěšení, kterým měl být. Ale lidé tak nežili. Měli rodiny, přátele, budoucnost, sny. Naděje. Věci, které jemu byly po staletí zatracené. Věci, které nikdy mít nebude.

"Sakra, Priaposi," vydechl, když si zlostně rozpletl poslední cop.

Když Julian nakonec ze šatny vyšel, měl na sobě džíny, které vypadaly, jako kdyby byly vyrobené výhradně pro něj. Grace zareagovala opožděně. Těsné džíny obepínaly jeho úzké boky, vykukoval pouze malý kousek jeho tvrdého, plochého břicha a malé, kávově zbarvené chloupky, které od mu od pupíku mizely dolů, pod denim. Grace měla silnou chuť dojít až k němu, rukou mu sklouznout dolů a prozkoumat, kam až sahají. A ještě ke všemu si

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

moc dobře pamatovala pohled, kdy před ní stál nahý. Vtáhla vzduch mezi zuby a musela uznat, že v džínách vypadá dobře. Sunshine měla pravdu, v džínách měl skvělý zadek, ne baňatý jako všichni a ji napadlo, přejet mu přes něj rukou a pevně ho stisknout. Prodavačka a žena vedle ní přestaly mluvit a vytřeštily oči.

"Jsou přijatelné?" Zeptal se Julian Grace.

"Oh, jo, baby," řekla Grace bez dechu dřív, než se stačila zarazit. Julian na ni vrhl pobavený úsměv, který ale nedošel až k očím. Grace ho obešla, aby se mohla podívat, jaké velikosti kalhoty jsou. Jo, jo, pěkný, pěkný zadek! Rozptýlená jeho pozadím, mu nechtěně přejela prsty po kůži na zádech, když se dotkla cedulky. Cítila, jak se Julian napjal.

"Víš," řekl Julian a podíval se na ni přes rameno. "Cítil bych se mnohem lépe, kdyby jsme byli oba nazí. A v posteli." Slyšela, jak se prodavačka a zákaznice ostře nadechly. Grace zalilo obličej horko, tak se napřímila a zamračila se na něj.

"Opravdu není vhodné mluvit o těchto věcech, když jsme na veřejnosti."

"Pokud mě vezmeš domů, nemusíte se o to starat." Byl neúprosný. Grace zavrtěla hlavou, našla další dva páry džín, pár triček, pásek, sluneční brýle, ponožky, boty a několik párů velkých, ošklivých boxerů. Žádný muž nemohl vypadat dobře v boxerkách, usoudila. A poslední věc, kterou chtěla, bylo to, aby byl Julian ještě přitažlivější. Přinutila ho obléknout si námořnický bílou košili, džíny a tenisky ještě předtím, než opustili obchod.

"Teď vypadáš jako člověk," řekla žertem, když vyšel ze šatny. Vrhla na ni studený, mrtvý pohled.

"Jen z vnějšku," řekl hlasem tak hlubokým, že si nebyla jistá, jestli to slyšel dobře.

"Cože?" Zeptala se.

"Jsem člověk jenom zvenčí," řekl hlasitěji. Když zachytila bolest v jeho pohledu, její srdce sebou trhlo.

"Juliane," řekla kárajícím tónem. "Ty jsi člověk." On jen stiskl rty a pohled měl plný stínů a tajemství.

"Opravdu? Trvá lidský život dva tisíce let? Je normální mít dovoleno projít se po zemi jen pár týdnů za věčnost?" Rozhlédl se kolem sebe

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

na ženy, které se snažily ho znovu zahlédnout. Zvedl ruku a ukázal na ně. "Vidíš, že by to způsoboval i někdo jiný?" Jeho tvář byla tvrdá a nebezpečná, jak se do ní zabodl pohledem. "Ne, Grace, nikdy jsem člověk nebyl." S potřebou ho utěšit, zvedla ruku a jemně mu ji položila na tvář.

"Jsi člověk, Juliane." Pochyby, zračící se v jeho očích jí sevřely srdce. Nevěděla, co by měla říct nebo udělat, aby se cítil líp, proto toho nechala a zamířila ke dveřím. Byla už skoro u nich, když si uvědomila, že s ní Julian není. Otočila se kolem a snadno ho našla. Přesl k ženskému spodnímu prádlu a postavil se vedle stojanu s extrémně kratičkým černým neglizé. Grace se rozhořela tvář. Přisahalaby, že v jeho mysli slyšela chlípné myšlenky. Nejhorší bylo, že k němu bude muset dojít dřív, než jeden z nabízených modelů vezme. Rychle šla až němu a odkašlala si.

"Jsi připravený?" Pomalu, důkladně po ní přejel pohledem, který naznačoval, jak by se díval, kdyby tu průsvitnou věc měla na sobě.

"V tomhle bys byla úžasná." Grace se na to skepticky podívala. Ta věc byla dost chatrná. Na rozdíl od Juliana, neměla tělo na to, aby se za ní otočil někdo jiný, než velcí zoufalci.

"Neřekla bych úžasná, ale určitě bych v tom umrzla."

"Neměla bys to dlouho." Zadržela dech, nepochybuje o tom, že mluví pravdu.

"Jsi hrozný."

"V posteli ne, já ne." Sklonil svou hlavu k její. "Jsem skutečně velmi-"

"Tak vidíš!" Při zvuku Selenina hlasu Grace uskočila zpátky. Julian něco řekl Seleně v cizím jazyce, kterému Grace nerozuměla. "Právě teď," řekla Selenas káravou poznámkou v hlase. "Grace antické řečtině nerozumí. Celý semestr prospala." Selenase na Grace podívala a mlaskla. "Vidíš, říkala jsem, že se to jednoho dne bude hodit."

"No jo," řekla Grace se smíchem. "Jak jsem měla v té době vědět, že jednoho dne vykouzlíme řeckého otroka lá..." Grace nechala slova vytratit, protože si uvědomila, co skoro před Julianem řekla. Rozpačitě se kousla do rtu.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"To je v pořádku, Grace," řekl Julian tiše, ale i přesto věděla, že mu to vadilo. Neexistoval způsob, jak to odčinit. "Vím, co jsem. Pravdou mě urazit nemůžeš. Vlastně mě víc urazilo slovo „řeckého“, než otrok. Byl jsem vycvičený ve Spartě a bojoval jsem za Makedonce. Než jsem byl proklet, zvykl jsem si být Řekem." Grace zakroutila hlavou spíš nad tím, co neřekl, než co řekl. Nezmínil se o svém dětství.

"Kde ses narodil?" Zeptala se.

V čelisti mu zacukalo a oči mu zlověstně potemněly. Nestaral se o to, kde bylo jeho rodiště.

"No dobře, jsem poloviční Řek, ale nehlásím se k tomu." Dobře, od nynějška si slovo *Řek* vymazala ze svého slovníku.

"Zpátky k té noční košilce," řekla Selena. "Já myslím, že bude vypadat mnohem lépe v té červené."

"Seleno!" Vybuchla Grace. Ta ji ignorovala a Julian šel k místu, kde bylo vystavené červené negližé. Selena zvedla průsvitnou červenou noční košilku, kterou vpředu držely pohromadě jen tři pásky. Celý komplet doplňovaly červené kalhotky a krajkový podvazkový pás.

"Co myslíš?" Zeptala se Selena, když komplet zvedla nahoru před Juliana. Ten na Grace vrhl zkoumavý pohled. Jestli v tom budou pokračovat, zemře trapností.

"Přestanete vy dva?" Zeptala se Grace. "Tohle nosit nebudu."

"Koupím ti to tak jako tak," řekla Selena pevným hlasem. "Jsem si poměrně jistá, že tě do toho Julian dostane." Julian na ni vrhl zvláštní pohled.

"To bych si raději nechala ujit." Grace si zakryla tvář rukama a zasténala.

"Bude o to stát," řekla Selena spiklenecky.

"Nebudu," řekla Grace přes ruce.

"Ano, budeš," řekl Julian, když šla Selena zaplatit za negližé. V jeho slovech byla taková arogance a sebejistota. Poznala, že člověk jako on nebyl zvyklý, že mu někdo odporoval.

"Už jsi někdy selhal?" Zeptala se.

Škádlivý pohled z jeho očí zmizel a nahradila ho maska, která mu zahalila celý obličej. Něco před ní skrýval, věděla to. Něco velmi

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

bolestného, soudě podle náhlého napětí jeho těla. Neřekl ani slovo, dokud se nevrátila Selena a nepodala mu tašku.

"A teď," řekla, "přemýšlím o několika svíčkách, pěkné náladové hudbě a-"

"Seleno," řekla Grace a přerušila ji. "Vážím si toho, co se snažíš udělat, ale co kdybychom se místo na mě soustředili na to, abychom si promluvíly o Julianovi?" Selena se na něj podívala.

"Jasně. Co je s ním?"

"Víš, jak ho dostat z knihy? Trvale?"

"Naprosto nemožné." Selena obrátila pozornost k Julianovi.

"Ty to víš?"

"Já jí pořád říkám, že je to nemožné." Selena přikývla.

"Ona je tvrdohlavá. Nikdy poslouchá, pokud to nejsou slova, která chce slyšet."

"Tvrdohlavá nebo ne," vložila se do toho Grace se zaměřením na Juliana, "nedokážu si představit, proč bys chtěl zůstat zakletý do té knihy." Podíval se pryč.

"Grace, to dokáže člověka zlomit."

"To, se snažím udělat."

"Dobře," řekla Selena nakonec. "Dobře, Juliane, čeho tak hrozného ses dopustil, že jsi nasátý do té knihy?"

"Jsem arogantní."

"Óóó," řekla Selena zlověstně, "Takže jsi padouch. Grace, může mít pravdu. Kdysi dělal věci, jako roztrhávání lidí na cáry. Měla jsi věnovat pozornost, když se probírali klasikové. Řeční bohové byli opravdu zlí, když došlo na rozdávání trestů." Grace na oba upřela pohled.

"Odmitám uvěřit, že neexistuje způsob, jak ho osvobodit. Co kdybychom zničili knihu nebo vyvolali jednoho z tvých duchů nebo přivolali někoho na pomoc?"

"Ach, takže teď v mé voodoo kouzlení věříš?"

"Ani ne, ale podařilo se dostat Juliana sem. Zvládneš nám pomoci?"

"Juliane, který bůh ti byl nejvíce nakloněný?" Dlouze, zhluboka se nadechl, jako by se jejich dotazy nudil.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Po pravdě řečeno, žádný z nich mě neměl příliš rád. Jako voják, jsem většinou obětoval Athéně, ale v přímém kontaktu jsem byl víc s Amorem." Selena se ušklíbla.

"Bůh chytí a lásky, chápu proč."

"Není to z důvodů, kterých si myslíš," řekl suše. Selena ho ignorovala.

"Tak, už jsi někdy zkoušel Amora oslovit?"

"Nemluvíme spolu."

Grace z jeho uštěpačného sarkasmu protočila oči.

"Proč bys ho nezkusil zavolat?" Navrhla Selena.

Grace se na ni zamračila.

"Víš, Seleno, mohla bys být trochu vážnější. Za ta léta jsem tvé přesvědčí nezesměšňovala, ale to, o čem tu mluvíme, je Julianův život."

"Jsem naprosto vážná," řekla důrazně. "Nejlepší způsob by pro Juliana byl, kdyby ho zavolal přímo a věděl, jestli mu může pomoci." Cože? Grace přemýšlela. Do včerejší noci by nikdy neuvěřila, že by Juliana mohl kdokoli vykouzlit. Možná měla Selena pravdu.

"Chceš to zkusit?" Zeptala se ho Grace. Julian si frustrovaně povzdychl. S velmi našťvaným pohledem zaklonil hlavu až ke stropu a tiše řekl:

"Cupide, ty bastarde bezcenná, volám tě, zjev se v lidské podobě."

Grace rozhodila rukama.

"Páni, nedovedu si představit, proč by na to neměl reagovat."

Zasmála se Selena.

"Dobře," řekla Grace. "Stejně v tuhle zbytečně složitou věc nevěřím. Pojdme dát ty věci do auta, dáme si něco k obědu a zkusíme vymyslet něco víc produktivnějšího než 'Amore, ty bastarde bezcenná.' Půjdem?"

"Fajn," řekla Selena. Grace podala Seleně tašku, která obsahovala oblečení, které Selena přinesla.

"Tady jsou Billovi věci." Selena se podívala do sáčku a zamračila se.

"Kde je bílé tílko?"

"Dám ti ho později." Selena se znovu zasmála. Julian je následoval a naslouchal, jak se cestou z prodejny škádlí. Naštěstí Grace našla místo na parkovišti vpravo od pivovaru. Julian sledoval, jak ženy

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

nakládají tašky do auta. Kdyby se to odvážil přiznat, byl vlastně rád, že má Grace takový zájem mu pomoci. Nikdo takový nikdy předtím nebyl. Procházel samotou celý život a nebýt jeho síly a rozumu, zbláznil by se. Ještě předtím, než byl proklet, byl unavený. Unavený osamělostí, unavený tím, že nemá nikoho na té proklaté zemi nebo mimo ni. Byla škoda, že se s Grace nesetkali před prokletím. Byla by určitě hezký uklidňující balzám na jeho neklid. Ale ženy v jeho čase byly velmi odlišné.

Grace s ním jednala jako rovná s rovným, zatímco ženy v jeho době ho viděly jako legendu, které je třeba obávat nebo uchlácholit. Čím je Grace jedinečná? Co to v ní bylo, že jí dovolil, aby se k němu přiblížila, když se k němu dokonce jeho vlastní rodina otočila zády? Nebyl si jistý. Byla prostě neobyčejná. A čistého srdce ve světě, obývaném sobci. Nikdy ho nenapadlo, že by se setkal s někým jako ona. Potlačujíc nepříjemný směr svých myšlenek se rozhlédl na tlačící se dav lidí, kterým se nezdálo tísnivé horko ve městě ničím nezvyklé. O pár metrů dál zaslechl nějakou ženu, která se zlobila na muže, který šel s ní.

Měli malého chlapce, ne staršího než tři nebo čtyři, který se blížil k chodníku před nimi. Julian se na ně usmál. Nemohl si vzpomenout, že by v poslední době viděl pohromadě rodinu, která by se šla po práci projít. To se dotklo jeho části, na kterou si sotva vzpomněl, že má. Jeho srdce. A přemýšlel, jestli věděli, jaký dar v sobě měli. Zatímco se oba rodiče nadále hašteřili, dítě se zastavilo a jeho pozornost upoutalo něco přes ulici. Julian zatajil dech, jak mu každý instinkt v těle říkal, co se malý chlapec chystal udělat. Grace zavřela kufr auta. Koutkem oka zahlédla modrou skvrnu, která zamířila po ulici. Trvalo jí několik sekund, než si uvědomila, že to běží Julian. Mračila se, dokud si nevšimla malého chlapce, který scházel z chodníku do silnice.

"Ach, můj Bože," zalapala Grace po dechu, když uslyšela zaskřípět brzdící auto.

"Steven!" Vykřikla žena. Přímo jako z Hollywoodu, Julian přeskočil nízkou zídku parkoviště, strhl dítě ze silnice a držel chlapce na své hrudi, vyskočil na blatník brzdícího auta, pak uskočil stranou, nahoru, přes a od auta. Pak bezpečně přistál v jiném pruhu sekundu

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

před druhým vozem, který se prudce otočil, dostal smyk a řítil se přímo na ně. Grace zděšeně sledovala, jak Julian narazil do kapoty starého Chevy. Sklouzl po ní na čelní sklo a pak prudce dopředu na silnici, kde se o několik metrů převalil, než se konečně zastavil. Nehybně ležel na boku. Všude kolem vypukl chaos jak lidé ječeli a křičeli a tlačili se kolem nehody. Zděšená Grace se trásla, když si prostrkovala cestu davem, snažíc se dostat k Julianovi.

"Prosím, ať je v pořádku, prosím, ať je v pořádku," šeptala, znovu a znovu a modlila se, aby oba přežili. Když se konečně prorazila lidmi kolem něj, uvědomila si, že Julian nemůže dítě pustit. Chlapec byl ještě v jeho opatrné náruči. Neschopná myslet se Grace s bušícím srdcem zastavila. Byli naživu?

"Nikdy jsem nic takového ve svém životě neviděl," řekl muž vedle ní. Jeho postoj se všude ozýval. Pomalu, bázkivě se Grace přiblížila k Julianovi.

"Jsi v pořádku?" Slyšela ho zeptat se chlapce. Malé dítě odpovědělo křikem a kvílením. Nevnímajíc pronikavý zvuk se Julian s chlapcem v náruči opatrně zvedl. Grace se ulevilo, že byli naživu a nemohla uvěřit svým očím. Jak se mohl hýbat? Jak se mu přes to všechno podařilo chlapce udržet? Zavrával o krok zpět, ale rychle chytil rovnováhu, to vše aniž by povolil sevření dítěte. Grace mu položila ruce na záda.

"Neměl by jsi stát," řekla Julianovi, když viděla jeho levou paži potaženou krví. Nezdálo se, že by ji Julian slyšel. Jeho oči byly tmavé a podivně vypadající.

"Ššš, maličký," řekl, chlapce držel jednou rukou, zatímco pátral mezi přítomnými obličejí po jeho rodičích. Pohybujíc pouze horní částí těla, jemně kolébajíc chlapce, jistý že jeho rodič se brzy objeví. Jeho pohled byl strašidelný, když položil svou tvář na temeno chlapcovy hlavy.

"Pst, mám tě," zašeptal. "Jsi v bezpečí." Jeho reakce ji polekala. Bylo patrné, že už někdy děti uklidňoval. Ale když byl řecký voják, jak mohly být kolem děti...? Není-li možné, že byl otcem. Grace tu možnost probírala v mysli, zatímco Julian opatrně podal plačícího chlapce jeho hysterické matce, která naříkala ještě hlasitěji než

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

batole. Drahý Pane, bylo možné, aby byl Julian otcem? Pokud ano, kde byly jeho děti? Co se s nimi stalo?

"Steveně," jeho matka plakala, když si chlapce přivinula na hrud'. "Kolikrát jsem ti říkala, aby ses držel u mě?"

"Jste v pořádku?" Zeptali se chlapcův otec a řidič Juliana. Ten si s úšklebkem přešel rukou přes svůj levý biceps, jako kdyby paži testoval.

"Jsem v pořádku," řekl, ale Grace viděla, že kulhal na pravou nohu v místě, kde ho zasáhlo auto.

"Potřebuješ doktora," řekla Selená, když se k nim připojila.

"Jsem v pořádku. Opravdu." Julian na ni vrhl vlašný úsměv a ztišil hlas, aby ho slyšela pouze ona. "Ale musím říct, že když do tebe narazí vozy, bolí to mnohem méně než auta." Grace se nad jeho humorem zhrozila.

"Jak si z toho můžeš udělat legraci? Myslela jsem, že jsi mrtvý." Pokrčil rameny. Když mu muž i nadále vydatně poděkoval za záchranu synova života, podívala se Grace na krev, kterou měl Julian na ruce, těsně nad loktem. Krev, odpařující se mu z kůže, vypadala jako scéna z nějakého sci-fi filmu. Najednou se Julian plnou vahou postavil zpět na zraněnou nohu a jeho bolestí sraštělé čelo se vyhladilo. S vykulenýma očima si vyměnili pohled se Selenou, která to také viděla. Co to sakra bylo! Byl Julian člověk nebo ne?

"Nemohu vám dost poděkovat," řekl otec znovu. "Myslel jsem, že je mrtvý."

"Jsem jen rád, že jsem ho viděl," zašeptal Julian. Natáhl ruku směrem k chlapcově hlavě. Jeho prsty pročísly světle hnědé kadeře a zastavily se. Grace sledovala, jak se v Julianově tváři sváří emoce, než se vzpamatoval a spustil ruku zpátky. Beze slova zamířil k chodníku.

"Juliane?" Zavolala a spěchala za ním. "Opravdu jsi v pořádku?"

"Neboj se o mě, Grace. Nemívám zlomeniny a krvácím jen zřídka." Tentokrát byla v jeho hlase slyšet hořkost. "Je to dar i prokletí.

Sudičky chraňte ho, abych skutečně nezemřel a tak neunikl svému trestu."

Trhla sebou, když uviděla v jeho očích takovou úzkost. Ale jeho přežití nebylo jedinou otázkou, kterou na něj měla. Chtěla se ho

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

zeptat na děti. Na to, jak se díval na chlapce, jako by znovu prožíval nějakou hroznou noční můru. Ale slova se jí zadrhla v hrdle.

"Člověče, náš hrdina si zaslouží nějakou dobrotu," řekla Selena a přidala se k nim. "V horním podlaží je cukrárna s pralinkami!"

"Seleno, nemyslíš-"

"Co je pralinka?" Zeptal se Julian.

"Je to ambrózie," vysvětlila Selena, "něco, co by mělo být přímo ve vaší ulici." Začínajíc nejlepšími Graceinými argumenty ho Selena vedla dovnitř k eskalátoru. Selena vstoupila na schody první, pak se otočila zpátky a podívala se na Juliana, který stál mezi nimi.

"Jak jsi to udělal, že jsi přeskočil auto? Bylo to úžasné!" Julian pokrčil rameny.

"Ach, člověče, nebuď skromný. Vypadáš jako Keanu Reeves v Matrixu. Grace, viděla jsi, co udělal?"

"Viděla jsem to," řekla tiše a upozornila jí, že ta chvála je Julianovi nepříjemná. Taký zaznamenala, jak jsou ženy kolem nich nemotorné. Julian měl pravdu. To nebylo normální. Ale jak často se objeví člověk s jeho tělem? Muž, že kterého syrová sexuální přitažlivost sálala? Ten muž byl chodící feromon. A teď hrdina. Ale ze všeho nejvíc, pro ní byl velkým tajemstvím. Tolik toho o něm toužila vědět. Tak či onak to během příštího měsíce zjistí. Když dorazili do Factory Pralinka v nejvyšším patře, Grace koupila dvě ořechové pralinky a koly. Bez přemýšlení podala pralinku Julianovi. Místo, aby si ji vzal se naklonil dopředu a zakousl se do ní, když ji držela. Vychutnával si, když mu teplé sladké cukroví projelo tělem, zatímco na ni zíral spalujícíma modrýma očima, jako kdyby si přál hodovat na ni.

"Měla jsi pravdu," řekl hlubokým hlasem, který jí rozechvěl. "Je to výborné."

"Páni," řekla prodavačka u pultu. "Vy máte úžasný přízvuk. Vy asi nejste místní."

"Ne," řekl Julian. "Nejsem."

"A odkud jste?"

"Z Makedonie."

"To je v Kalifornii?" Zeptala se dívka. "Vypadáte jako jeden z těch surfařů, kteří se poflakují na pláži." Zamračil se.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Kalifornie?"

"On je z Řecka," řekla dívka Selena.

"Aha!" řekla dívka. Julian kriticky vyklenul obočí. "Makedonie není-" "Kámo," řekla Selena s plnou pusou, "tady by bylo štěstí, kdyby se našel někdo, kdo by ten rozdíl poznal." Než mohla Grace na Selenina ostrá slova reagovat, Julian položil ruce na její pas a přitáhl si ji na svou ocelovou hrud'. Sklonil se, chytil mezi zuby její spodní ret a jemně ji pohladil jazykem po rtu. Hlava jí v něžném objetí odplavala. Na okamžik svůj polibek prohloubil, než ji pustil a ustoupil.

"Na spodním rtu jsi měla cukr." Vysvětlil s úsměvem, který dokonale zvýraznil jeho ďábelské dolíčky. Grace zamrkala, ohromená jeho dotekem.

"Mohl jsi něco říct."

"Pravda, ale tento způsob byl mnohem příjemnější." Proti tomu nemohla protestovat. Rychle od něho poodstoupila a snažila se ignorovat Selenin vědoucí úsměv.

"Proč se mě tak bojí?" Zeptal se Julian a ocitl se neočekávaně po jejím boku.

"Nebojím se tě."

"Ne? Tak co tě tak děsí? Pokaždé, když jsem blízko tebe, krčíš se."

"Nekrčím," trvala na svém Grace. Sakra, byla tam ozvěna? Natáhl se, aby ji objal kolem ramen. Grace se mu rychle vyhnula.

"Krčíš," řekl jedovatě, jakmile se dostali zpátky na eskalátor. I když byla o schod níž, opřel se po stranách rukama a naklonil hlavu těsně k její. Jeho přítomnost ji obklopila, obalila a způsobila jí zvláštní závrať a horkost. Zadívala se na silné, napnuté, opálené ruce na jejím opasku. Způsob, jakým vystupovaly žíly, ještě jejich sílu a krásu zdůraznil. Stejně jako zbytek těla, byly i ruce a paže byly nádherné.

"Tys nikdy neměla orgasmus?" Zašeptal jí do ucha. Grace zaskočilo.

"Tohle není místo, kde bych se o tom bavila."

"Měla nebo ne?" Zeptal se. "To je důvod, proč-?"

"To není," přerušila ho. "Ve skutečnosti jsem ho měla." Dobře, byla to lež, ale to nemusel vědět.

"S mužem?"

"Juliane!" Vybuchla. "Co to s tebou a Selenou je, že si myslíte, že můžete diskutovat o mém osobním životě na veřejnosti?" Sklonil

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

hlavu níž, tak blízko ke krku, až cítila na kůži jeho dech a ucítila jeho teplou, čistou vůni.

"Víš, Grace. Můžu ti poskytnout rozkoš, jakou si ani neumíš představit." Přejel po ní mráz. Tomu se dá snadno uvěřit. Bylo by tak snadné, dovolit mu, aby svá slova dokázal. Ale nemohla. Bylo by to špatné a bez ohledu na to, co řekl, by ji to sužovalo. A hluboko uvnitř měla podezření, že by mu to vadilo stejně. Opřela se jen nepatrně a setkala se s jeho pohledem.

"Nenapadlo tě někdy, že to nechci?" Šokovaný z jejích slov se na ni podíval.

"Jak je to možné?"

"Řekla jsem ti to. Až budu mít příště s mužem intimní vztah, chci víc než jen jeho uspokojení. Chci jeho srdce." Julian zíral hladově na její rty.

"Ujišťuji tě, že tohle nechceš."

"Ano, chci." Zamrkal, jako by mu dala facku, a narovnal se. Grace věděla, že ho zranila. Přejíc si o něm zjistit víc, se otočila a podívala se na něj.

"Proč je pro tebe tak důležité, abych se ti oddala? Stalo by se něco, kdybych ti nevyhověla?" Trpce se zasmál.

"Jako by mohlo být něco horšího."

"Tak proč si prostě se mnou nemůžeš vychutnat čas bez..." -ztlumila hlas- "sexu?"

V očích mu zaplanulo.

"Užíváš si to, co? Myslíš, že rád poznávám lidi, jejichž tváře mě budou strašit na věčnosti? Myslíš, že mě baví poznávat to tady a přitom vědět, že se za pár dní stáhnou zpět do prázdné díry, kde můžu slyšet, ale nevidět, nemůžu ochutnat nebo cítit vůně; kde mám neustálý hlad a krk mi hoří neuhasitelnou žízní? Jsi to jediné, co mám dovoleno užívat. A ty mi to odpíráš." Z jeho slov jí slzely oči. Nechtěla mu ublížit. Skutečně, ona ne. Ale byl to velmi podobný trik, který použil Paul, aby ji dostal do postele a nakonec jí vyrval ven srdce. Po smrti jejích rodičů Paul tvrdil, že o ni bude pečovat. Byl tam, těšil ji a držel ji. A pak, když mu konečně dala své tělo, ublížil jí tak strašně, tak krutě, že i teď se jí ta vzpomínka zařezává až do duše.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Je mi to líto, Juliane. Opravdu. Ale nemůžu to udělat." Sešla z eskalátoru a zamířila zpět do obchodního centra.

"Proč?" Zeptal se Julian a Selena ji dostihla. Jak by mu to mohla vysvětlit? Paul jí tu noc strašně ublížil. Vůbec nebral ohledy na její pocity. Prosila ho, aby přestal, ale on pokračoval.

"Hele, bolí to jenom poprvé." Řekl Paul. "Pane na nebi, tak přestaň brečet. Dokončím to do pár minut a pak můžeš odejít." Když skončil, byla tak ponížená a bolavá, že proplakala celé dny.

"Grace?" Julianův hlas prolomil její vířící myšlenky. "Co je?" Stálo jí všechnu její sílu, aby zadržela slzy. Ale ona nebude plakat. Ne na veřejnosti. Ne takhle. Nebude se litovat.

"To nic není," řekla. Potřebovala se nadýchat čerstvého vzduchu, i když byl žhavější a hustší než pára. Zamířila z postranních dveří ven a ulicí Moonwalk dál. Julian a Selena ji následovali.

"Grace, proč pláčeš?" Zeptal se Julian.

"To je kvůli Paulovi," slyšela Selenin šepot. Grace se na Selenu zamračila a snažila se uklidnit. Trhaně se nadechla a otočila se zpět k Julianovi.

"Kéž bych s tebou mohla jít do postele jen z flirtu, ale nejde to. Nechci být zneužita a nechci zneužít tebe! Nemůžeš to pochopit?" Zacukala mu čelist a odvrátil se. Grace sledovala jeho pohled a spatřila před nimi skupinu šesti tvrdě vypadajících motorkářů. Jejich kožené oblečení je muselo dusit horkem, ale nezdálo se, že by byli omámeni, protože se smáli. Pak s nimi Grace uviděla ženu, jejíž pomalá, svůdná chůze byla ženským opakem Julianovy chůze. Žena také vlastnila vzácný druh krásy, která by nejlépe vystihovala všechny herečky nebo modelky. Vysoká blond žena na sobě měla koženou podprsenku a kratičké šortky, které obepínaly její postavu, pro kterou by Grace zabíjela. Žena zpomalila, zaostala za muži, černé sluneční brýle si nechala sklouznout na hřbet nosu a zadívala se přímo na Juliana.

Grace se vyděsila. Ach bože, to by mohlo být ošklivé. Žádný ze zanedbaných, tvrdých motorkářů nevypadal jako typ, který by toleroval, aby jeho přítelkyně pokukovala po jiném chlapovi. A poslední věc, kterou chtěla, byl boj na Moonwalk. Grace chytila

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Juliana za ruku, aby ho donutila jít opačným směrem. Odmítl se ale hnout.

"No tak, Juliane," řekla naléhavě. "Musíme se dostat dovnitř." Přesto se ani nehnul. Podíval se na motorkáře, jako by je chtěl zabít. Potom, než stačila mrknout, vyvlékl se z jejího držení a vyrazil. Jednoho z mužů popadl za košili. Vyjevená Grace sledovala, jak Julian praštil muže do čelisti.

Kapitola 6

"Ty bezcenný kuse..." Julian vypustil sérii kleteb, která by donutila červenat se i námořníka. Grace vykulila oči. Nevěděla, co ji překvapilo víc. Jestli to, že Julian napadl neznámého motorkáře nebo jazyk, který používal. Bouchl motorkáře, který se chtěl bránit, ale jeho bojové dovednosti na Juliana nestačili ani zdaleka. Zapomínající na Selenu se k nim Grace rozběhla s bušícím srdcem, a snažila se myslet na to, co má dělat. Neexistoval způsob, jak by se mezi oba muže mohla dostat. Nebylo pochyb, že se jeden druhého snaží zabít.

"Juliane, přestaň než mu ublížíš!" Zakřičela motorkářka. Grace ztuhla. Jak to, že znala Julianovo jméno? Žena tančila kolem, jak se snažila pomoci motorkářovi.

"Miláčku, dej si pozor, jde... Au, to muselo bolet!" Soucítily žena s Julianovou bolestí, když ho muž udeřil do nosu.

"Juliane, přestaň ho tak bít! Nebo ti ten nos nabobtná. Eh, dítě, vyhni se!" Motorkář se nevyhnul a Julian mu uštědřil jeden tvrdý úder na bradu, až zavrával dozadu. Zcela zmatená Grace se dívala z Juliana na ženu a zpět. Jak se mohli znát?

"Erote, dítě. Ne!" Žena vykřikla znovu, mávala rukama kolem obličeje jako pták při vzletu. Selena se postavila vedle Grace.

"Je to Eros. Julian se ho snažil přivolat?" Zeptala se Grace. Selena pokrčila rameny.

"Možná, ale nikdy bych si nepředstavovala Amora jako motorkáře."

"Kde je Priapus?" Dožadoval se Julian, popadl Erose a přitlačil ho zády na dřevěné zábradlí nad vodou.

"Nevím," řekl Eros, jak se snažil uvolnit Julianovy ruce z černého trička.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Neopovažuj se mi lhát," zavrčel Julian.

"Já nevím!" Julian ho pevně sevřel, jak jím projelo dva tisíce let bolesti a vzteku. Ruce se mu třáslly, zatímco držel Erotu v pěstích. Ale horší, než jeho touha zabíjet, byly nepoddajné otázky, které v něm křičely. Proč mu nikdo nikdy předtím na jeho zavolání neodpověděl? Proč ho Eros zradil? Jak mu to mohl udělat, pak odejít a nechat ho trpět?

"Kde je teď?" Zeptal se znovu Julian.

"Jí, říhá, sakra, já nevím. Neviděl jsem ho věky a den." Julian odtáhl Eroze od zábradlí. Když ho pustil, všecken pekelný hněv se mu zračil v obličejí.,.

"Musím ho najít," řekl Julian se zaťatými zuby. "Teď." Erotovi se zachvěl sval na čelisti, když si přejel rukou dolů přes tričko, aby ho srovnal.

"No, tím že mě vytřepeš, si jeho pozornost nezískáš."

"Pak budu muset zabíjet." Sáhl po ně znovu Julian. Najednou na Juliana zaútočili ostatní motorkáři. Jak ho sevřeli, Eros dal Julianovi ránu a otočil se, aby své přátele zastavil.

"Nechte ho, hoši," řekl Eros, popadl toho, co byl nejbližší a zatlačil ho dál.

"Nechcete proti němu bojovat. Věřte mi. Naporcoval by vaše srdce a snědl ho dřív, než byste padli mrtví na zem." Julian přejel bandu pohledem, který způsobil, že se k němu nikdo neodvážil přiblížit. Chladný, smrtící pohled Grace vyděsil a bez pochyb uvěřila, že byl schopený udělat, co Eros říká.

"Co jsi, blázen?" Zeptal se nejvyšší chlap a nevěřicně na Juliana zíral.

"Nevypadá nic moc." Eros si otřel krev z koutku úst a dal polovičatě se usmál, když na palci spatřil krev.

"Jo, dobře, dej na má slova. Ten chlap má pěsti jako sbíječky a je schopný pohybovat se sakra mnohem rychleji než ty." Navzdory svému zaprášeným černým koženým kalhotám a potrhanému tričku byl Eros neuvěřitelně krásný a postrádal vyčerpaný pohled svých společníků. Jeho mladá tvář by byla velmi hezká, kdyby nebylo tmavě hnědé bradky, tří-denního strniště vousů a vojenského sestřihu jeho vlasů.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Kromě toho, je to jen malá rodinná hádka," řekl Eros s podivným zábleskem v očích. Pohládl motorkáře po rameně a zasmál se. "Můj malý bratr na mě měl vždycky strašný vztek." Grace si vyměnila ohromený, nevěřící výraz se Selenou.

"Slyšela jsem dobře?" Zeptala se Selena. "Přece nemůže být Julianův bratr. Nebo ano?"

"Jak to mám vědět?" Julian něco řekl Erotovi ve starověké řečtině. Selena vyboulila oči a Erotovi okamžitě zmizel úsměv z tváře.

"Kdybys nebyl můj bratr, zabil bych tě za to." Julian sklouzl pohledem na ránu od dýky.

"Kdybych tě nepotřeboval, byl by jsi už mrtvý." Místo, aby se zlobil se Eros zasmál.

"Neopovažuj se smát," řekla Erotovi zlostně žena. "Radši si vzpomeň, že je jeden z mála lidí, který je takovou hrozbu schopný provést." Eros přikývl a obrátil se na další čtyři motorkáře.

"Pokračujte," řekl svým přátelům. "Sejdeme se později."

"Jsi si jistý?" Zeptal se ten vysoký, upírající nervózní pohled na Juliana. "Můžeme ho podržet, pokud bys potřeboval."

"Ne, to je v pořádku," řekl odmítavě Eros. "Pamatujte si, co jsem vám říkal? Můj bratr je na mě naštvaný, ale dostane se z toho." Grace ustoupila, když kolem ní motorkáři prošli. Všichni, kromě té úžasné ženy. Založila si ruce na kůži křížovaném, bohatě obdařeném hrudníku a ostrážitě si oba muže prohlížela. Lhostejný k ní, Seleně a ženě, přistoupil pomalu k Julianovi a od shora dolů ho přejel pohledem.

"Uzavřel jsi obchod se smrtelníky?" Zeptal se Julian a vrhl na Erotu stejně chladný úšklebek. "Cupide, copak zamrzlo podsvětí, zatímco jsem byl pryč?" Eros nebral jeho vzteklá slova vážně.

"Sakra, chlape," řekl nevěřicně, "ani trochu jsi se nezměnil. Myslel jsem, že jsi smrtelný."

"To jsem taky předpokládal, ty..." Juliana opět přemohl nával šílenství. Erotovy oči zrudly.

"S pusou jako tahle, by tě za ní Ares pověsil. Tiše, bratříčku, nemyslím, že jsi to všechno myslel vážně." Julian chytil bratra za košili. Ale než mu stačil něco udělat, žena zvedla ruku. Julian ztuhl

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

nehybně jako socha. Podle výrazu jeho tváře, mohla Grace říct, že nebyl zrovna potěšen.

"Pusť mě, Psyché," zavrčel Julian. Grace spadla čelist. Psyché? Mohla to být ona?

"Jen když slíbíš, že už ho neudeříš," řekla Psyché. "Vím, že vy dva nemáte nejlepší vztahy, ale budeš muset respektovat skutečnost, že mám ráda jeho tvář takovou, jaká je a nebudu tolerovat, abys ji dál poškozoval."

"Dovol... mi... jít," řekl Julian znovu zdůrazňujíc každé slovo.

"Radši to udělej, Psyché," řekl Eros. "Právě teď je milý, ale on prolomí tvé držení ještě lépe než já, díky mami. A pokud to udělá, ublíží ti." Psyché spustila ruku.

"Nenacházím na tom nic zábavného, Cupide. Takže, kde je Priapos?"

"Sakra, já nevím. Naposledy jsem slyšel, že žije někde v jižní Francii."

Graceina hlava byla z nově nabyté zkušenosti jako opilá. Dívala se tam a zpět z Amora na Psyché. Mohlo to být skutečné? Mohly by být Amor a Psyché opravdu skuteční? A mohli být skutečně spřízněni s Julianem? Bylo něco takového možné? Ale co, bylo to stejně pravděpodobné asi jako dvě opilé ženy vykouzlující ze staré knihy řeckého otroka milování. Zachytila Seleninu radost a dychtivý pohled.

"Kdo je Priapos?" Zeptala se Grace Seleny.

"Falický (*týkající se mužského pohlavního údu, falu – pozn. překl.*) bůh plodnosti, který byl vždy zachycován za chůze a s erekcí," zašeptala.

"Proč ho Julian potřebuje?" Selena pokrčila rameny.

"Možná je to ten, kdo ho proklel? Ale to by byla fakt zábava. Priapos je Erotův bratr, takže pokud je Julian příbuzný s jedním, je zatraceně dobrá možnost, že je spřízněný i s tím druhým." Prokletý do věčného otroctví vlastním bratrem? To už bylo na Grace moc.

"Zavolej ho," řekl Julian temně Erotovi.

"Ty ho přivolej. On je na mě po 'd."

"Po'd?" Amor odpověděl v řečtině. Grace, ohromená tím vším, se rozhodla je přerušit a dostat pár odpovědí.

"Promiňte, ale co se to tady děje?" Zeptala se Juliana. "Proč jsi ho praštil?" Julian se na ni vrhl žertovný pohled.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Protože mi to udělalo radost."

"Pěkné," řekl pomalu Cupid Julianovi a ani jednou se nepodíval Graceiným směrem. "Neviděl jsi mě kolik, dva tisíce let? A místo přátelského, bratrského objetí mě praštíš." Cupid se ušklíbl na Psyché.

"A máma se diví, proč mám blíž k nevlastním sourozencům."

"Nemám náladu na tvůj sarkasmus, Amore," řekl Julian se zaťatými zuby. Cupid si odfrkl.

"Mohl bys mi přestat říkat tím hrozným jménem? Nikdy jsem to nemohl vydržet a nemůžu uvěřit, že ho používáš, vzhledem k tomu, jak moc nenávidíš Římany." Julian se chladně usmál.

"Používám ho jen proto, že vím, jak moc jím pohrdáš, *Amore*." Cupid zaťal zuby a Grace mohla říct, že se jen stěží ovládal, aby se na Juliana nevrhl.

"Řekni mi, zavolal jsi mě, jen abys mohl kecat tyhle blbosti? Nebo máš i nějaký jiný důvod, proč jsem tady?"

"Upřímně řečeno, nemyslel jsem si, že by ses obtěžoval přijít, protože jsi mě při posledních třítisících volání ignoroval."

"To proto, že jsem věděl, že jsi mě chtěl zmlátit." Cupid ukázal na své oteklé tváře. "Což se ti povedlo."

"Tak, proč jsi se neobtěžoval přijít?" Zeptal se Julian.

"Upřímně řečeno," opakoval Julianova slova. "Předpokládal jsem, že teď už jsi mrtvý a že to byl nějaký jiný smrtelník, který prostě zní jako ty." Grace sledovala, jak Juliana opouští všechny city. Bylo to skoro, jako kdyby Amorova bolestná slova něco uvnitř něj zabila. Slova, na která jak se zdálo, reagoval Amor úplně stejně.

"Podívej," řekl Julianovi. "Já vím, že mi máš za zlé to, co se stalo s Penelope, ale to nebyla moje chyba. Neměl jsem šanci uhodnout, co Priapus udělá, když to zjistil." Julian sebou trhl, jako by ho Cupid praštil. V jeho očích a rysech tváře se zračila syrová bolest. Grace netušila, kdo Penelope je, ale bylo zřejmé, že pro Juliana hodně znamenala.

"Opravdu?" Zeptal se Julian chraplavým hlasem.

"Přísahám ti, bratříčku," řekl Cupid tiše. Podíval na Psyché a pak zpátky na Juliana.

"Nechtěl jsem jí ublížit a nikdy jsem tě nechtěl zradit."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jasně," ušklíbl se Julian. "Myslíš, že tomu uvěřím? Znáš tě moc dobře, Amore. Vyžíváš se v pustošení lidských životů."

"Ale *tobě* by to neudělal, Juliane," řekla Psyché prosebně. "Nevěříš-li jemu, pak věř mě. Nikdo nikdy nezamýšlel, že by měla Penelope takto zemřít. Tvá matka pro její smrt stále truchlí." Julianův pohled ztvrdl.

"Jak o ní tak můžeš mluvit? Aphrodite na tebe tak žárlila, že se nejprve snažila tě vdát za toho strašného muže a pak tě zabít, aby zabránila tvému sňatku s Cupidem. Je bohyně lásky, ale ze všeho nejvíc miluje jen sama sebe." Psyché se odvrátila.

"Nemluv o ní, tak," vybuchl Cupid. "Je to naše matka a zaslouží si respekt." Ponurá zlost na Julianově tváři, které by se bál samotný ďábel, způsobila, že se před ním Amor přikrčil.

"Nikdy jsi mě před ní nebránil." Teprve tehdy si Cupid všiml Grace a Seleny. "Kdo to je?"

"Přátelé," řekl Julian ke Graceinu překvapení. Amorova tvář zatrpkla a zamrzla.

"Ty nemáš žádné přátele." Julian mlčel, ale napjatý výraz v jeho tváři se Grace hluboce dotkl. Zdánlivě nepozorný ke kousavým slovům se Amor se postavil vedle Psyché.

"Pořád jsi mi neřekl, proč tak důležitě potřebuješ Priapuse." Julianovi ztuhla čelist.

"Protože mě Priapos zaklel do věčného otroctví a já se z toho nemůžu vymanit. Chci ho tady na tak dlouho, abych ho zabil a nemusel se vrátit zpátky." Cupidova tvář zbledla.

"Člověče, ten měl odvalu. Máma by ho zabila, kdyby to věděla."

"Opravdu si myslíš, že věřím tomu, že to udělal bez jejího vědomí? Nejsem tak hloupý, Erote. Té ženě je úplně jedno, co se mnou je." Cupid zavrtěl hlavou.

"Nezačínej. Když jsem ti nabídl její dárky, řekl jsi, ať se jimi zadáváš. Vzpomínáš?"

"Čím to bude?" Zeptal se Julian sarkasticky. "Zeus mě svrhnul z Olympu jen několik hodin po mém narození a Afrodita se mě nikdy neobtěžovala zastat. Pouze čas od času se někdo z vás objevil, aby mě mohl mučit." Julian na Cupida upřel vražedný pohled.

"Kolikrát si můžete kopnout do psa, než se stane zlý."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Dobře, připustíme, že někteří z nás na tebe nebyli zrovna nejprůjemnější, ale-"

"Ale nic, Cupide. Nikdo z vás se o mně nestaral. Zvlášť ona ne."

"To není pravda. Máma se k tobě nikdy zády neotočila. Jsi její oblíbenec." Julian se mu vysmál.

"Což je důvod, proč jsem byl poslední dva tisíce let zakletý v knize?"

Grace pro něj bolelo srdce. Jak tady mohl Cupid jen tak stát, poslouchat ho a neudělat všechno, co bylo v jeho silách, aby ho zachránil před osudem horším než smrt? Není divu, že je Julian proklínal. Najednou Julian popadl nůž z Amorova opasku a sekl se do vlastního zápěstí. Grace vyjekla hrůzou, ale ještě dřív, než se ozval nějaký zvuk, se Julianova rána zhojila, aniž by se objevilo víc než jen malá kapka krve. Cupid vykulil oči.

"Doprdele," vydechl. "To je jedna z Hefaistových dýk."

"Já vím." Julian dýku podal zpět Amorovi.

"I ty můžeš být zabít, ale já nemůžu. Byl jsem tak proklet Priapusem." Grace viděla děs v Amorových očích, když si uvědomil celou hloubku Julianových slov.

"Věděl jsem, že tě nenávidí, ale nikdy jsem si nemyslel, že by tak klesnul. Člověče, co si myslel?"

"Je mi jedno, co si myslí. Já jen chci ven." Cupid přikývl. Poprvé spatřila v Cupidově tváři soucit a obavy.

"Dobře, bratříčku. Nejdříve to nejdůležitější. Vydrž a nech mě, abych našel mámu a všechno jí vylíčil."

"Když mě tolik miluje, jak říkáš, proč ji nepřivoláme sem a nepromluvíme s ní přímo?" Cupid na něj vrhl krátký pohled.

"Protože naposledy, když jsem zmínil tvé jméno, probřečela celé století. Opravdu jsi jí ublížil." Ačkoli byl Julianův postoj a tváře ztuhlé a chladné, ve svém srdci měla Grace podezření, že musí Julian jistě trpět stejně, jako jeho matka. Ne-li víc.

"Promluví s ní a v nejbližší době se vrátím," řekl Cupid a uchopil Psyché za ruku.

"Ano?" Julian se natáhl a popadl z Amorova krku náhrdelník. Zatáhl a škulb.

"Hej!" Vykřikl Cupid. "Opatrně s tím." Julian sbalil řetěz v pěsti a malý kousek nechal viset.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Tak, teď vím, že se vrátíš." Amor si s velmi naštvaným pohledem mnul krk.

"Jen se o to postarej. Ten luk je v nesprávných rukou nebezpečný."

"Neboj se. Dobře si vzpomínám, jak to štípe." Oba si vyměnili pohled ostražitého porozumění.

"Později." Cupid zatleskal a pak on a Psyché zmizeli v obláčku zlatého kouře. Grace s vířící myslí o krok ustoupila. Nemohla uvěřit tomu, co právě slyšela a viděla.

"Musím snít," zašeptala. "Buď to nebo jsem sledovala příliš mnoho dílů Xeny." Grace se zastavila a snažila se strávit vše, co zažila. "To nemohlo být skutečné. Musela to být nějaká halucinace." Julian si unaveně povzdychl.

"Kéž bych měl možnost tomu věřit."

"Můj bože, to byl Amor!" Řekla Selen a vzrušeně. "Cupid. Myslím skutečný. Roztomilý andělíček, který spojuje srdce." Julian se pousmál.

"Cupid je všechno, jen ne roztomilý. A pokud jde o spojování srdcí, víc pravděpodobné je, že je trhá."

"Ale dokáže, aby se lidé zamilovali."

"Ne," řekl a sevře náhrdelník pevněji. "To, co nabízí, je iluze. I bez síly shůry může jeden člověk milovat druhého. Láska vychází z nitra srdce." Tenhle tón jeho hlasu měla nejraději. Grace se setkala s jeho pohledem.

"Říkáš to, jako bys to věděl."

"Vím." Cítila jeho bolest, jako by byla její vlastní. Natáhla se ho a lehce se dotkla jeho ramene.

"Je to to, co se stalo s Penelope?" Zeptala se Grace tiše. Julian od ní odvrátil zmučený pohled.

"Je tu nějaké místo, kde si můžu nechat ostříhat vlasy?" Zeptal se nečekaně.

"Co?" Zeptala se Grace, vědíc, že změnil téma, aby se vyhnul odpovědi. "Proč?"

"Nechci, aby mi je připomínaly." Žal a nenávist v jeho tváři byly téměř hmatatelné. Váhavě přikývla.

"Je jedno místo v pivovaru."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Prosím, vezmi mě tam." Grace souhlasila. Vedla ho se Selenou zpět do pivovarského salonu. Nikdo nepromluvil, dokud se neusadil v kadeřnickém křesle.

"Opravdu je chcete dát pryč?" Zeptala se žena, když se zbožňujícím výrazem projela rukou jeho dlouhé, zlaté vlny.

"Jsou nádherné. Většina mužů by s dlouhými vlasy vypadala na prd, ale vám to opravdu sluší. A jsou tak zdravé a měkké, že bych ráda věděla, co na ně používáte za přípravek." Julianova tvář byla netečná.

"Nechte toho." Drobná brunetka se podívala přes rameno na Grace.

"Víte, kdybych si takové vlasy v noci prohrábala já, myslím, že bych byla hotová." Grace se usmála.

Kdyby jen věděla.

"Jsou to jeho vlasy."

"Dobře," řekla s nostalgickým povzdechem. Ostříhala je na ramenou.

"Kratší," řekl Julian, když se odtáhla. Kosmetička vypadala skepticky.

"Jste si jistý?" Přikývl. Grace mlčky pozorovala, jak kadeřnice stříhá vlasy do stylu, aby se mu stále kroutily kolem obličeje, čímž jí připomněl Michelangelova Davida. Pokud by bylo vůbec možné, byl dokonce ještě oslňující než dřív.

"Jaké je to teď?" Zeptala se ho žena naposledy.

"V pořádku," řekl Julian. "Děkuji vám."

Grace se naklonila k ženě a zaplatila za ostříhání. Vzhledla k Julianovi a usmála se.

"Teď vypadáš, jako by jsi sem patřil." Trhl hlavou, jako by ho udeřila.

"Dotklo se tě to?" Zeptala se v obavě, že mu nějak nechtěně ublížila. Nebe vědělo, že to byla poslední věc, kterou potřeboval.

"Ne!" Řekl, ale ona to uvnitř věděla. Její nevinná poznámka ho ranila.

"Takže," řekla pomalu Seleno, když zamířili zpět do davu v pivovaru.

"Ty jsi Afroditin syn?" Vrhla na ní postranní pohled.

"Já nejsem ničím syn. Moje matka mě opustila, můj otec mě zapřel. Vyrostl jsem na bojišti pod Sparťanským bojištěm, bitý každým, kdo šel kolem." Jeho slova se zařízly přímo do Graceina srdce. Není divu, že byl tak tvrdý. Napadlo ji, jestli ho někdy někdo láskyplně držel v

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

náručí. Jen jednou by chtěla, aby byl na prvním místě. Šel před nimi. Grace sledovala jeho vlnivé pohyby. Byl jako smrtící, elegantní dravec. Palce měl zastrčené do předních kapes a zdál se netečný k ženám, které hloupě vzdychaly, když je míjel. Neuměla si představit, jak musel vypadal ve své době, oblečení do bitevního brnění. Vzhledem k jeho aroganci a pohybům musel být divoký bojovník.

"Seleno," řekla Grace tiše. "Nečetli jsme ve škole, že Sparťané bili své syny každý den, jen aby viděli, kolik bolesti vydrží?" "Julian odpověděl za ní.

"Dělali to přesně tak. A jednou za rok se konala veřejná soutěž o to, kdo bez křičení vydrží nejtvrďší výprask."

"A řada z nich na soutěžích zemřela," přidala Seleno. "Bud' při samotném bití nebo později na rány." Teď to Grace všechno došlo. Jeho předchozí slova o Spartské škole a jeho nenávist k Řekům. Seleno vrhla na Grace smutný pohled, než promluvila na Juliana.

"Umím si představit, že jako syn bohyně vydržíš poměrně dost."

"Ano," řekl prostě hlasem postrádajícím emoce. Grace nevěděla, jak tohle může někdo prožít, aniž by to na něm nezanechalo následky.

"Víš," řekla Seleno a podle pohledu jejích očí Grace věděla, že se snaží odlehčit náladu.

"Mám hlad. Co kdybychom si urvali burger v Hard Rock?" Julian vytáhl obočí.

"Proč mám neustále pocit, jako by všichni mluvíte cizím jazykem? Co to 'urvat hamburger v Hard Rock' má znamenat?" Grace se zasmála.

"Hard Rock Café je restaurace."

Podíval se zděšeně.

"Vy jíte na místě, kde propagují své jídlo tvrdé jako kámen?"

Zasmála se ještě víc. Proč ji to nikdy nenapadlo?

"Je to opravdu dobré. Pojdme, ukážu ti to." Obešli pivovar a zamířili přes parkoviště do Hard Rock Café. Naštěstí nemuseli čekat dlouho, než jim hosteska řekla, aby si sedli.

"Hej!" Řekl chlápek, když se hosteska přiblížila. "Byli jsme tu první." Hosteska na něj vrhla ostrý pohled.

"Váš stůl ještě není připravený." Pak vrhla na Juliana zamilovaný pohled a široce se usmála.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Pokud půjdete se mnou prosím..." Žena prudce kroutila boky. Grace se podívala na Selenu a tiše si z té situace dělala legraci.

"Nech toho," řekla Selena. "Bylo před námi deset dalších lidí." Hosteska jim ukázal zadní box.

"Prostě zůstaňte tady," řekla Julianovi a lehce se dotkla jeho ramene, "a já se ujistím, že k vám přijde číšník."

"Co jsme, neviditelné?" Zeptala se Grace, když hosteska odešla.

"Začínám si myslet, že ano," řekla Selena sedající si k zadní stěně. Grace vklouzla na protější sedadlo. Jak se dalo čekat, Julian si sedl vedle ní. Podala mu menu.

"Nemohu to přečíst," řekl předtím, než jí ho podal zpátky.

"Ach," řekla Grace v rozpacích, že na to nepomyslela. "Myslela jsem, že starověcí vojáci číst uměli." Pohladil si bradu a vypadal trochu našťavaně.

"No, to ano. Problém je, že mě naučili číst a psát klasickou řečtinou, latinou, sanskrtem, egyptskými hieroglyfy a jinými dlouho mrtvými jazyky. Jinými slovy, ten jídelní lístek je pro mě řečtina." Grace se vyděsila.

"Ty mě nenecháš zapomenout na to, co jsi mě slyšel o tobě říkat předtím, než ses objevil, že ne?"

"S největší pravděpodobností ne." Položil ruku přes stůl. Selena vzhledla od svého lístku a zalapala po dechu.

"Je to to, co si myslím, že jo?" Sáhla po jeho ruce. Ke Gracwinu údivu nechal Julian Selenu, aby zvedla jeho pravou ruku a podívala se na prsten na jeho prstu.

"Grace, viděla jsi to?" Grace se naklonila dopředu, aby na něj viděla.

"Asi ne. Byla jsem trochu roztržitá." Trochu roztržitá, jo, správně. To by bylo jako kdyby Mount Everest narazil do silnice. Dokonce i ve slabém světle zlatě zářil. V horní části byl plochý a měl meč obklopený vyrytými listy vavřínu a vykládané něčím, co vypadalo jako rubíny a smaragdy.

"Je to krásné," říká Grace.

"To je generálský prsten, ne?" Zeptala se Selena. "Ty jsi nebyl jen tak obyčejný voják. Byl jsi generál!" Julian zachmuřeně přikývl. Selena užasle vydechla.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Grace, to není obyčejný prsten. Aby Julian tento prsten získal, musel mít ve své době velký význam. Neměl ho jen tak někdo." Selena zavrtěla hlavou.

"Jsem ohromená."

"To není možné," řekl Julian. To bylo vůbec poprvé, kdy Grace Seleně záviděla její titul PhDr. ze starověké historie. Lanie ví o Julianovi a jeho světě mnohem víc, než ona. Ale ona to vědět nemusí. Hlavní je, že rozumí tomu, jak strašné pro Juliana musel být ten přechod z velitele k otrokovi.

"Určitě jsi byl skvělý generál," řekla Grace. Julian k ní obrátil svou pozornost, když v Graceině hlase uslyšel tu surovou upřímnost. Z nějakého nevyzpytatelného důvodu ho její kompliment zahřál.

"Držel jsem se."

"Vsadím se, že ty vojáky nakopal do zadku," řekla.

Julian se usmál. Nemyslel na své vítězství celá staletí.

"Dal jsem Římanům pořádně zabrat." Grace se usmála jeho použití slangu.

"Rychle se učíš."

"Hej," řekla Selena a přerušila je. "Můžu vidět Amorův luk?"

"No jo," řekla Grace. "Můžeme?"

Julian ho vytáhl z kapsy a položil na stůl.

"Opatrně," varoval Selenu, když si chtěla sáhnout.

"Ta zlatá šipka je nebezpečná. Jedno píchnutí a zamiluješ se do první osoby, kterou uvidíš." Stáhla ruku pryč. Grace zvedla vidličku a použila ji, aby si luk přitáhla k sobě.

"Je tak malý, že?" Julian se usmál.

"Copak jsi neslyšela frázi, 'na velikosti nezáleží'?"

Zvedla k němu oči.

"Nechci to slyšet od muže, tak velkého, jako jsi ty."

"Grace!" Zalapala Selena po dechu. "Nikdy předtím jsem tě tak mluvit neslyšela."

"To bylo velmi mírné posouzení toho, co jste mi vy dva řekli před pár dny." Julian jí projel rukou vlasy až přes rameno. Tentokrát neuhnula. To byl pokrok.

"Tak, jak tu věc Cupid používá?" Zeptala se Grace. Julian nechal prsty lehce klouzat po hedvábné pramenech jejích vlasů. Dokonce i

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

ve slabém světle se leskly. Toužil je cítit přehozené přes svou nahou hrud'. Chtěl do nich ponořit obličej a nechat je hladit svou tvář. S přivřenýma očima si představoval, jaký by to byl pocit cítit kolem sebe její tělo. Chtěl slyšet zvuk jejích vzdechů ve svých uších.

"Juliane?" Zeptala se znovu a vytrhla ho z jeho snění. "Jak to Cupid používá?"

"Může luk buď zmenšit nebo zvětšit tak, aby vyhovoval jeho účelům."

"Opravdu?" Zeptala se Selena. "To jsem nevěděla." Jejich servírka k nim přiběhla, vystrčila blok a vrhala na Juliana pohledy. Julian nenápadně stáhl luk ze stolu a vrátil ho do kapsy.

"Je mi moc líto, že jsem vás nechala čekat. Kdybych věděla, že jste to vy, byla bych tu ve chvíli, kdy jste si sedl." Grace se na mladou ženu zamračila. Sakra, nemohlo uběhnout pět vteřin, aniž by se na Juliana nevrhala některá žena? Znamená to, že ti patří? Při té myšlence se zarazila. Byla stejná jako všechny ostatní. Koukala na jeho zadek a slintala nad jeho tělem. Byl zázrak, že vůbec v jeho blízkosti mohla být. Grace si slíbila, že se k němu takovým způsobem chovat nebude. Nebyl kus masa. Byl člověk a zasloužil si, aby s ním bylo zacházeno s respektem a důstojností. Objednala pro všechny tři a když se servírka vrátila s nápoji, radovala se z vítězství Buffala.

"Nic jiného jsme ani nečekali," řekl Selena.

"Ach, já vím," odpověděla dívka. Usmála se na Juliana. "Fandili jsme v kuchyni, tak bude trvat o pár minut víc, než dostanete jídlo. Myslela jsem, že byste mohli mít hlad, tak jsem je popohnala. Pokud se jim to nelíbí, můžou jít jinam. Ale vy se nebojte a chovejte se jako doma. Tak, nechtěli byste třeba raději něco jiného?" Ach, její dvojsmysl byl tak silný, že Grace chtěla ty její jahodové blond vlasy uhasit.

"Jsme v pořádku, děkuji," řekl Julian.

"Ach, můj Bože, mohli byste pro mě říct něco jiného?" Zeptala se prakticky omdlévající dívka. "Řekněte mé jméno! Je to Mary."

"Děkuji vám, Mary."

"Jééé," broukla si dívka. "Úplně mě polila zimnice." S posledním hladovým pohledem na Juliana, dívka odešla.

"Nemůžu tomu uvěřit," řekla Grace. "Tohle ti ženy dělají vždycky?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ano," řekl hněvivě Julian. "To je důvod, proč chodím nerad na veřejná místa."

"Nepovídej," řekla Selen. "Mě to určitě přijde vhod. Tak to tě musíme vzít ven častěji." Grace se zasmála.

"Jo, dobře, pokud ta malá přišera rychle nenačmárá své jméno na účet, budu jí muset ublížit." Selen. vybuchla smíchy. Než se mohla Grace zeptat na cokoli jiného, do restaurace vešel Amor a přišel k jejich boxu. Na levé tváři měl světlou modřinu tam, kde ho Julian udeřil. Cupid se snažil tvářit jakoby nic, ale cítila z něho napětí, jako by byl v nejbližší době připraven k útěku. Vytáhl obočí nad Julianovými krátkými vlasy, nic neřekl a posadil se vedle Seleny.

"Tak co?" Zeptal se Julian. Cupid dlouze povzdychl.

"Chceš špatné zprávy nebo opravdu špatné zprávy?"

"No, uvidíme... jak to tak vypadá, dnes je zvláštní den, tak začni s těmi nejhoršími, pak se vrátíš do práce?"

Cupid přikývl.

"Tak jo. V nejhorším případě se prokletí s největší pravděpodobností nikdy nezlomí." Julian vzal zprávy lépe než ona. Jen přikývl na souhlas.

Grace však upřela na Cupida pohled.

"Jak mu to můžeš udělat? Bože, moji rodiče by pohnuly nebem a zemí, aby mi pomohli, a přesto tady jen sedíš a dokonce mu ani neřekneš *omlouvám se*. Co jsi to za bratra?"

"Grace," ozval se Julian ostrým hlasem. "Nic mu nevyčítej. Stejně to výsledek neovlivní."

"To je pravda, smrtel-"

"Dotkni se jí," řekl Julian Cupidovi, "a *vezmu* ten nůž a vyříznu ti srdce." Cupid sklouzl pohledem za Juliana.

"Mimochodem, vynechal jsi některé opravdu důležité detaily." Julian na něj vrhl rozčilený pohled.

"A co jako?"

"Třeba malý fakt, že jsi spal s jednou z Priapusových panen. Člověče, co sis myslel? Ani ses neobtěžoval sundat jí plášť, když sis ji vzal. Proč jsi něco takového vůbec udělal?"

"Pokud si vzpomínám, měl jsem na něj v té době dost vztek," řekl trpce.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Pak sis vybral jednu z matčin následovnic."

"Ona nebyla ta, kdo zabil mou ženu. Ale Priapus." Grace cítila, jak jí při jeho slovech vynechaly plíce. Byla to pravda? Cupid jeho nepřátelství ignoroval.

"No, Priapus je stále ještě naštvaný. Zdá se, že to považuje za poslední urážku."

"Aha," zavrčel Julian. "Velký bratr je na mě naštvaný, že jsem se odvážil spát s jednou jeho vysvěcenou pannou. To jsem měl jen sedět a nechat ho, aby jen tak z rozmaru vyvraždil mou rodinu?" Vzteklý Julianův tón jí způsobil zachvění na páteři.

"Ty ses neobtěžoval Priapuse zeptat, proč za nimi šel?" Cupid si přejel rukou přes oči, aby se při nádechu uvolnil.

"Jo, pamatuješ, když jsi porazil Livia z Conjary? Livius volal po tvé pomstě."

"Byla to válka."

"A víš, jak moc tě Priapus nesnáší. Hledal cestu, jak po tobě jít bez strachu z odplaty, a ty jsi mu ji dal." Grace se podívala na Juliana, ale jeho tvář postrádala jakékoli emoce.

"Řekl jsi Priapusovi, že ho chci vidět?" Zeptal se Julian.

"Co jsi, šílený? To ne. Zmínil jsem tvé jméno a on vybuchl. Řekl, abys hnul na věky v podsvětí. Věř mi, už se k němu nepřiblížím."

"Ach, věřím ti." Cupid přikývl.

"Jo, ale pokud ho zabiješ, budeš mít co dělat se Zeusem, Tísifoné a Nemesisem."

"Myslíš, že mám strach?"

"Já vím, že ne, ale já tě opravdu nechci vidět takhle umřít. A pokud bys přestal být na tři sekundy tak umíněný, dostal bys ho taky. No tak, to si myslíš, že dokážeš tak velkého člověka porazit jen vztekem?" Podle výrazu Julianovy tváře by Grace řekla, že by mu to vůbec nedělalo problémy.

"Ale," pokračoval Cupid. "Matka mi řekla, že existuje způsob, jak kletbu zlomit." Grace zatajila dech, když přes Julianovu tvář přes přelétla naděje. Oba napjatě čekali na Cupidovu zprávu. Místo toho se Eros pomalu rozhlédl po tmavém interiéru restaurace. "Myslíte si, že jedí lidé -" Julianovi vystřelila pěst směrem ke Cupidovu obličej.

"Jak se dá zlomit prokletí?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Cupid se opřel do boxu.

"Víš, všechno ve vesmíru je cyklické. Jak to začalo, tak se to skončí. Prokletí způsobené v době Alexandrijské, dokáže prolomit jen vyvolání jiné Alexandrovny ženy. Někoho, koho potřebuješ i ty. Musíš se pro ni obětovat a pro-" Cupidovu řeč přerušil jeho smích. Julian se natáhl přes stůl a chytil jeho košili v pěsti.

"A?" Cupid srazil jeho pěst a zvažněl.

"No..." Cupid sklouzl pohledem na Grace a Selenu. "Omluvily byste nás na chvíli?"

"Jsem sexuální terapeutka," řekla Grace. "Neexistuje nic, co bych ještě neslyšela."

"A já neopustím tenhle box, dokud neuslyším nějaké šťavnaté lahůdky," řekla Selena.

"Dobrá tedy." Ohlédl se na Juliana. "Když tě předvolá Alexandrova žena, nemůžeš si ji vzít až do posledního dne svého vtělení. Poté se vy dva musíte před půlnocí spojit a vydržet tak až do východu slunce. Pokud z jakéhokoli důvodu nějaký bod nedodržíte, okamžitě se vrátíš do knihy a prokletí bude pokračovat." Julian zaklel a odvrátil se.

"Přesně tak," řekl Cupid. "Víš, jak silné je Priapusovo prokletí. Neexistuje způsob, jak bys za třicet dní takovou ženu našel."

"To není problém," řekl Julian se zaťatými zuby. "Problém bude najít Alexandrovu ženu, která by mě zavolala." Grace se s nervózně bušícím srdcem naklonila dopředu.

"Co to znamená? Alexandrova žena?" Cupid pokrčil rameny.

"No, musí mít ve jméně Alexander."

"Jako příjmení?" Zeptala se.

"Ano." Grace vzhledla a zachytila Julianův zmučený pohled.

"Juliane, mé jméno je Grace Alexanderová."

Kapitola 7

Julian zíral na Grace a její slova mu zvonila v hlavě. Bylo to možné? Mohl tomu uvěřit? Odvážit se po tak dlouhé době doufat v naději...

"Ty se jmenuješ Alexanderová?" Opakoval nevěřičně.

"Ano," řekla pomalu s povzbudivým úsměvem na tváři. Cupid na něj ostře pohlédl.

"Copak vy dva jste se spolu ještě nevyspali?"

"Ne," řekl Julian. "Nevyspali." A pomyslel na to, jak byl naštvaný. Grace ho zachránila dřív, než mohl udělat největší chybu ve svém životě. V tu chvíli měl chuť ji políbit. Cupidovu tvář rozzářil úsměv.

"No, já se propadnu. Nikdy jsem nepoznal ženu, která by vedle tebe mohla být víc než deset minut, aniž by ses na ni vrhl-"

"Cupide," vyštěkl Julian a přerušil ho dříve, než se rozpovídal o počtu žen, se kterými spal. "Máš pro mě ještě nějakou jinou informaci?"

"Jen tuhle. Matka zkusí zjistit, jestli by nešlo prokletí zrušit, aniž by to Priapus zjistil. Pokud ano, mohlo by to celé skončit jen s jednou jeho ošklivou ránou." Julian zaťal pěsti při vzpomínce na některé ďábelské činy svého nevlastního bratra. Z nějakého důvodu se nikdy zcela jasně nedozvěděl, proč ho Priapus nenáviděl už od okamžiku jeho narození. A v průběhu let získala Priapusova sourozenecká rivalita zcela nový význam. Julian se napil nápoje.

"Nezjistí to, pokud mu to neřekneš."

"Nedívej se na mě tak," řekl Cupid. "Nechci běžet s jeho davem. Pleteš si mě s bratrancem Dionýsem. A navíc se musím setkat s mými chlapci. Máme v plánu vzdát v noci hold starému Bacchusovi." Cupid zvedl ruku dlaní nahoru.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Můj luk, prosím." Pečlivě, aby se nepíchnul ho Julian vylovil z kapsy a vrátil mu ho. V tu chvíli zachytil vzácný, upřímný a láskyplný pohled svého staršího bratra. "Pokud mě budeš potřebovat, stačí zavolat mé jméno - jen ne Amore." Řekl s úšklebkem. "Měl jsem vědět, že jsi to ty." Julian při vzpomínce na to, co se stalo minule, když jeho nabídku přijal, nic neříkal. Cupid se vysoukal z boxu, podíval se na Grace a Selenu a pak se usmál na Juliana.

"Hodně štěstí s obnovením tvé svobody. Kéž tě provází síla Aresova a moudrost Athénina."

"A tebe Hádovy pečené duše." Cupid se zasmál.

"Už ne. Dělal to ve třetím století a nebylo to tak špatné. Uvidíme se později, bratříčku." Julian nepromluvil, když zamířil Cupid ven z restaurace téměř jako normální lidské bytosti. Číšnice jim přinesla jídlo. Julian si vybral vzal maso na chlebu, ale nechtěl ho. Ztratil chuť k jídlu. Grace nalila na maso něco červeného, pak na něj položila druhý chléb a zakousla se do něj, zatímco Selena jedla salát zalitý bílou omáčkou. Když Grace vzhledla, zahlédla Julianův zamračený pohled, kterým ji sledoval, jak jí. Jeho tvář byla ještě ztrápenější než dříve, měl tvrdou bradu, která napovídala o tom, že zaťal zuby.

"Co se děje?" Zeptala se. Přimhouřil podezřele oči.

"Jsi opravdu ochotna udělat to, co Eros řekl?" Grace odložila burger a otřela si ústa ubrouskem. Po pravdě řečeno, že se jí nelíbila myšlenka, že Julian využije její tělo k tomu, aby získal svobodu. Jedna noc bez žádných závazků, žádných slibů. Jakmile s ní Julian skončí, odejde. O tom nepochybovala. Proč by člověk jako on vůbec chtěl zůstat s ní, když mohl mít jakoukoli ženu na světě? Přesto ho nedokázala odsoudit k prožití věčnosti v knize. Ne, když ho dokázala osvobodit.

"Řekni mi něco," řekla tiše. "Chci znát celý příběh o tom, jak se dostal do té knihy. A co se stalo s tvou ženou." Nebyla by to považovala za možné, ale jeho čelist se napjala ještě víc. Znovu se snažil skrýt, ale Grace ho odmítla nechat jít. Nastal čas, aby pochopila přesný důvod, proč ji spaní s ním tak znepokojovalo.

"Juliane, hodně ses mě ptal. Nemám s muži moc zkušeností." Zamračil se.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jsi panna?"

"Přála bych si to," vydechla. Julian uviděl v jejích očích bolest, když ta slova zašeptala. Ze studu sklopila oči k podlaze.

Ne, zařvala jeho mysl. Jistě nebyla to, co si myslel. Jen ta myšlenka v něm vzdmula neočekávanou vlnu vzteku.

"Byla jsi znásilněná?"

"Ne," zašeptala. "...Ne tak docela." Jeho zmatek rozptýlil jeho hněv.

"Tak co?"

"Byla jsem mladá a hloupá," řekla tiše.

"Ten hajzl využil toho, že truchlila nad smrtí svých rodičů," řekla Selena s hlasem plným zatrpklosti. "Byl to jeden z těch 'Chci se o tebe postarat'. Zneužijí tě a pak nechají být."

"On ti ublížil?" Zeptal se Julian. Grace přikývla. Projela jím další vlna hněvu. Nevěděl, proč mu vadilo to, co se jí stalo, ale z nějakého důvodu to tak bylo. A chtěl se jejím jménem pomstít. Viděl, jak se jí třáslы ruce. Překryl je svými a něžně hladil palcem klouby.

"Spala jsem s ním jenom jednou," řekla tiše. "Vím, že to má poprvé bolet, ale ne takhle. A i když to bolelo fyzicky, větší bolest byla z toho, že pro něj nic neznamenuje. Připadalo mi, že mě vůbec nevnímá a jen si chce užít." Julianovi se stáhl žaludek. Znal ten pocit, až příliš dobře.

"Později téhož týdne," pokračovala Grace, "když nevolal ani odpovídal na telefon, jsem šla do jeho bytu, abych ho viděla. Bylo jaro a on měl otevřené okno. Když jsem přišla..." Vzlykla.

"On a jeho spolubydlíci se vsadili, kdo za rok zbaví panenství víc žen," řekla Selena. "Zaslechla, jak se o ní se smíchem baví." Projel jím temný a smrtící vztek. Znal takové lidi osobně. A nikdy se jim nemohl postavit. Opravdu by měl velkou radost, kdyby mohl očistit zemi od jejich páchnoucí přítomnosti.

"Cítila jsem se tak použitá, tak hloupá," zašeptala Grace. Podívala se na něj. Muka v jejích očích ho pálily. "Vůbec ten pocit nechci znovu prožít." Jednou rukou si zakryla tvář, ale ještě předtím viděl v jejích očích ponížení.

"Je mi to líto, Grace," zašeptal a přitáhl ji k sobě. Tak, to je ono. To bylo zdrojem jejích démonů. Julian ji pevně držel a zabořil svou tvář do jejích vlasů. Kolem něj se rozprostřela měkká, ženská vůně květů.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Jak ji toužil uklidnit. A jak se cítil provinile. Nebylo pochyb, že ho Penelope využívala úplně stejně. Měl by se propadnout, pomyslel si trpce. Už Grace nechtěl neublížit, už ne. Byla to dobrá žena s dobrým srdcem a on ji odmítal využít.

"To je v pořádku, Grace," řekl tiše. Objal jí hlavu, aby jí pohoupal. Lehce ji políbil na temeno hlavy. "Nikdy bych to po tobě nežádal."

Grace na něj ohromeně pohlédla pohlédla. Nemohla uvěřit, že něco takového říká. "*Nemohu* to udělat."

"Ano, můžeš. Prostě odejdeš." V jeho hlase byl tak utrápený tón. Bylo to divné a cizí, když mluvil hlasem muže, kterým kdysi býval.

"Opravdu si myslíš, že bych to mohla udělat, že?"

"Proč ne? Udělal to každý člen mé rodiny. A ty mě ani neznáš." Jeho pohled byl tupý, když ji pustil.

"Juliane-"

"Vezmi mě za slovo, Grace. Já za to nestojím." Těžce polkl, než znovu promluvil. "Byl jsem generál, v bitvě jsem byl neúnavný. Ještě vidím hrůzou zasažené oči tisíců mužů, kteří zahynuli pod mým mečem, jak jsem je rozsekal na kusy, aniž bych při tom pocítil nejmenší výčitku svědomí." Setkal se s Graceiným pohledem. "Proč bys *vůbec* chtěla zachránit někoho, jako jsem já?" V duchu viděla, jak objímá v náručí chlapce a slyšela, jak hrozí Cupidovi, aby jí neublížoval. Věděla proč. Ať už v minulosti udělal cokoli, není to žádný ďábel. On by ji nikdy neznásilnil. Muž, který jen zřídka projevoval svou laskavost, ji tak držel. Ne, i přes jeho minulost v něm byla добрota. Julian byl v jeho době jen muž. A generál v antickém světě bojoval. Muže, vychovaného na bitevním poli za brutálních podmínek si nedokázala ani představit.

"A tvoje žena?" Zeptala se Grace a on dostal do čelisti tik.

"Lhal jsem jí, zradil a nakonec ji zabil." Grace se z jeho nečekaných slov napjala.

"Zabil jsi ji?"

"Možná jsem nebyl ten, kdo jí vzal život, ale i tak jsem ji zabil. Kdybych ne..." Jeho hlas se vytratil, když sevřel zavřené oči.

"Co?" Zeptala se. "Co se stalo?"

"Manipuloval jsem s jejím osudem a nakonec mě za to soudičky potrestaly."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jak zemřela?"

"Přišla naštvaná, když se dozvěděla, co jsem jí udělal. Co Eros udělal..." Julian zabořil obličej do dlaní, jak ho zaplavily vzpomínky. "Byl jsem blázen, když jsem věřil, že by Eros mohl dokázat, aby mě někdo miloval." Grace se natáhla a jemně mu přejela rukou po obličejí. Díval se na ni. Byla tak krásná, jak tu seděla. Něha v jejím pohledu ho ohromila. Žádná žena se na něj nikdy tímto způsobem nepodívala Ani Penelope. Vždycky, když se na něj jeho žena podívala, něco tam chybělo. Něco z jejího doteku. Její srdce, uvědomil si s trhnutím. Grace měla pravdu. To byl ten rozdíl, když někdo nejedná srdcem. Bylo to jemné, ale vždycky cítil z Penelopina laskání prázdnotu, slyšel prázdnotu v jejích slovech a to mu vypálilo cestu k jeho zčernalé duši. V tu chvíli se vedle Seleny zhmotnil Cupid, čímž si vysloužil její rozpačitý pohled.

"Na něco jsem zapomněl." Julian si dlouze, trpce povzdechl.

"Zdá se mi, že jeden z vás vždy na něco zapomíná a obvykle je to něco důležitého. Co jsi zapomněl tentokrát?" Cupid se odmítl setkat se s jeho pohledem.

"Jak dobře víš, jsi odsouzen k nucenému, řekněme, poskytnutí rozkoše ženě, která tě vyvolá." Julian pohlédl na Grace a jeho slabiny se divoce ozvaly.

"Této skutečnosti jsem si velmi dobře vědom."

"Ale jsi si vědom skutečnosti, že každý den, který uplyne, aniž by jsi byl s ní, se odrazí na tvé přičetnosti? Do konce měsíce budeš docista bláznit z nedostatku sexu a jediný způsob, jak se vyléčit je vyspat se s ní. Pokud nechceš, ty, můj bratře, trpět takovou fyzickou bolestí, Prometheus ti nabízí, že můžeš strávit věčnost na Elysejských polích." Selena zalapala po dechu.

"Není Prometheus bůh, který prý dal lidem oheň?" Zeptala se Grace.

"Ano," řekl Cupid. Grace se podívala nervózně na Juliana.

"Ten, který byl připoután ke skále a krkavci mu každý den jedli jeho vnitřnosti?"

"A každou noc mu dorůstaly nové, aby je ptáci mohli druhý den zase jíst," dokončil za ni Julian. Bohové jistě ví, jak trestat ty, s nimiž jsou nespokojeni. Žilami mu projel pronikavý hněv, když zíral na Cupida.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Nenávidím vás všechny."

Cupid přikývl.

"Já vím. Jen bych si přál, aby se ti to nikdy nestalo. Omlouvám se za to. Ať už věříš nebo ne, oba - mámu i mě - to mrzí." Julian nic neříkal, neboť v něm vířily emoce a zaplavilo ho zoufalství. Uviděl v mysli tvář Penelope a trhl sebou. Cupid před něj na stůl položil malou krabičku.

"Chceš-li mít naději na svobodu, budeš pravděpodobně potřebovat tohle."

"Varujte se před dary Řeků," řekl Julian hořce, když krabičku otevřel a našel dva páry velkých stříbrných pout a sadu malých klíčů hovících si na podušce z tmavě modrého saténu. Okamžitě složitou práci poznal. "Héfaistos?" Cupid přikývl.

"Ani Zeus je nemůže zlomit. Když ucítíš, že se tvá kontrola ztrácí, doporučuji ti připoutat se k něčemu opravdu pevnému a držet..." - vrhl pohled na Grace- "...se stranou." Julian se zhluboka nadechl. Byl by se té ironii zasmál. Tak či onak, při jeho vtěleních se často ocitl k něčemu připoutaný.

"To je nelidské," zalapala Grace po dechu. Cupid na ni vrhl divoký pohled.

"Dítě, věř mi, že pokud ho nebudeš chtít spoutat, budeš litovat."

"Kolik času mám?" Zeptal se Julian. Pokrčil rameny.

"Já nevím. Do značné míry to závisí na tobě a na tom, jak velkou sebekontrolu máš." Cupid odfrkl. "Ale protože jsi to ty, možná budeš schopný zvládnout to, aniž bys je vůbec použil." Julian zavřel krabičku.

Byl silný, ale nebyl tak optimistický jako Eros. Jeho optimismus zemřel pomalu a bolestivě už dávno. Eros ho poplácal po zádech.

"Hodně štěstí." Julian nepromluvil, když Eros odešel. Díval se na krabičku, zatímco si Cupidova slova probíral v mysli. Pokud se něco v průběhu staletí naučil, bylo to, nechat jít sudičky svou cestou. Bylo hloupé, myslet si, že má šanci se osvobodit. Bylo toho na něj hodně a on to přijal. Byl otrokem a otrokem i zůstane.

"Juliane?" Zeptala se Grace. "Co to je?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Nemůžeme to udělat. Vezmi mě domů, Grace. Vezmi mě domů a dovol mi, abych se s tebou pomiloval. Když to uděláme dřív, s největší pravděpodobností se ti nic nestane."

"Ale tohle je tvá šance na svobodu. Bylo by lepší, kdybys svou šanci jen tak nezahazoval. Už jsi byl někdy předvolán ženou s Alexandrem ve jméně?"

"Ne!"

"Pak to uděláme."

"Ty tomu nerozumíš," řekl se zaťatými zuby. "Jestliže to, co Eros řekl je pravda, v okamžiku, kdy přijde poslední noc, nebudu sám sebou."

"Kým budeš?"

"Budu netvor." Vypadala skepticky.

"Nemyslím si, že bys mohl být někdy netvor."

Podíval se na ni.

"Nemáš ponětí, čeho jsem schopen. A když na tebe ti šílení bohové přijdou, nic ti nepomůže." Žaludek mu stáhl pevný uzel.

"Nikdy jsi mě neměla zavolat, Grace." Julian sáhl po pití.

"Napadlo tě někdy, že to tak možná mělo být?" Zeptala se náhle.

"Možná jsem tě zavolala, protože jsem tě chtěla osvobodit." Podíval se přes stůl na Selenu.

"Zavolala jsi mě, protože tě Selena podvedla. Všechno, co pro tebe chtěla, bylo pár nocí plných rozkoše, abys mohla odejít a najít si slušného člověka, ze kterého bys neměla strach."

"Ale možná-"

"Žádné ale, Grace. Nemělo to být." Gracein pohled padl na jeho zápěstí. Natáhla ruku a dotkla se řeckého písma, které mu běželo od vnitřního zápěstí do půlky paže.

"To je nádhera," řekla. "Je to tetování?"

"Ne!"

"Co to je?" Naléhala Grace.

"Priapus to tam vypálil," vyhybal se odpovědi. Selena se naklonila dopředu a podívala se na to.

"Říká se tam: 'Prokletý na věčnost i mimo ni.'" Grace sevřela jeho ruku ve své a setkala se s jeho pohledem.

"Nedokážu si představit, co jsi po celou tu dobu musel vytrpět. Nikdo nechápe víc než já, proč ti tvůj vlastní bratr něco takového udělal."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jak řekl Cupid, dotkl jsem se Priapusovy panny."

"Tak proč jsi to udělal?"

"Byl jsem hloupý." Grace zatnula zuby, chtěla ho uškrtnit. Proč jen nemůže odpovědět na její otázky?

"Co ti-"

"Nechci o tom mluvit," vyštěkl. Pustila jeho ruku.

"Už jsi někdy nechal někoho, aby se ti přiblížil, Juliane? Vsaďím se, že jsi vždy byl jedním z těch mužů, kteří věřili, že si nikoho nesmí pustit k srdci. Jedním z těch chlápků, kteří si raději vyříznou jazyk, než aby si někoho připustili k tělu. Byl jsi s Penelope rád?" Julian odvrátil pohled, když se mu zjevily vzpomínky. Vzpomínky na dětství strávené v hladu a strádání. Vzpomínky na večery strávené v utrpení...

"Ano," řekl prostě. "Vždycky jsem byl sám." Grace s ním cítila. Ale nemohla ho nechat to vzdát. Nějak si najde způsob, jak tou jeho obranou prorazit. Zkusí mu pomoci tu kletbu zlomit. Určitě musí být nějaký způsob, jak s tím bojovat. A slíbila si, že ho najde.

Kapitola 8

Julian a Grace pomohli Seleně zavřít stánek a doprovodili ji k Jeepu před tím, než zamířili provozem, který v pátek večer byl, domů.

"Jsi nějak ticho," řekla Grace a zastavila na červeném světle. Dívala se, jak přejíždí pohledem další auta na silnici. Vypadal tak ztracený, jako kdyby ho někdo zachytil mezi snem a realitou.

"Nevím, co říct," odpověděl po krátké pauze.

"Řekni mi, jak se cítíš."

"Jak?" Grace se zasmála.

"Jsi chlap," řekla. "Víš, muži mi během zasedání dávají nejvíc zabrat. Přijdou, dají mi sto dvacet pět dolarů na hodinu, a v podstatě nic neřeknou. To jsem nikdy nepochopila." Jeho pohled spadl do klína a ona uviděla, jak si nepřítomně mne palcem prsten.

"Říkala jsi, že jsi sexuální terapeutka. Co je to?" Zařadila se zpět do provozu.

"Ty a já máme v podstatě stejnou práci. Pomáhám lidem, kteří mají problémy ve vztahu. Ženy, které se bojí mít intimní vztah s muži nebo ženy, nebo které naopak milují muže příliš horlivě."

"Nymfomanky?" Přikývla.

"Pár jich znám," řekl s povzdechem.

"Vsadím se, že ano."

"A co muži?" Zeptal se.

"S nimi to tak jednoduché není. Jak jsem řekla, moc toho nenamluví. Mám několik případů, kteří mají strach z výkonosti-"

"Co to je?"

"Něco, u čeho jsem si jistá, že ty to mít nikdy nebudeš," řekla a vzpomněla si na arogantní způsob, jakým ji neustále sledoval. "Jsou

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

muži, kteří se obávají, že se jim jejich partnerky budou v posteli smát."

"Aha."

"Mám i pár takových, kteří jsou verbálně napadáni manžely či manželkami a přítelkyněmi. Pár, kteří si chtějí změnit své pohlaví."

"To můžou?" Zeptal se šokovaně Julian.

"No jo," řekla s mávnutím ruky. "Divil by ses, čeho jsou dnes lékaři schopni." Zabočila do ulice, kde bydlela. Julian byl zticha tak dlouho, že už se mu chystala ukázat rádio, když se najednou zeptal.

"Proč chceš těm lidem pomoci?"

"Nevím," odpověděla upřímně. "Myslím, že to sahá až do dětství, když jsem byla velmi nejistá. Moji rodiče mě milovali, ale nevěděla jsem, jak se chovat k ostatním dětem. Můj otec byl profesor historie a matka žena v domácnosti "

"Vzala si dům?"

Grace se zasmála.

"Ne, ona prostě zůstala doma a dělala to, co bylo doma potřeba. Nikdy se mnou nezacházela jako s dítětem, a tak, když jsem byla s ostatními dětmi, nevěděla jsem, co mám dělat. Co na to říct. Byla jsem tak vystrašená, až jsem se třásla. Nakonec mě můj otec začal brát na konzultace a po chvíli jsem na tom byla mnohem lépe. "

"Vyjma mužů."

"To je docela jiný příběh," řekla s povzdechem. "Byla jsem neohrabaný teenager a kluci ve škole mě neminuli bez toho, aniž by se mi posmívali."

"Jak se ti vysmívali?" Grace nonšalantně pokrčila rameny. Alespoň, že už ji teď ty staré vzpomínky neobtěžují. Smířila se s tím už dávno.

"Že nemám prsa. Že mám odstáté uši a mám pihy."

"Prsa?"

"Prsa." Přisahal, že na hrudi ucítila jeho horký, dlouhý pohled. Podívala se na stranu, a její domněnka se potvrdila. Ve skutečnosti se na ni díval, jako kdyby neměla košili.

"Máš velmi pěkná prsa."

"Díky," řekla rozpačitě a přesto ji ten neortodoxní kompliment zahřál. "A co ty?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Nemám prsa." Řekl to tak vážným suchých tónem, až vyprskla smíchy.

"To jsem tím nemyslela a ty to víš. Co jsi dělal jako teenager?"

"Už jsem ti to říkal."

Výhružně se na něj podívala.

"Pravdu."

"Popravdě jsem bojoval, jedl, pil, měl sex, a koupal se. Přesně v tomto pořadí."

"Měl jsi s celou tou intimitou problém, vid'?" Zeptala se řečnický. Potom, co začala spadávat do role terapeutky, se přesunula k něčemu, o čem věděla, že se mu snad bude mluvit trochu jednodušeji.

"Proč mi neřekneš, jak ses cítil, když jsi poprvé vstoupil do boje."

"Necítil jsem nic."

"Neměl jsi strach?"

"Z čeho?"

"Z umírání nebo zmrzačení?"

"Ne!" Upřímnost, obsažená v jediném slově ji zmátla.

"Jak to, že jsi se ničeho nebál?"

"Nemůžeš se bát smrti, když nemáš důvod žít." Pronásledovaná jeho slovy, Grace vjela na příjezdovou cestu. Rozhodla se, že bude nejlepší nechat to tak a vyhnout se tak vážné diskusi. Obešla auto a otevřela kufr. Julian pobral tašky a následoval jí do domu.

Šli po schodech nahoru a Grace sáhla do horní zásuvky prádelníku pro pohodlné džíny a udělala ve skříni místo pro jeho šaty.

"Takže," řekla a vzala prázdné tašky a hodila je do proutěného koše v šatníku. "Je pátek večer. Co bys chtěl? Tichou noc nebo bys chtěl vyrazit do města?" Jeho hladové oči přeběhly celou délku jejího těla a okamžitě ji rozpálily.

"Odpověď na tuto otázku znáš."

"Dobře, jeden hlas pro skákání na doktorských kostech a jeden hlas proti. Mohu slyšet jinou možnost?"

"A co takhle prostě hezký klidný večer doma?"

"Dobře," řekla a zamířila k telefonu na nočním stolku. "Nech mě zkontrolovat zprávy a pak můžeme začít dělat večeři." Julian dokončil uklízení svého oblečení, zatímco ona zavolala záznamovou

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

službu a hovořila s nimi. Uklidil poslední kus, když v Graceině hlase uslyšel znepokojený tón.

"Říkal, co potřebuje?" Julian se otočil a pohlédl na ni. Její oči byly mírně rozšířené a pevně, napjatě svírala telefon.

"Proč jste mu dali moje číslo?" Zeptala se našťavaně. "Moji pacienti nikdy mé osobní číslo získat nesmějí. Máte tam vedoucího, se kterým mohou mluvit?"

Julian k ní přišel.

"Děje se něco?" Natáhla ruku, čímž mu naznačila, aby byl zticha a poslouchala další osobu.

"Dobrá," řekla po dlouhé odmlce. "Přeji si jen, aby jste mi opět změnili číslo. Díky." Otočila se, položila telefon a přitom ztrápeně krčila obočí.

"Co se stalo?" Zeptal se. Podrážděně vydechla, když se poškrábala na krku.

"Záznamová služba najala novou dívku, která uklouzla a dala moje číslo domů jednomu z mých pacientů, který dnes volal." Mluvila tak rychle, že jí sotva rozuměl. "Popravdě to není jeden z mých pacientů," pokračovala bez pauzy. "Nikdy bych si takového člověka jako pacienta nevzala, ale Luanne, doktorka Jenkinsová, tak vybíravá není. Minulý týden odjela z města kvůli nějaké osobní krizi. Takže jsme si, Beth a já, museli její pacienty rozdělit, než se vrátí. Nicméně, já jsem toho příšerného chlapa nechtěla, ale Beth nepracuje v pátek a on se může uvolnit jen ve středu a pátek." Podívala se na něj s panikou ve svých světle šedých očích.

"Pořád ho nechci, ale on přísahal, že nebude dělat žádné problémy. Řekl, že muž není hrozbou pro nikoho." Juliana rozbolela hlava ze všech informací a slov, která používala, a nedávala mu smysl.

"Je to problém?"

"Je to jen trochu děsivé," řekla, ale ruce se jí třásly. "Je to úchyl, který byl propuštěn z psychiatrického."

"Úchyl z psychiatrického oddělení? Co to je?" Když mu to vysvětlila, zůstal na ni zírat.

"Ty necháš takové lidi pohybovat se ve tvé společnosti?"

"No, ano. Úmyslem je, abych jim pomohla." Julian by zděšený. Co je to za svět, že v něm muži odmítli chránit své ženy a děti?

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Tam, odkud pocházím, jsme takové lidi v blízkosti našich rodin nenechávali. A zatraceně, určitě jsme je nenechali volně běhat po ulicích."

"Vítejte v jednadvacátém století," řekla hořce. "Tady děláme věci trochu jinak." Julian zavrtěl hlavou, když si vzpomněl, co všechno mu v této době připadalo cizí. Prostě nemohl pochopit tyto lidi a to, jak žili. "Opravdu sem nepatřím," řekl polohlasem.

"Juliane..." Odtáhl se, když se po něm natáhla.

"Grace, víš, že je to pravda. Řekněme, že zlomíme tu kletbu, pověz, co budu dělat? Neumím jazyk. Nemohu řídit auto nebo pracovat. Je toho tolik, co nechápu. Ztratím se tady." Grace se jeho zásadních muk, která se tak usilovně snažil utajit, lekla.

"Jsi prostě tím vším ohromený. Ale budeme postupovat po malých krocích. Můžu tě naučit řídit a číst. A přeci... Vím, že jsou věci, které můžeš dělat."

"Jako co?"

"Já nevím. Dělal jsi v Makedonii něco jiného, než vojáka?"

"Byl jsem velitelem, Grace. Vím jen, jak vést starověkou armádu do bitvy." Vzala jeho obličej do dlaní a vrhla na něj tvrdý pohled.

"Neopovažuj se to teď vzdát. Říkal jsi, že ses nebál v bitvě, tak jak se můžeš bát teď?"

"Prostě to tak je." Stalo něco zvláštního a Grace si uvědomila, že ji pustil do svého nitra. Ne moc hluboko, ale dokázala poznat, že se bojí víc, než přiznal. Ve svém srdci věděla, že není ten typ člověka, který často něco takového přizná.

"Já ti pomůžu." Pochyby v těch jeho modrých očích jí sevřely vnitřnosti.

"Proč?"

"Jsme přátelé," řekla tiše a přejela mu palcem po tváři. "Není to to, co jsi řekl Cupidovi?"

"A ty jsi slyšela jeho odpověď. Nemám žádné přátele."

"Máš je teď." Sklonil se, políbil ji na čelo a pak si ji k sobě přitáhl do těsného objetí. Teplá vůně santalového dřeva jí naplnila hlavu, když poslouchala, jak jeho srdce divoce bije do v tváře. Jeho něžné objetí se jí dotklo hlouběji, než momentální fyzické gesto.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Dobrá, Grace," řekl tiše. "Zkusíme to. Ale slib mi, že mi nedovolíš, abych ti ublížil." Zamračila se na něj. "Myslím to vážně. Jednou, až budu v poutech, ze žádného důvodu mě nepouštěj. Přísahěj."

"Ale-"

"Přísahěj!" Trval na svém.

"Dobře. Pokud se nebudeš moct ovládnout, nenechám tě jít. Ale chci, abys mi dal slib." Odstoupil a skepticky se na ni podíval, ale konejšivé ruce jí nechal kolem ramen.

Jaký?" Grace se rukama opřela o jeho silné bicepsy. Cítila, jak jí tělem projela zimnice v okamžiku, kdy se dotkla dlaněmi jeho těla. Podíval se na její ruce jedním z nejnežnějších pohledů, které kdy viděla.

"Slib mi, že to nevzdáš," řekla. "Chci se pokusit porazit tu kletbu." Věnoval jí zvláštní polovičatý úsměv.

"Nuže dobrá. Budu se snažit."

"A budeš chtít uspět." Usmál se.

"Máš optimismus dítěte." Vrátila mu úsměv.

"Jako Peter Pan."

"Peter kdo?" Neochotně se odtáhla z jeho náruče. Vzala ho za ruku a vedla ho ke dveřím.

"Pojď se mnou, můj Makedonský milovníku a já ti povím o Petru Panovi a jeho ztraceném dospívání."

"Takže, ten kluk nikdy nevyrostl?" Zeptal se Julian, když začali dělat večeři. Grace byla skutečně překvapená, že si vůbec nestěžoval, když ho požádala, aby udělal salát. Sledoval, jak použít nůž na potraviny. Ochoten tu malou výstřednost prozkoumat a Grace se soustředila na špagetovou omáčkou.

"Ne. Vrátil se na ostrov se Zvonilkou."

"Zajímavé." Grace ponořila lžíci do omáčky. Uchopila ji do ruky, pofoukala ji a pak ji nabídla Julianovi.

"Řekni mi, co si myslíš." Sklonil se a otevřel ústa. Grace ho nakrmila a pozorovala, jak si to vychutnává.

"Je to výborné."

"Není to příliš slané?"

"Perfektní." Rozzářila se.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Tady," řekl Julian, držel pro ni kostičku sýra. Grace otevřela ústa, ale on jí sýr nedal. Využil jejích otevřených úst a slíbal z nich denní světlo. Dobrota, ale někdo by měl ten schopný jazyk, se kterým tak rád pohyboval, pobronzovat nebo udělat něco jiného, aby ji zachránil. Takový poklad by se neměl nikdy ztratit. A ty rty ... Hmm, nechtěla myslet na ty rozkošné rty a jejich schopnosti. Na kříži jí roztáhl prsty a přitiskl ji ke svým bokům, kde se vzdouvaly jeho džíny. Slitování, ten muž byl mohutně obdarovaný a ona se třásla při pomýšlení, že by všechnu svou sexuální sílu rozpoutal na ni. Mohla by to vůbec přežít? Cítila, jak se jeho tělo napjalo a dýchání změnilo. Začínalo to být dost vážné a ona se obávala, že pokud se nezastaví, ani jeden z nich nebude schopen se odtáhnout. Nenáviděla se za to, že se vyvlékla z jeho teplého objetí a ustoupila.

"Juliane, vzpamatuj se." Viděla, jak se trhaně nadechuje a bojuje sám se sebou, když přejížděl hladovým pohledem po jejím těle.

"Bylo by to mnohem snazší, kdybys nevypadala tak zatraceně dobře." Jeho slova jí šokovala tolik, že se jim zasmála.

"Promiň," řekla, když viděla jeho podrážděný výraz. "Musíš si uvědomit, že na rozdíl od tebe, nejsem zvyklá na lidi, kteří říkají takové věci. Největší kompliment, jaký jsem kdy dostala, byl od kluka, který mě přišel vyzvednout na ples. Stačil mu jediný pohled na mě a řekl: 'Sakra, vypadáš líp, než jsem si myslel.'" Julian se zamračil.

"Bojím se o muže tvé doby, Grace. Všichni se zdají být velkými hlupáky." Se smíchem ho lehce políbila na tvář a šla sundat těstoviny z ohně dřív, než se vyvaří. Když cedila nudle přes síto, vzpomněla si na chleba.

"Mohl by ses podívat na rohlíky?" Julian se přesunul k troubě, sklonil se a dal jí tak možnost podívat se na jeho úžasný zadek. Grace se kousla do spodního rtu, aby se přiměla nepřijít k němu a nepřejet mu rukou přes ten těsný, pevný zadek.

"Asi budou hořet."

"Ach, kruci! Vyndáš je ven?" Zeptala se a snažila se nerozlít vařící vodu.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jasně." Julian popadl z pultu utěrku a začal je tahat ven. Když najednou zakřičel, upoutal její pozornost. Otočila se a uviděla, jak se látka vzňala.

"Sem!" Řekla a uhnula mu z cesty. "Hoď to do dřezu." Udělal to, ale část ohně ji šlehla přes ruku. Grace zasyčela.

"Ublížil jsem ti?" Zeptal se.

"Jsem jen trochu opečená." Julian se zašklebil, vzal ji za ruku a zkoumal popáleninu.

"Je mi to líto," řekl okamžik předtím, než si dal konečky jejích prstů do úst. Byla omráčená, neschopná pohybu, když přejel jazykem po celé délce citlivého prstu. Navzdory popálení se cítila dobře. Opravdu dobře.

"Neudělal jsi to schválně," zašeptala. S prstem v ústech se zlomyslně usmál, pak sáhl za záda a pustil studenou vodu. Ještě jednou naposledy zatočil jazykem kolem prstu, než otevřel ústa a nastavil jí ruku do chladného proudu. Zatímco jí tam jednou rukou držel, druhou vztáhl k jejím hrnkovým bylinkám na parapetu a ulomil kousek rostliny aloe vera.

"Jak víš o aloe?" Zeptala se.

"Její léčivé síly byly známy ještě předtím, než jsem se narodil," řekl. Když jí na prst roztíral mazlavý gel, po zádech jí přejela zimnice a žaludek se jí stáhl. "Lepší?" Přikývla. Upřel horký pohled na její rty, jako by je chtěl ochutnat.

"Myslím, že už tě od teď k troubě nepustím," řekl.

"To bude asi nejlepší." Prošla kolem něj a vyndala chléb těsně předtím, než by byl na jídlo příliš teplý. Grace vzala jejich talíře, dovedla Juliana do obývacího pokoje, aby se najedli na podlaze před pohovkou, zatímco se budou dívat na Matrix.

"Tenhle film miluju," řekla, když začal. Julian postavil talíř na stůl, posadil se vedle ní.

"To jíš vždycky na zemi?" Zeptal se, než snědl kousek chleba. Fascinovaná harmonickým pohybem jeho těla sledovala, jak se mu při žvýkání pohybuje čelist. Byla nějaká část jeho těla tak nádherná jako jeho ústa? Začínala chápat, proč se k němu jeho vyvolávači chovali tak, jak se chovali. Myšlenka na to, že by ho na měsíc zamkla v ložnici, ji začala připadat jako dobrý nápad. A mají ty pouta...

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"No," řekla, nutila se, aby odvrátila myšlenky od toho, jak by se jeho zlatá pleť vyjímalala na její matraci. "Mám jídelní stůl, ale protože jsem tu většinou jen sama, často si udělám miskou polévky a sním si ji na gauči." Zkušeně v misce zatočil vidličkou a smotané nudle podebral lžící.

"Potřebuješ někoho, kdo by se o tebe staral," řekl, než jich trochu snědl. Grace pokrčila rameny.

"Zvládám to sama."

"To není totéž." Zamračila se na něj. Mluvil ze srdce a zkušenosti.

"Myslím, že my všichni potřebujeme někoho, kdo by se o nás postaral, ne?" Zašeptala.

Podíval se zpátky na televizi, ale ještě předtím v jeho očích zahlédla záblesk touhy. Grace několik minut sledovala film. Zatímco ona byla roztržitá, on měl nejlepší stolování, jaké kdy viděla. Její špagety s omáčkou létaly všude, zatímco jemu nevystříkla ani jedna kapka.

"Ukaž mi, jak jsi to udělal," řekla. Zvědavě se na ni podíval.

"Co?"

"Celou tu věc se lžící. Dohání mě to k šílenství. Mě nudle na vidličce nikdy nedrží. Stříkají všude kolem a dělají obří nepořádek."

"No, rozhodně nemůžeme dopustit, aby tu ty obří nudle stříkaly a dělali nepořádek, že ne?" Grace se jeho slovům zasmála, protože věděla, že nemluvil o špagetách.

"V každém případě, jak to děláš?" Napil se vína a odložil ho stranou.

"Tedy, bude snazší, když ti to ukážu." Vtiskl se mezi ní a gauč.

"Juliane..." řekla varovně.

"Jen ti to ukážu."

"Eh-hm," řekla pochybovačně. Přesto si nedokázala pomoci, ale cítila ho až v morku kostí, ve své duši. Teplo jeho hrudi ji hřálo do zad, když kolem ní ovinul své úžasné ruce. Nohy měl ohnuté podél jejích boků, a když se naklonil dopředu, cítila, jak ji tlačí jeho erekce. Pro jednou ji to nešokovalo. Kupodivu si na to už zvykla. Jak se jeho pružné, ladné tělo obtočilo kolem ní, cítila jeho moc a sílu. Opustilo ji napětí a nejistota. Neznámé pocity ji zaplavily s takovou intenzitou, kterou nikdy předtím nepoznala. V čem to bylo, že se s Julianem cítila tak šťastně a bezpečně?

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Dobrá," zašeptal jí do ucha a vyslal do ní elektrizující vlny. Zvedl její ruce do svých a společně se chopili příboru. Julian zavřel oči, když vdechoval sladkou, příjemnou vůni jejích vlasů. Stálo ho každíčký kousek jeho vůle, soustředit se na úkol, a ne na to, jak moc by se s ní chtěl milovat. Její prsty provokativně vklouzly mezi jeho a zvýšily tak uvědomění jeho teplé, měkké kůže. Zmocnil se ho nový druh zoufalství. Najednou neznal ani své vlastní jméno. Věděl, co od ní chce a nebylo to jen její tělo. Ale neodvažoval se na to ani pomyslet. Neodvažoval se doufat. Ona byla mimo jeho dosah. Věděl to ve svém srdci i duši. A všechny touhy na celém světě by nikdy nezměnily tu základní skutečnost, že nebyl hoden ženy, jakou byla ona. Nikdy nebyl hoden... Otevřel oči a ukázal jí, jak použít lžíci jako misku pro vidličku, aby natočené nudle držely pohromadě.

"Podívej," zašeptal a donesl jí vidličku k ústům. "Je to jednoduché." Otevřela ústa a on jí nudle jemně položil na jazyk. Pak vidličku pomalu vysunul jejími rty ven, až cítil, jak vzrůstá jeho mučivé vzrušení. Srdce mu bušilo v horečném rytmu a zdravý rozum ho opouštěl. Ale nemohl to udělat. Byl tak dlouho sám. Tak dlouho bez přítele... Nemohl si ji teď nechat utéct. Nevěděl, jak na to. Tak pokračoval a nakrmil ji. Grace se opřela do bezpečí jeho paží. Spustila své ruce z jeho a nechala ho převzít kontrolu. Jak spolkla další sousto, sáhla pro chléb a kusem Juliana nakrmila. Svými zuby ji štípnul do prstů, když mu ho dávala do úst. S úsměvem mu přejela rukou po linii čelistí. Ach, jak se jeho sval pod její ruku stáhl. Prostě milovala způsob, jakým se jeho tělo pohybovalo, jak se při každé činnosti vlnilo. Žádná žena by nebyla unavená z pohledu na toho muže. Zatímco se napila vína, Julian snědl sousto jejích špaget.

"Hele," řekla žertem, "to je moje." Jeho nebesky modré oči se rozzářily, když se usmál a dal jí další sousto. Zatímco žvýkala, dala mu napít svého vína. Bohužel podcenil její načasování, odtáhl se příliš brzy a rozlil si trochu tekutiny po bradě a košili.

"Omlouvám se!" řekla, otřela mu bradu prsty. Jeho vousy jemně poškrábali její kůži.

"Páni, teď budu pěkně páchnout." Nevypadal, že mu to vadí. Vzal ji za ruku a vysál víno z jejích prstů. Grace se z krku ozvalo hrdelné zasténání. Tělem jí projely miliony jiskřiček rozkoše, když jeho jazyk

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

klouzal po celé délce prstů, zatímco jeho zuby ji jemně okusovaly. Jeden po druhém je pomalu všechny očistil. A když to udělal, zaklonil jí hlavu a políbil ji na rty. Ale nebylo to náročné divoké líbání, na které u něj byla zvyklá. Snažil se ji svést a zničit ji. Ten byl něžný, klidný. Měkký. Jeho rty byly pátrající a lehké jako pírkó. Odtáhl se.

"Ještě pořád máš hlad?" Zeptal se.

"Ano," vydechla, nemluvíc skutečně o jídle, ale spíše o touze svého těla po jeho. Nakrmil ji dalšími špagetami. A když se příště snažila uhasit jeho žízeň, zakryl její ruku svou, zatímco ji škádlil pohledem. Zůstali tak, jemně se krmili a libovali si ve společnosti toho druhého, až do konce filmu, kdy se Julian začal náhle zajímat o závěrečné bojové scény.

"Vaše zbraně jsou fascinující," řekl, když to sledoval.

"Taky si to myslím." Podíval se na ni a pak zpátky na film.

"Co se ti na tom líbí nejvíc?"

"Alegorie." Kývl.

"Vidím v tom hodně Platóna."

"Znáš Platóna?" Zeptala se překvapeně.

"Studoval jsem ho, když jsem byl mladý."

"Opravdu?" Už vypadal méně pobaveně.

"Podařilo se nám naučit pár věcí, zatímco kolem nás ostatní umírali."

"Jsi prostořeký."

"Trochu." Poté, co film skončil jí Julian pomohl s úklidem. Zatímco dávala nádobí do myčky, zazvonil telefon.

"Vrátím se na chvílku," řekla, spěchajíc do obýváku zvednout telefon.

"Grace, jste to vy?" Grace ztuhla při zvuku hlasu Rodneyho Carmichaela.

"Dobrý den, pane Carmichaele," řekla chladně. V té chvíli měla chuť zabít Luanne za to, že odjela z města. S Rodneyem měla pouze jedno jednání minulou středu, ale měla toho po krk tak, aby si chtěla najmout detektiva a nechala Luanne najít a přivést domů. Z toho muže jí naskakovala husí kůže.

"Kde jste dnes byla, Grace? Nejste nemocná, že? Mohl bych přinést nějaké-"

"Copak Lisa vaše sezení nepřeplánovala?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"To ano, ale já myslel, že bych mohl-"

"Podívejte se, pane Carmichaele, nevidám se s pacienty u mě doma. Uvidíme se v domluvené době. Dobře?" Přerušila hovor.

"Grace?" Vyskočila a zakřičela, když se za ní ozval Julianův hlas. Díval se na ni zvědavým pohledem, kterému by se zasmála, kdyby nebyla tak vyděšená.

"Jsi v pořádku?" Zeptal se.

"Jo, je mi to líto." Položila sluchátko. "Byl to jen ten pacient, o kterém jsem ti vyprávěla. Rodney Carmichael. Jsem z něj divná."

"Divná?"

"Znervózňuje mě." Poprvé byla za za Julianovu přítomnost vděčná. Jinak by snad zamířila k Seleně a Billovi a využila jejich pohostinnosti po zbytek víkendu.

"No tak," řekla a zhasla v kuchyni. "Proč nepůjdeme nahoru a nezačneme tě učit číst anglicky?" Zavrtěl hlavou.

"Ty to nevzdáš, co?"

"Ne."

"Dobrá," řekl, když ji následoval. "Nechám tě, abys mě učila, ale jen když si na sebe vezmeš tu červenou noční-"

"Ne, ne, ne." Zastavila se na schodech, otočila se a podívala se na něj.

"To si nemyslím." Zvedl ruku a dotkl se jejích vlasů.

"Copak nevíš, že k učení je důležitá Múza? A jaká jiná Múza by byla lepší, než ty v-" Zadržela jeho slova tím, že mu položila prst na rty.

"Pokud si to někdy vezmu, vážně pochybuji, že uvidíš něco, co jsi ještě neviděl." Skousl její prst mezi zuby.

"Slibuji, že se budu chovat slušně." Věděla, že to byl velmi špatný nápad, ale nechala se přemluvit.

"To bude nejlepší," řekla přes rameno a pokračovala po schodech nahoru až do ložnice. Grace vstoupila do velké vestavěné skříně, kterou před lety přebudoval její otec na malou knihovnu, a našla starý výtisk *Petera Pana*. Julian nahlédl do jejího prádelníku a zjistil, že má zoufale malý výběr oblečení. Uprostřed místnosti si položky vyměnili. Grace běžela do koupelny a převlékla, ale jakmile sama sebe spatřila v průsvitný negligé, ztuhla.

Fuj!

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Jestli ji v tomhle zahlédne, s křikem uteče z místnosti. Neschopna snést to ponížení a zklamání z jejího těla, se převlékla z negligé do svého skromného kolejového trika, a před tím, než se vrátila do svého pokoje se pak zahalila do svého tlustého froté županu. Julian zavrtěl hlavou.

"Proč to máš na sobě?"

"Podívej, já nejsem idiot. Nemám takové tělo, po kterém by muž slintal."

"Co to říkáš? Tvůj muž?" Zamračila se nad jeho logikou.

"Ne!"

"Tak jak víš, co chce muž vidět?"

"Protože to nikdy nikdo neudělal. Okay? Muži nade mnou neslintají tak, jak ženy slintají nad tebou. Kruci, já jsem ráda, pokud si vůbec uvědomím, že jsem žena."

"Grace," s výdechem vstal z postele. Postavil se přímo před velké zrcadlo. "Pojď sem," přikázal. Poslechla. Postavil ji přímo před sebe.

"Řekni mi, co vidíš?" Zeptal se.

"Tebe." Usmál se na svůj odraz. Sklonil se, položil si bradu na její rameno.

"Co vidíš, když se podíváš na sebe?"

"Někoho, kdo potřebuje zhubnout tak sedm-osm kilo a nakoupit zásoby krému na své pihy." Nevypadal pobaveně. Natáhl ruce kolem jejího pasu na přední část pláště a rozvázal pásek županu.

"Povím ti, co vidím." Předl jí do ucha, položil ruce na pas, aniž by župan rozevřel. "Vidím krásné vlasy, černé jako noc. Měkké a husté. Máš typ vlasů, které muž miluje a rád je cítí rozpuštěné na nahém břiše. Vlasů, do kterých chce zabořit tvář a vdechovat tvou vůni." Zachvěla se. "Máš srdcovitou tvář škodolibého čertíka se smyslnými rty, které prosí o polibek. Pokud jde o tvé pihy, jsou okouzující. Dodávají tvému obličejí mladistvý půvab, který je jednoznačně tvůj a naprosto neodolatelný." To nezní tak špatně, kdy to takhle podal. Rozevřel jí župan a ušklíbl se při pohledu na růžové tričko.

"Co to tu máme?" vydechl, hltal ji očima. Než mohla protestovat, stáhl jí plášť z ramen a nechal ho ve vlnách spadnout k jejích nohám. Položil si bradu zpátky na její rameno a setkal se s jejím pohledem v zrcadle. Zvedl lem trika.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Juliane," řekla, zachycujíc jeho ruku. Zamklle hleděli do zrcadla. Grace ztuhla, neschopná pohybu fascinovaná jeho horkým, něžným pohledem.

"Chci tě vidět, Grace," řekl takovým tónem, že mu nemohla odepřít. Než se stačila vzpamatovat, sundal z ní tričko a přešel jí rukou po holé kůži na břicho.

"Tvá ňadra nejsou malá," zašeptal, tyčící nad ní jako věž. "Mají ideální velikost pro mužskou ruku." Aby to dokázal, posunul ruce nahoru a zakryl jí ňadra.

"Juliane," řekla Grace a její tělo tonulo v plamenech. "Pamatuj na svůj slib."

"Neboj," řekl chraplavým hlasem. Opřela si hlavu o jeho tvrdé prsní svaly a se zatajeným dechem v zrcadle sledovala, jak pustil její ňadra a přejíždí rukama přes žebra, až na boky a pak pod pásek jejích kalhotek.

"Máš krásné tělo, Grace," řekl, když přešel rukou přes její pahorek. Poprvé v životě tomu skutečně věřila. Stiskl jí krk, když si jeho ruka hrála s krátkými tmavými chloupky.

"Juliane," vykřikla, protože věděla, že kdyby ho nezastavila teď, později nebudou schopni přestat.

"Pst," zašeptal jí do ucha. "Mám tě." Pak jemně oddělil plátky jejího ženskosti a dotkl se jí. Grace sténala, když jí zalilo teplo. Julian zachytil její rty svými a hluboce ji políbil. Instinktivně se mu v náručí otočila, aby k němu lépe mohla. Zvedl ji, aniž by přerušil polibek, a odnesl ji do postele. Položil ji zády na matraci a připojil se k ní. Ten muž má vážně talent. A její tělo hořelo. Hořelo z jeho doteku. S pocitem jeho těla ležícího na jejím. Grace se třásla po celém těle, když jí kolenem roztáhl stehna a položil své zcela oblečené tělo k ní. Jeho váha byla úžasná. Jeho tělo, tvrdé a mužné, se tisklo k jejím štíhlým bokům. Dokonce i přes jeho džíny cítila, jak jeho erekce tlačí na střed jejího těla. Jako zhypnotizovaná k němu zvedla boky.

"To je ono, Grace," šeptal jí do rtů a suveréně pokračoval s drčením jejích třísel způsobem, který jí říkal, že kdyby byl v ní, už by vyvrcholila. "Klidně se mě dotýkej. Cíť moji rozkoš tak, jako svou. Nesnaž se s ní bojovat." Zasténala znovu a on přesunul své horké palčivé polibky na její hrdlo a na její ňadra, která jemně sál. V deliriu

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

z rozkoše zabořila ruce do měkké, žlutohnědé pokrývky. Jazykem trápil její prsa a neúnavně je ochutnával. Celé Julianovo tělo se třáslo množstvím síly, které musel vynaložit, aby ze sebe nestrhal šaty. Chtěl v ní být tak moc, až to pomalu ničilo jeho zdravý rozum. S každým tahem proti jejím bokům chtěl křičet z agónie nevyčerpaného chtíce. Bylo to nejhořkosladší mučení, jaké kdy zažil. Ještě horší bylo, když ucítil, jak mu její ruce přejely po zádech, než vklouzla do jeho zadních kapes a pevně ho stiskla. Roztrásl se z toho. "Ano, oh," zamumlala, když zrychlil pohyby. Julianovi se zatočila hlava. Musel se dostat do ní. A když to nejde jedním směrem, jako u všech chrámů v Aténách, najde si jinou cestu. Odtrhl se od ní, posunul se níž, přejel jí rty po břicho k boku a stáhl z ní spodní prádlo. Grace se třásla po celém těle.

"Prosím," zamumlala, neschopna myslet. Pobídl jí, aby roztáhla nohy a ona poslechla. Položil pod ní ruce, zvedl jí boky a nohy jí nechal spadnout přes ramena. Její oči se rozšířily v okamžiku, kdy ji vzal do úst. Grace mu zabořila ruce do vlasů, hodila hlavou dozadu a zasyčela rozkoší, nad tím, jak ji důvěrně hladil jazykem. Ještě nikdy nic takového necítila. Znovu a znovu se nořil, lízal, mučil ji, jen aby jí zbavil dechu. Oslabil.

Julian zavřel oči a zavrčel, když ji úplně poprvé ochutnal. A vychutnával si ji. Zvuk její rozkoše mu zněl v uších. Cítil, jak její tělo reaguje na každý jeho smyslný dotyk. Cítil její chvějící se stehna a hýždě na své tváři a ramenou. Dýchal trhaně, jak jí chtěl ukázat přesně to, co jí chybí. Až dnes večer tuto místnost opustí, už nikdy před jeho dotekem necouvne. Grace zasténala, když pohnul rukou, palcem se do ní lehce ponořil a přitom ji stále dráždil jazykem.

"Juliane!" Vydechla, jak se její tělo bezděky zatřásl a zachvělo. Zrychlil pohyby jazyka i palce. Ponořil se a hladil. Hlava jí plavala z doteku jeho jemně škrábajících vousů mezi jejími stehny a tření mezi jejíma nohama. A právě ve chvíli, kdy si myslela, že ji už nic jiného nepřekvapí, na ní extáze přišla tak zuřivě, až pohodila hlavou a křičela z hluboké, lavinovité rozkoše, která se v ní rozhořela. A stále pokračoval, řídící její jízdu rozkoše, dokud opět nevrcholila. Když ji udělal potřetí, napadlo ji, že by z toho dost dobře mohla zemřít.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Slabá a víc než mohla zvládnout, otočila hlavu zpět, když pokračoval svým neúnavným tempem.

"Prosím, prosím, Juliane," prosila, když už mělo její tělo z jeho dotyku stálou křeč. "Už víc nezvládnou." Teprve pak přestal. Dýchala trhaně, bolelo ji od temena hlavy až po konečky prstů. Ještě nikdy v životě nepoznala tak intenzivní potěšení. Pomalu se přes její tělo prolíbal zpět, než se zabořil rty do jejího krku.

"Řekni mi pravdu, Grace," zašeptal jí do ucha. "Už jsi někdy cítila něco podobného?"

"Ne," zašeptala upřímně, pochybujíc, jestli vůbec někdy nějaká žena prožila to, co on dělal jí. "Neměla jsem ani tušení, že je to možné." Díval se na ni hladovým pohledem, jako by ji chtěl zničit. Grace cítila na svém boku jeho erekci a uvědomila si, že on se neuvolnil. Srdce se jí rozbušilo z vědomí, že chce, aby mu pomohla. Sáhla dolů a začala mu rozepínat kalhoty. Chytil ji za ruku a přesunul ji ke svým rtům, kde ji políbil do dlaně.

"Je to hezký nápad, ale neobtěžuj se."

"Juliane," řekla vzpurně. "Vím, že to musí být opravdu bolestivé, pokud nedosáhneš-"

"Já nemůžu," přerušil ji.

Zamračila se.

"Nemůžeš, co?"

"Nemohu mít orgasmus." Byla v šoku. Přece to nemohl myslet vážně? A přesto byly jeho oči smrtelně vážné.

"Je to součást prokletí," řekl. "Mohu ti poskytnout rozkoš, ale když se mě teď dotkneš, bude mě to bolet ještě víc." Trpěla pro něj, natáhla ruku a položila mu ji na tvář.

"Tak proč jsi to-"

"Protože jsem chtěl." Nevěřila tomu. Ani na minutu. Spustila ruku a odvrátila se od něj.

"Znamená to, že jsi musel. To je taky součást kletby, ne?" Chytil ji za bradu a donutil ji, aby se na něj podívala.

"Ne, bojoval jsem s prokletím, abych si tě nevzal právě teď."

"Já tomu nerozumím."

"Ani já ne," řekl, pohledem vyhledal její oči, jako by se rozhodl odpovédět.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jen tu lež se mnou," zašeptal. " Prosím."

Grace zamrkala nad bolestí, kterou v té jednoduché žádosti uslyšela. Její ubohý Julian. Co to s ním udělali? Jak mohl někdo něco takového udělat někomu, jako byl on? Zvedl z postele knihu a podal ji Grace.

"Čti mi." Otevřela knihu a Julian zároveň nahromadil polštáře k čelu postele. Opřel se, až když se ona opřela o jeho bok. Beze slova je zakryl přikrývkou a něžně ji kolébal svou paží. S hlavou plnou vůně santalového dřeva mu začala číst o Wendy a Peteru Panovi. Leželi tak víc než hodinu.

"Mám rád zvuk tvého hlasu. To, jak mluvíš," řekl, když přestala, aby otočila na další stránku. Grace se usmála.

"Já o tobě musím říct totéž. Máš ten nejvražednější přízvuk, jaký jsem kdy slyšela." Vzal jí knihu z rukou a položil ji na noční stolek. Grace se na něho podívala. Jeho oči naplnila tekutá rozkoš, a když se hladově podíval na její tvář, vzalo jí to dech. Potom k jejímu úžasu, ji lehce políbil na špičku nosu. Natáhl ruku, ztlumil světlo a stáhl ji dolů. Grace nevěděla, co říct, když si ji přitiskl zády k sobě. Odhrnul jí vlasy z obličeje a položil si do nich hlavu.

"Miluji, jak voníš," Zašeptal a obtočil kolem ní paži.

"Děkuji," Zašeptala. Nebyla si tím jistá, ale myslela si, že se mohl usmát. Grace by se přitulila k jeho teplu blíž, ale bosýma nohama se otréla o jeho džíny.

"Je ti v tom oblečení pohodlně? Neměl by ses převléct?"

"Ne," řekl tiše. "Takhle vím, že se bude moje lžička držet dál od tvé-"

"Neopovažuj se to říct!" Řekla se smíchem.

"Bez urážky, ale tvůj bratr je nechutný."

"Já vím, proto tě mám rád." Grace se pod jeho rukou zavrtěla.

"Dobrou noc, Juliane."

"Dobrou noc, miláčku." Zhasla světla. Okamžitě ucítila, jak se Julian napjal a slyšela, jak se jeho dech změnil v krátké, ostré nádechy. Odtáhl se od ní.

"Juliane?" Neodpověděl.

Strachující se, znovu zapnula světla a uviděla ho, opřeného o ruce, napjatého a zamlklého. Čelo měl vlhké potem, oči divoké a plné strachu, když se snažil nadechnout.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Juliane?" Rozhlédl se po pokoji, jako by se probudil z nějaké děsivé noční můry. Dívala se, jak zvedl jednu ruku a položil ji na stěnu proti sobě, jako by se chtěl ujistit, že je skutečná a nikoli jen výplod mysli. Olízl si rty, na hrudi si mnul ruce a těžce polkl. A pak jí to došlo. Byla tma. To byl důvod, proč světla jen ztlumil.

"Je mi to líto, Juliane. Nemyslela jsem."

Nemluvil. Grace ho vtáhla do náruče, ohromená, když se jí takový silný muž chytil, jako by se už nechtěl pustit. Julian jí položil hlavu na ňadra a Grace zaťala zuby, když cítila, jak do očí vstupují slzy.

A v tu chvíli věděla, že nikdy nedopustí, aby se musel vrátit zpátky do té knihy. Nikdy. Oni tu kletbu nějak porazí. A až bude po všem, doufala, že se Julian pomstí těm, kdo za to byli zodpovědní.

Kapitola 9

Grace zůstala ještě několik hodin a poslouchala Julianovo klidné, pokojné dýchání. Jedno stehno měl pohodlně uhnížděné mezi jejíma nohama a jednu ruku přehozenou přes její pas. Dotek jeho těla na svém jí rozechvíval touhou. A jeho vůně... Měla co dělat, aby si znovu neponořila nos do teplé, kořeněné vůně jeho kůže. Ještě nikdy se tak, jako teď, necítila. Tak chtěná, tak v bezpečí. Tak žádoucí. A v duchu se ptala, jak to tak mohlo být, vzhledem k tomu, že se sotva znali. Julian se dotkl něčeho v ní na úrovni, která překračuje fyzické. Byl tak silný, tak panovačný. A vtipný. Rozesmál ji a rozechvěl její srdce. Natáhla ruku a přejela mu prsty lehce přes ruku, která ležela před ní, těsně pod bradou.

Měl tak krásné ruce. Dlouhé a úzké. Dokonce i když byly uvolněné spánkem, jejich síla byla nesporná. A kouzla, která dělaly s jejím tělem... To bylo něco zázračného. Přejela palcem přes jeho prsten a přemýšlela, jaký tenkrát Julian byl. Jestliže by prokletí nezměnilo jeho fyzický věk, objevil by se velmi starý. Takto mu zajisté nebylo víc než třicet. Jak to, že vedl armádu v tak mladém věku? Naproti tomu, Alexander Veliký byl sotva dost starý na to, aby se holil, když začal se svým tažením. Julian musí být na bitevním poli báječný. Zavřela oči a snažila se představit si ho na koni, jedoucího proti svým nepřátelům. Viděla ho před sebou v živém obraze v jeho brnění a s mečem, jak bojuje muž proti muži s Římany.

"Iasone?" Ztuhla, když ho slyšela šeptat ve spánku. Otočila se a podívala se na něj.

"Juliane?" Strnul a začala mluvit neuspořádanou směsicí angličtiny a staré řečtiny.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"To ne! *Okhee!* Okhee, ne!" Posadila se na posteli. Nedokázala odhadnout, jestli byl vzhůru nebo spal. Instinktivně se dotkla jeho paže. Se zaklením ji popadl a přitáhl pod sebe. Hodil ji zády na matraci. Když ji držel, jeho oči byly divoké a rty zkřivené.

"K čertu s tebou!" Zavrčel.

"Juliane," vydechla, když sevřel její paži pevněji a snažila se, aby ji pustil. "To jsem já, Grace!"

"Grace?" Opakoval, obočí se mu spojilo, když se hluboce zamračil a zaměřil se na její tvář. Zamrkal a odtáhl se z ní. Zvedl ruce a díval se na ně, jako by patřily někomu jinému, jakoby je ještě neviděl. Podíval se na ni.

"Ublížil jsem ti?"

"Ne, jsem v pořádku. A ty jsi v pořádku?" Ani se nehnul. "Juliane?" Sáhla po něm. Uhnul, jako by byla jedovatá.

"Jsem v pořádku. Byl to jen zlý sen."

"Zlý sen nebo špatná vzpomínka?"

"Špatná vzpomínka, která mě straší ve snech," zašeptal hlasem plným žalu. Vstal z postele. "Měl bych spát někde jinde." Grace chytila jeho ruku dřív, než stačil odejít a stáhla ho zpátky na postel.

"Zdá se ti o tom, co jsi dělal v minulosti?" Kývl. "Už jsi někdy někomu o tom snu řekl?" Julian na ni zděšeně zíral. Co si o něm myslela? Že je nějaké ufnukané dítě, které potřebuje matku? Vždycky svou bolest nesl uvnitř. Tak se to naučil. Jedině, když spal, se vzpomínkám podařilo proklouznout jeho obranou. Pouze tehdy, když spal nebo byl slabý. Když došlo na jeho noční můru v knize, nemohl nikoho zranit. Ale jakmile se uvolnil ze svého vězení, věděl, že je lepší spát někde jinde, než po boku někoho, koho by mohl v agónii nechtěně zabít. Mohl omylem zabít ji. Při tom pomýšlení se vyděsil.

"Ne," zašeptal. "Nikdy jsem to nikomu neřekl."

"Tak to řekni mě."

"Ne," řekl pevně. "Nechci to znovu prožívat."

"Jestli to znovu prožíváš pokaždé, když sníš, tak v čem je rozdíl? Pusť mě k sobě, Juliane. Dovol mi, abych zjistila, jestli ti nemůžu pomoci."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Mohl se odvážit doufat? Věděl, že to nejde. A přesto... Chtěl se od svých démonů očistit. Chtěl spát jednu noc klidným spánkem, bez trápení.

"Pověz mi to," řekla jemně naléhajíc. Grace vycítila jeho neochotu. Zůstal sedět na straně postele s hlavou v dlaních.

"Zeptala jsi se mě, jak jsem byl zakletý. Byl jsem proklet, protože jsem zradil jediného bratra, kterého jsem kdy poznal. Jedinou rodinu, jakou jsem kdy měl." Jeho úzkost ji hluboce zasáhla. Zoufale ho chtěla pohladit po zádech, aby ho uklidnila, ale neodvážila se ho dotknout, aby se znovu neuzavřel.

"Co jsi udělal?" Projel si rukou vlasy, kterou pak zaťal pěst. Jeho čelisti byly pevnější než ocel, jak zíral na koberec.

"Dovolil jsem, aby mě otrávil závist."

"Jak?" Zarazil se na dlouhou chvíli, než znovu promluvil.

"Potkal jsem Iasona nedlouho poté, co mě moje nevlastní matka poslala bydlet do kasáren." Matně si vzpomněl, že jí Seleno vyprávěla o Sparťanských kasárnách, kde byli synové nuceni žít mimo své domovy a rodiny. Říkala, že je to jako druh internátní školy.

"Kolik ti bylo let?"

"Sedm." Nedokázala si představit, jaké to muselo být, když byl odtržen v tomto věku od rodičů. Grace zalapala po dechu.

"Nebylo to nic neobvyklého," řekl, aniž se na ni podíval. "A já jsem byl na svůj věk velký. Kromě toho, život v kasárnách byl nesrovnatelně lepší, než život s mou nevlastní matkou." Slyšela, v jeho hlase tolik jedu a přemýšlela, co to bylo za ženu.

"Žil Iason v kasárnách s tebou?"

"Ano," zašeptal. "Každá kasárna byla rozdělena do skupin, kde jsme si vybrali chlapce, kterého jsme chtěli, aby nás vedl. Iason byl vůdce mé skupiny."

"Co ty skupiny dělaly?"

"Fungovaly jako vojenská jednotka. Studovali jsme, prováděly domácí práce, ale ze všeho nejvíc jsme se snažili přežít."

"Přežít co?"

"Sparťanský životní styl," řekl s hlasem protkaným zatrpklostí.

"Nevím, kolik toho víš o lidech mého otce, ale oni nežili tak luxusně jako ostatní Řekové."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Sparťané chtěli od svých synů jen jedno. Chtěli, aby z nás vyrostla nejsilnější bojová síla antické doby. Aby nás připravili na budoucnost, učili nás, jak přežít pouze se zlomkem nezbytností. Měli jsme jednu tuniku a pokud jsme ji poškodili, ztratili nebo z ní vyrostli, museli jsme se obejít bez ní. A jakmile jsme dosáhli puberty, už na naše nohy nebyly boty." Zasmál se trpce.

"Stále si pamatuji, jak mě v zimě bolely nohy. Měli jsme zakázáno zakládat oheň nebo se zakrýt příkrývkou, aby nám bylo teplo, tak jsme se v noci ovázali nohy hadry, aby nám neomrzly. Ráno jsme odnášeli těla chlapců, kteří zemřeli ve spánku."

Grace se nad tou dobou chtělo plakat. Snažila se představit si, jaké to muselo být těžké, žít tam. Vzpomněla si, jak ve svých třinácti letech prosila matku o osmdesát dolarů na boty, která jí řekla, že na ně není ještě zralá, zatímco Julian ve stejném věku, žebrol o hadry. Ta nespravedlnost ji bolela.

"Byli jste jen děti."

"Nikdy jsem nebyl dítě," řekl prostě. "Nejhorší ze všeho bylo, že jsme nikdy nedostali tolik jídla, aby nás to nasytilo, takže jsme byli nuceni krást nebo hladovět."

"A rodiče to dovolili?"

Vrhl na ni přes rameno ironický pohled.

"Považovali to za svou občanskou povinnost. A protože byl můj otec *strategoi*, většina chlapců a učitelů mnou pohrdalo okamžitě, jakmile mě uviděli a já jsem dostal ještě méně potravy než ostatní."

"Tvůj otec byl co?" Zeptala se, nechápajíc řecký termín, který použil.

"Vrchní generál, chceš-li." Zhluboka se nadechl a pokračoval. "Kvůli jeho pozici a pověsti o krutosti, jsem byl v mé skupině vyvrhelem. I když se spojovali, když kradli, já jsem se musel o své přežití postarat sám, jak nejlépe jsem uměl. Potom jednoho dne byl Iason přistižen při krádeži chleba. Když jsme se vrátili do kasáren, chystali se ho potrestat za to, že ho chytili. Takže jsem vykročil vpřed a vzal vinu na sebe."

"Proč?" Pokrčil rameny, jako by to nemělo význam.

"Od výprasku, který dostal den předtím, byl tak slabý, že jsem si myslel, že ten další by nemusel přežít."

"Jak den předtím?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Tak jsme vždycky začínali náš den. Jakmile jsme byli odvečeni z našich lůžek, byli jsme surově zbiti." Grace se oťrásala.

"Tak proč jsi přijal bití za něj, když jsi byl také zbitý?"

"Tím, že jsem se narodil bohyni, snesu větší výprask." Grace zavřela oči, když se opakovala Selenina slova z odpoledne. Tentokrát nedokázala odolat a natáhla se k němu. Položila mu ruku na biceps. Neodtáhl se. Místo toho, přikryl její ruku svou vlastní.

"Od tohoto dne mně Iason nazýval bratrem a ostatní chlapci mě přijali. Přestože měla moje matka a otec dva syny, nikdy předtím jsem bratra neměl." Usmála se.

"Co se stalo potom?" Sval pod její rukou se napnul.

"Rozhodli jsme se spojit své síly, abychom dostali, co jsme potřebovali. On odvedl pozornost a já jsem kradl tak, abych byl při případném chycení, potrestaný já."

Proč? Měla otázku na jazyku, ale nezeptala se. V hloubi duše znala odpověď. Julian chránil svého bratra.

"Jak šel čas," pokračoval, "začal jsem si všimát, že ho jeho otec ve vesnici tajně sleduje. Láska a hrdost na jeho tváři byla nepopsatelná. Jeho matka to cítila stejně. Kradli jsme jídlo, a přesto každý druhý den jsme našli něco, co mu tam jeho rodiče nechali. Čerstvý chléb, pečené jehněčí, konvici mléka. Někdy peníze."

"To je milé."

"Ano, to bylo, ale pokaždé, když jsem viděl, co pro něj dělají, mě zbolelo. Chtěl jsem, aby mě moji rodiče měli také tak rádi. Klidně bych se vzdal svého života, kdyby se na mě můj otec jednou podíval bez pohrdání. Nebo, kdyby se moje matka přišla alespoň jednou podívat, jak se mi vede. Nejblíže jsem k ní byl, když jsem se někdy dostal k jejímu chrámu v Thymarii. Trávil jsem hodiny tím, že jsem se díval na její sochu a přemýšlel, jestli je opravdu taková. Zajímalo mě, jestli na mě někdy myslela."

Grace se posadila, opřela se o jeho záda a objala ho kolem pasu. Položila mu bradu na rameno.

"Ty jsi jako dítě svou matku nikdy neviděl?" Objal její ruce svými a zakloněním hlavy ji položil na její rameno. Usmála se tomu gestu. I když byla napjatá, důvěřoval jí v tom, že se s tím už nikdy nikomu nesvěří. Byla mu tak neuvěřitelně blízká.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Neviděl jsem ji do dnešního dne," řekl tiše. "Poslala mi jiné, ale ona sama nikdy nepřišla. Nezáleželo na tom, jak moc jsem ji prosil, ona ke mně odmítla přijít. Po čase jsem se přestal ptát. Nakonec jsem k jejímu chrámu přestal chodit nadobro."

Grace ho políbila na rameno. Jak ho mohla jeho matka tak ignorovat? Jak mohla matka neodpovídat svému dítěti a ani ho nepřijít navštívit? Pomyslela na své vlastní rodiče. Zahrnuli ji láskou a dobrosrdečností. Poprvé si uvědomila, že její pocity po jejich smrti byly špatné. Všechny ty roky, řekla si. Bylo lepší, že o jejich lásku tak krutě přišla, než kdyby ji nikdy nepoznala. I přesto, že vzpomínky na dětství a její rodiče byly hořkosladké, utěšovaly ji. Julian nikdy nepoznal teplo milující náruče. Jistotu, že bez ohledu na to co udělá, tam pro něj rodiče budou. Nedokázala si představit, jak Julian vyrůstal.

"Ale měl jsi Iasona," zašeptala, přejíce si, aby to pro něj bylo dost.

"Ano. Poté, co zemřel můj otec, když mi bylo čtrnáct, byl Iason dokonce tak laskavý a vzal mě sebou domů na dovolenou. Při jedné z těchto návštěv, jsem poprvé uviděl Penelope." Grace cítila drobné bodnutí žárlivosti, když zmínil jméno své manželky.

"Byla tak krásná," zašeptal Julian, "a zaslíbená Iasonovi." Náhle jí došla jeho slova. Ach, to nebylo dobré.

"Ještě horší bylo," řekl a zlehka hladil její ruku, "že do něho byla zamilovaná. Pokaždé, když jsme přišli, vrhla se mu do náruče a políbila ho. Řekla mu, jak moc pro ni znamená. Když jsme odcházeli, tiše ho prosila, aby byl opatrný. Potom mu také začala dávat věci, která pak našel."

Julian se zarazil, když si vzpomněl, jak Iason vypadal, když se vrátil do kasáren s dary od Penelope.

"Můžeš si vzít ženu na jednu noc, Juliane," chtěl Iason říct, když stavěl na odiv své upomínky, "ale nikdy nebudeš mít ženu, která by ti zahřívala postel." Ačkoli to Iason neřekl, Julian to věděl moc dobře. Žádný urozený otec by nikdy nedal svou dceru nemanželskému vydědenci, který nemá absolutně žádnou rodinu, kterou by uznával. Pokaždé, kdy ta slova Iason pronesl, se do něj zařízla. Byly doby, kdy Iasona podezříval, že solí jeho rány ze žárlivosti kvůli tomu, jak dlouho na něm Penelope spočine pohledem, když si myslela, že se

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Iason nedívá. Iason mohl získat její srdce, ale stejně jako ostatní ženy, vrhala Penelope dlouhé pohledy na Juliana. Právě z tohoto důvodu ho Iason požádal, aby ho přestal navštěvovat. A trhalo ho na kusy, když mu bylo odepřeno navštěvovat jediný bezpečný domov, který měl.

"Měl jsem je nechat, aby se vzali," řekl Julian. Vzal Graceinu hlavu do rukou a zabořil obličej do její šíje a vdechoval její sladkou vůni. "Věděl jsem to i potom. Ale nemohl jsem to vydržet. Rok co rok, jsem se díval, jak ho miluje. Sledoval jsem jeho rodinu, která se bála, že by se už nemusel vrátit domů."

"Proč?" Zeptala se. "Říkal jsi, že jsi měl bratry, chtěl jsi s nimi zůstat?" Zavrtěl hlavou.

"Otcovi synové mě vášnivě nenáviděli. Jejich matka mě chtěla nechat vstoupit, ale já jsem odmítl, když se mě zeptala. Moc jsem toto v těch dnech neměl, ale přesto jsem měl svou důstojnost."

"Stále máš svou důstojnost," zašeptala, sevřela jeho pas. "Viděla jsem to." Pustil ji, s napjatou čelistí se na ni podíval.

"Co se stalo s Iasonem?" Zeptala se ve snaze ho rozptýlit. "Zemřel v bitvě?" Trpce se zasmál.

"Ne. Když jsme byli dost staří na vstup do armády, hlídal jsem, aby se mu na bitevním poli nic nestalo. Slíbil jsem Penelope a jeho rodině, že nedovolím, aby se mu něco stalo." Grace cítila, jak mu prudce buší srdce. "Jak roky plynuly, lidé moje jméno šeptali s posvátnou úctou a strachem. O mé pověsti a vítězstvích se pořád mluvilo. A když jsem se vrátil do Thymarie, skončilo spaní na ulicích nebo v postelích jakýchkoli žen, které otevřely dveře, aby mě vzaly na noc a já jen čekal, dokud jsem se nemohl vrátit do boje."

V očích ji pálily slzy, když v jeho hlase slyšela bolest. Jak se k němu mohli tak chovat?

"Co to změnilo?" Povzdechl si.

"Jednou v noci, když jsem hledal místo na spaní, narazil jsem dva milence v objetí. Rychle jsem se omluvil, ale když jsem odešel, zaslechl jsem Iasona mluvit s Penelope." Celé jeho tělo jí v náručí ztuhlo a srdce se mu rozbušilo ještě víc.

"Co říkal?" Vyzvala ho Grace. Světlo v jeho očích pohaslo.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Penelope se ho zeptala, proč jsem nikdy nešel domů ke svým bratrům. Iason se zasmál a řekl: 'Juliana nikdo nechce. Je to syn Afrodity, bohyně lásky a ani ona se za něj nepostaví.'" Grace nemohla dýchat, když opakoval krutá slova, a tak si mohla jen představit, jaký to pro Juliana musel být pocit, když to slyšel. Julian se trhaně nadechl.

"Zachránil jsem ho víckrát, než bych mohl spočítat. V bitvě jsem obdržel četné rány, abych ho ochránil, včetně kopí, které mi propíchno bok a on se mi tam vysmíval. Nemohl jsem proti tomu nic udělat. Myslel jsem, že jsme byli bratři. A myslím, že na konci jsme opravdu byli, dokud se mnou nezacházel jako zbytek mé rodiny. Nikdy jsem nebyl nic víc, než bastard. Sám a nežádoucí. Nemohl jsem pochopit, proč jeho miluje tolik lidí, když já jsem chtěl jen jednoho. Rozzlobený a raněný jeho slovy jsem udělal to, co jsem nikdy předtím neudělal. Zavolal jsem Erosa." Grace mohla snadno odhadnout, co se dělo potom.

"Chtěl jsi, aby Penelope milovala tebe." Kývl.

"Vystřelil na Iasona šipku, která měla jeho lásku k Penelope zabít a Penelope dostala zlatou šipkou, aby mě milovala. Domníval jsem se, že tím to skončí..." Houpající ho jemně v náručí, čekala, až najde další slova.

"Trvalo dva roky, než jsem konečně přesvědčil jejího otce, aby ji nechal vzít si bastarda bez vlivné rodiny. Do té doby se moje sláva rozrostla a já byl povýšen. Konečně jsem nahromadil dost peněz na dům. A nešetřil jsem. Měli jsme zahrady, otroky, vše, co chtěla. Dal jsem jí svobodu a volnost, kterou žádná jiná žena svého času neměla."

"Nebylo to dost?" Zavrtěl hlavou.

"Stále jí něco chybělo a já jsem věděl, že to není v pořádku. Ještě než Eros zasáhl, byla vždy hodně emocionální. Na Iasona se lepila způsobem nepříslušícím spartským ženám a jednou, když byl zraněn, si ze žalu ostříhala vlasy."

"Pak, když ji Eros střílil, měla dlouhou dobu velké deprese a vztek. Udělal jsem, co jsem mohl a chtěl jsem jí udělat radost." Grace mu při poslechu pročísla vlasy.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Řekla mi, že mě miluje, ale já jsem věděl, že jí na mě nezáleží tak, jak jí záleželo na Iasonovi. Ochotně se mi odevzdala, a přesto jsem v ní skutečnou vášeň necítil. Věděl jsem to hned od prvního okamžiku, kdy jsem ji políbil.

"Snažil jsem si vsugerovat, že na tom nesejde. Jen velmi málo lidí v té době mělo šťastné manželství. Kromě toho jsem byl pryč měsíce, i roky, když jsem vedl své armády. Ale na konci, myslím, že to dělalo příliš mnoho z matky ve mně, jsem chtěl víc." Grace cítila bolest za něj.

"A pak přišel Eros, který mě také zradil."

"Jak?" Zeptala se úzkostlivě, vědíc že to byl zdroj jeho prokletí.

"On a Priapos popíjeli noc poté, co jsem zabil Livia. Eros mu v opilosti řekl, co pro mě udělal. Jakmile Priapos slyšel ten příběh, věděl, jak se pomstít. Šel do podsvětí a naplnil pohár vodou z Rybníka paměti a dal vypít šálek Iasonovi. Jakmile se voda dotkla jeho rtů, Iason si vzpomněl na jejich lásku. Priapos mu řekl, co jsem udělal a dal vodu i pro Penelope."

Julian cítil, jak se jeho rty pohybují, ale slova nevnímal. Místo toho, zavřel oči a znovu zažil ten nešťastný den. Zrovna, když přišel ze stáje, uviděl v átriu Iasona a Penelope. Líbali se. Omráčený, se v půlce kroku zarazil a zaplavila ho vlna úzkosti, zatímco pozoroval, jak se objímají. V tom Iason vzhlédl a spatřil ho ve dveřích. V okamžiku, kdy se jejich zraky setkaly, zkroutil Iason rty.

"Ty bezcenný zloději! Priapos mi řekl o tvé zradě. Jak jsi mohl?" Její tvář se zkřivila nenávistí, Penelope se na Juliana vrhla a udeřila ho.

"Ty bastarde špinavý, měla bych tě za to, co jsi udělal, zabít."

"A já tě za to zabiju." Iason vytasil meč. Julian se snažil Penelope vytlačit z cesty, ale ona odmítla.

"Bohové, porodila jsem tvé děti," řekla a snažila se mu podrápat tvář. Julian ji chytil za zápěstí.

"Penelope, Já-"

"Nedotýkej se mě," zavrčela, vykrucujíc se rukama z jeho sevření.

"Měl jsi pouze moje tělo. Opravdu si myslíš, že by s tebou nějaká slušná žena chtěla být? Jsi odporný. Odporný." Strčila ho k Iasonovi.

"Vyřízni mu srdce. Chci se vykoupat v jeho krvi, abych už na sobě nemohla cítit jeho dotek." Iason zamával svým mečem. Julian před

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

ostrím uskočil. Instinktivně sáhl po vlastním meči, ale zarazil se. Poslední věc, kterou chtěl, bylo prolít Iasonovu krev.

"Nechci s tebou bojovat."

"Ne? Poskrvnil jsi mojí ženu a udělal jí děti, které měly být moje, a já tě přivítal ve svém domě. Dal jsem ti postel, když to nikdo jiný neudělal a tak se mi odvděčuješ?" Julian nevěřičně zíral.

"Odvděčuji *tobě*! Máš vůbec představu, kolikrát jsem ti zachránil život? Kolik ran jsem dostal místo tebe? Ani je nedokážu spočítat? A přesto ses odvážil mě zesměšňovat." Iason se krutě zasmál.

"Všichni, s výjimkou Kyriana, se ti vysmívají, ty blázne. Ve skutečnosti tě chrání tak silně, že by mě zajímalo, co vy dva děláte, když se touláte jen vy sami." Ochromený vztekem, Julian stěží stačil uskočit před Iasonovým nožem.

"Nech toho, Iasone. Nenuť mě udělat něco, čeho budeme oba litovat."

"Jediné, co mě mrzí je, že jsem do svého domu pustil zloděje," zařval Iason vzteky a rozmáchl se znovu. Julian se snažil uhnout, ale Penelope k němu přiběhla zezadu a strčila do něj. Iasonovo ostří ho škráblo do prsou. Syčící bolestí, Julian vytasil meč a odklonil ránu, která by mu usekla hlavu, kdyby nazasáhl. Iason se ho snažil zaměstnat, ale Julian neudělal nic víc, než že se bránil a zároveň se snažil držet Penelope dál od boje.

"Nedělej to, Iasone. Víš, že tvé schopnosti jsou horší než moje." Iason zaútočil.

"Neexistuje žádná šance, že bych ti odpustil, že sis Penelope přivlastnil." Příštích několik sekund se odehrálo rychle a přitom je Julian vnímal ostře a jasně. Penelope chytila Julianovu volnou ruku ve stejné chvíli, kdy Iason máchl mečem. Čepel těsně minula Juliana, protože do něj strčila. Julian ztratil rovnováhu a s Penelope, která se na něm vysela, postoupil dopředu ve stejné chvíli, kdy na něj Iason zaútočil. V okamžiku, kdy se srazili, cítil, jak se jeho meč zabořil hluboko do Iasonova těla.

"Ne!" Zakřičel Julian, vytáhl meč z Iasonova břicha. Penelope ze sebe vyrazila výkřik čistého zoufalství.

Iason pomalu spadl na zem. Klesl na kolena, odhodil meč stranou a přitáhl si přítele do náruče.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Bohové, co jsi to udělal?" Vykašlávající krev na něj Iason vyčítavě hleděl.

"Nic jsem neudělal. To ty jsi mě zradil. Byli jsme bratři a ty jsi mi zlomil srdce." Iason bolestivě polkl a jeho bledé oči se zahleděly na Juliana.

"Ty jsi ve svém životě neměl nikdy nic, co by mohl někdo ukrást." Julian se otřásl vinou a bolestí. Nikdy neměl dovolit, aby se to stalo. Nikdy nechtěl nikomu ublížit, nejméně ze všech Iasonovi. Chtěl jen, aby ho někdo miloval. Chtěl pouze domov, kde by byl vítán. Ale Iason měl pravdu. Všechno to byla jeho vina. Všechno. Penelopiny výkřiky mu zněly v uších. Popadla ho za vlasy a zatáhla tak silně, jak jen mohla. S divokýma očima vydala z opasku dýku.

"Chci, abys byl mrtvý! Mrtvý!" Vrazila dýku do jeho paže, pak se odtáhla a udeřila znovu.

Julian ji chytil za ruku, ale ona se s divokým výkřikem vykroutila.

"Ne," křičela se šílenýma očima. "Chci, abys trpěl. Vzal jsi mi to, co jsem milovala nejvíce. Teď ti vezmu to, co miluješ nejvíc ty." Vyběhla z místnosti. Zaplavený zármutkem a hněvem se Julian nedokázal hnout, když sledoval jak z Iasonova těla odtéká život. Nakonec Penelopina slova pronikla do jeho omámené mysli.

"Ne!" zařval a vyskočil na nohy. "Neděj to!"

Sáhl na dveře v okamžiku, kdy uslyšel křik dětí. Jeho srdce puklo, ale když se pokusil otevřít, nešlo to. Dala na ně zevnitř závoru. Když se tam konečně dostal, bylo už příliš pozdě. Příliš pozdě... Julian zatlačil rukama na oči, když ho ta hrůza zaplavila znovu. Na kůži ucítil konejšivý dotek Grace. Nikdy nebude schopen vymazat ten pohled, strach v srdci.

Absolutní utrpení. Jediné, co v životě kdy miloval, byly jeho děti. A oni ho také milovali.

Proč? Proč museli trpět za jeho činy?

Proč ho Priapus nemohl mučit bez toho, aby jim ublížil?

A jak mohla Afrodita dopustit, aby se to stalo? Jedna věc byla, když zavírala oči před ním, ale nechat jeho děti zemřít...

To byl důvod, proč ten den šel do jejího chrámu. Měl v úmyslu zabít Priapa. Useknout mu hlavu a připíchnout ho na kůl.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Co se stalo?" Zeptala se Grace, čímž ho vytáhla z jeho myšlenek zpět do současnosti.

"Když jsem se tam dostal, bylo už příliš pozdě," řekl bolavým hrdlem, zaplavený žalem.

"Naše děti byly mrtvé, zabité jejich vlastní matkou. Penelope si podřezala zápěstí a umírala po jejich boku. Zavola jsem na lékaře a snažil se zastavit krvácení." Odmlčel se.

"S posledním vydechnutím mi plivla do tváře." Grace zavřela oči, jak ji jeho bolest zaplavila. Bylo to ještě horší, než si představovala.

Drahý Pane, jak to přežil? V průběhu let už slyšela mnoho hrůzostrašných příběhů, ale žádný nemohl soutěžit s tím, čím prošel. Všechno protrpěl sám a nikdo mu nepomohl. Nikdo ho neutěšil.

"Je mi to líto," zašeptala, mnoucí mu hrud', aby ho utěšila.

"Pořád nemůžu uvěřit, že jsou pryč," zašeptal hlasem zmoženým žalem. "Zeptala jsi se mě, co jsem dělat, když jsem byl knize. Jsem jen tak stál a vzpomínal na tváře mého syna a dcery. Vzpomínal jsem, jaké to bylo, když se jejich malé ruce kolem mě omotaly. Jakým způsobem ke mně přiběhli, když jsem se vrátil domů z tažení. Znovu jsem prožíval každý okamžik toho dne a přál jsem si, abych mohl něco udělat pro jejich záchranu." Grace zamrkala, aby zahnala slzy. Není divu, že o tom nikdy nemluvil. Julian se zhluboka nadechl.

"Bohové nejspíš chtěli, abych podlehl šílenství. Neměl jsem ani trochu pohodlí." Tiše ležel v jejím náručí. Grace, ohromena jeho silou, hodiny seděla a držela ho. Nevěděla, co má dělat. Poprvé po letech, ji její terapeutický výcvik nechal zcela na holičkách. Grace se probudila do jasného slunečního světla pronikajícího jejími okny. Trvalo jí celou minutu, než si vzpomněla na noc. Posadila se a natáhla ruku k Julianovi, ale postel byla prázdná.

"Juliane?" Zeptala se.

Nikdo se neozýval.

Odhodila příkrývky, vstala a rychle se oblékla.

"Juliane?" Zavolala, když šla po schodech dolů.

Nic.

Neslyšela žádný jiný zvuk, než její srdce bijící ji divoce v uších. Začala ji ovládat panika. Co když se mu něco stalo? Grace vběhla do obývacího pokoje, kde na konferenčním stolku ležela kniha.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Listovala a uviděla prázdnou stránku, kde byl předtím Julian. Ulevilo se jí, že se nevrátil do knihy a pokračovala v hledání. Kde je? Šla do kuchyně a všimla si, že zadní dveře jsou mírně pootevřené. Její zamračení se prohloubilo, když je doširoka otevřela a vyšla ven. Grace se rozhlédla po dvorku, až uviděla sedět na trávě mezi jejím a sousedovic domem jejich děti. Ale to, co ji nejvíce ohromilo, byl Julian sedící s nimi, jak jim ukazoval hru s kameny a klacíky. Dva kluci a jedna dívka seděli vedle sebe, pozorně naslouchali, zatímco jejich dva roky stará sestra se batolila mezi nimi. Grace na tváři rozlil úsměv. Zaplavilo ji teplo a přemýšlela, jestli to tak vypadalo i s Julianovými vlastními dětmi. Sešla schody a zamířila k nim. Bobby byl z dětí nejstarší, bylo mu devět, pak jeho bratr Tommy, byl o rok mladší a Katie bylo sotva šest. Jejich rodiče se sem přestěhovali před téměř deseti lety jako novomanželé, a i když byli dost přátelští, nikdy nebyli víc, než známí.

"Takže, co se stalo potom?" Zeptal se Bobby, když se Julian obrátil.

"No, armáda byla v pasti," řekl Julian, pohybuje jedním kamenem a klacíkem. "Zradil je jeden z jejich vlastních řad. Mladý těžkooděnc, který prodal své kamarády, protože chtěl být Římský centurion."

"Ti byly nejlepší," přerušil ho Bobby. Julian se usmál.

"Nebyli nic ve srovnání se Spartány."

"Pojďte, Spartani!" Vykřikl Tommy. "To je maskot naší školy." Bobby strčil do bratra a srazil ho.

"Rušíš příběh."

"Nikdy bys svého bratra neměl mlátit," řekl Julian hlasem tak přísným a přesto podivně jemným.

"Bratři mají chránit jeden druhého, navzájem si neškodit." Ironie jeho slov jí rvala srdce. Byla to škoda, že tak nikdo nikdy nepoučil jeho bratry.

"Promiň," řekl Bobby. "Tak co se stalo potom?" Než mohl Julian odpovědět, dítě spadlo a rozházelo kameny a klacíky. Chlapci na ni křičeli, ale Julian je uklidnil a současně zvedl Allison zpět na nohy. Lehce se dotkl miminčina nosu, až jí rozesmál. Pak začali hrát znovu. Jak vzal Bobby kámen, Julian pokračoval v příběhu tam, kde předtím skončil.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Makedonský velitel se rozhlédl po kopcích, kde byla rozmístěná římská armáda. Neexistoval žádný způsob, jak je obejít nebo kam ustoupit."

"Vzdali se?" Zeptal se Bobby.

"Nikdy," řekl s přesvědčením Julian. "Radši zemřít, než se vzdát." Julian se odmlčel, když mu ta slova zněla v mysli. Tato slova byla vyryta na jeho štítu. Jako velitel se tím řídil. Jako otrok na to na dlouhou dobu zapomněl. Chlapci přistoupili blíž.

"Zemřeli?" Zeptala se Katie.

"Někteří ano," řekl Julian, snažíc se zaplašit vzpomínky, které ho zaplavily. Vzpomínky na muže, kteří věděli, že je nikdo nezachrání.

"Ale ne dříve, než donutí vzít Římany na nohy na ramena."

"Jak?" Zeptali se úzkostlivě chlapci. Tentokrát Julian dítě chytil, než stačilo hru přerušit.

"No," řekl Julian, dávajíc Allison malou červenou kouli. Seděla na jeho ohnutém koleni a on ji přidržoval na místě jednou rukou kolem jejího pasu. "Když na ně Římané sjížděli, Makedonský velitel věděl, že se Římané srotí do falangy (*válečný šik*), čímž by byli, pro římské jezdeckto a lukostřelce, snadnou kořistí. Namísto toho, nařídil velitel svým mužům, aby se rozptýlili a zamířili šípy směrem na koně, aby rozbili římskou jezdeckou linii."

"Fungovalo to?" Zeptal se Tommy. Dokonce i Grace se začala zajímat o příběh. Julian přikývl.

"Římané takovou taktiku od civilizované armády nečekali. Jejich vojska byla kompletně rozprášena."

"A makedonský velitel?"

"Vyzval mocný bojový pokřik, když jel na koni jako šílenec přes pole a do návrší tam, kde Římští velitelé ustupovali. Obrátili se na něj a zaútočili, ale ani to jim k ničemu nebylo. Se vztekem v srdci, velitel projel skrze ně, takže přežil jen jeden."

"Proč?" Zeptal se Bobby.

"Chtěl po něm doručit zprávu."

"Jakou?" Zeptal se Tommy.

"Velitel roztrhal Římskou standardu na kousky, a hadřík použil na to, aby ho vyválel v římské krvi. Smrtícím úsměvem se podíval na

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Římana a řekl: Řím musí být zničen. Pak poslal římského generála domů v řetězech, doručit zprávu do římského senátu."

"Wow!" Žasl Bobby. "Kéž bys byl můj učitel ve škole. Vlastně bych dějepisem prošel, pokud bys jím byl." Julian chlapci načepýřil černé vlasy.

"Pokud se budeš cítit lépe, ve tvém věku mě ten předmět nezajímal."

"Dobrý den, slečno Grace!" Řekl Tommy, když ji konečně uviděl.

"Slyšela jste příběh pana Juliana? Říkal, že Římané byli špatní lidé." Julian vzhlédl a uviděl Grace stojící od něho několik metrů. Grace se usmála.

"Jsem si jistá, že to vím."

"Můžete opravit mou panenku?" Zeptala se Katie a podala ji Julianovi. Julian pustil dítě a vzal panenku. Vrátil její ruku zpět na místo.

"Děkuji," řekla Katie a objala Juliana kolem krku. Touha na Julianově tváři ji pálila na srdci. Grace věděla, že vidí tvář své vlastní dcery, kterou viděl, když se podíval na Katie.

"Rádo se stalo, maličká," řekl chraptivě, když se od ní odtáhl.

"Katie, Tommy, Bobby? Co tam děláte?" Grace vzhlédla, když se kulatá Emily ocitla u domu. "Zase trápíte slečnu Grace, že?"

"Ne, nevádí mi," řekla jí Grace. Nezdálo se, že by ji Emily slyšela, když pokračovala v obskakování dětí.

"A co tady dělá to dítě? Měli jste zůstat na dvorku."

"Hele, mami," křičel Bobby, když k ní přiběhl. "Víš, jak se hraje Parcelon? Pan Julian nám to ukázal."

Grace se smála, když se jich pět vrátilo před dům, zatímco Bobby vzrušeně klábosil a vyvolával ozvěnu. Julian měl zavřené oči a vypadal, jako by si zvuk dětských hlasů vychutnával.

"Jsi docela dobrý vypravěč," řekla poté, co se k ní připojil.

"Ani ne."

"Opravdu," řekla důrazně. "Víš, donutilo mě to přemýšlet. Bobby má pravdu. Byl bys skvělý učitel." Ušklíbl se na ni.

"Velitel učitelů. Proč mi neříkáš Cato starší, když už mě chceš opravdu urážet?" Smála se.

"Nejsi tak uzavřený, jak jsi předstíral."

"Jak to víš?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Z výrazu tvé tváře a světlu v očích." Vzala ho za ruku a odvedla ho zpátky na terasu. "Opravdu bys o tom měl přemýšlet. Selena má titul PhDr. z Tulane a ví, které fakulty tam jsou. Kdo by učil starověké civilizace lépe, než někdo, kdo tam vlastně žil?"

Neodpověděl.

Místo toho si všimla, jak šoupe bosýma nohama po zemi.

"Co to děláš?" Zeptala se.

"Užívám si dotek trávy," zašeptal. "Způsob, jakým mi lechtá prsty." Usmála se.

"To je důvod, proč jsi šel ven?" Kývl.

"Miluju, když na své tváři cítím paprsky slunce." A v srdci věděla, že ho cítil příliš málo.

"No, já udělám nějaké cereálie a můžeme si je sníst na terase." Vedla ho na terasu po pěti schodech a nechala ho, aby se posadil vedle jejího proutěného houpacího křesla, pak zašla dovnitř a zalila cereálie. Když se vrátila, měl hlavu položenou dozadu a oči zavřené. Nechtěla ho rušit, tak od něj ustoupila.

"Víš, že cítím tvou přítomnost celým tělem? Každým svým smyslem?" Zeptal se, otevřel oči a upřel na ni horký pohled.

"Ne," řekla nervózně, podala mu jeho misku. Vzal si ji, seděl a mlčky pojídal snídani. Absorboval teplé sluneční paprsky, poslouchal vánek a cítil Graceinu uklidňující přítomnost vedle sebe. Probudil se za úsvitu pozorujíc východ slunce přes okna její ložnice a strávil hodinu tím, že si prohlížel Graceino tělo. Pokoušela ho způsobem, jaký ještě nikdy předtím nepoznal. Na několik minut dokázal své tělo zklidnit. Ale co potom?

Měl jen jednu "schopnost", kterou v tomto moderním světě mohl použít a on nebyl ten typ člověka, který dokáže žít bez lásky a ženy.

Ne po...

Zaskřípal zuby, když ho napadly jeho vzpomínky. Ve čtrnácti, musel své panictví prodat za misku studené kaše a šálek zakysaného mléka. Dokonce i teď, po tak dlouhé době, cítil ty ženské ruce na svém těle, jak odstraňovaly jeho šaty, horečně dopadaly na jeho kůži, když mu ukázaly, jak jí dát rozkoš.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ach," zavrňela, "ty jsi tak pěkný, že? Pokud budeš někdy potřebovat více kaše, stačí se vrátit, kdykoli nebude můj manžel doma."

Cítil se potom špinavý. Použitý. Během příštích několika let, strávil více nocí spaním ve stínu než v teplých postelích jen proto, že nebyl ochoten zaplatit cenu, která za dočasné pohodlí a jídlo nestála. Nikdy už to nechtěl zažít, nechtěl, aby...

Julian sevřel zavřené oči. Prostě se do tohoto světa nehodil. Byl příliš odlišný. Příliš divný.

"Hotovo?" Vzhlédl a uviděl po svém boku stát Grace s rukou nataženou k míse.

"Ano, děkuji," řekl a podal jí ji.

"Jdu se rychle osprchovat. Vrátím se za pár minut." Díval se, jak odchází, pohledem setrvávajícím na jejích bosých nohách. Cítil chuť její kůže na jazyku. Vůni, sladkou vůni jejího těla.

Ta žena ho pronásledovala. Nebylo to jen prokletí. Bylo v tom něco víc. Něco, s čím se nikdy nesetkal. Poprvé, po více než dvou tisíci let, se znovu cítil jako muž a cítil touhu, tak hlubokou, že pronikla do jeho srdce.

Chtěl ji.

Chtěl její tělo i duši.

A chtěl její lásku.

Ta myšlenka jím otrásla. Ale byla to pravda. Nikdy necítil takovou trýznivou bolest k někomu, kdo ho držel v objetí. K někomu, kdo by mu řekl, že ho miluje a řekl to, protože to tak cítí ve svém srdci a ne kvůli kouzlu. Naklonil hlavu dozadu a zaklel.

Co se naučil? Narodil se, aby trpěl. Delphská věštce mu toho pověděla přesně.

"Budeš trpět, jako ještě nikdy žádný muž netrpěl."

"Ale budu milován?"

"Ne v tomto životě."

Odešel zdrcený. Tak trochu věděl, kolik utrpení před ním leží.

"Jsem syn bohyň lásky a ani ona se za mě nepostaví." Zamračil se té pravdě. Grace ho nikdy milovat nebude. Nikdo ho nikdy milovat nebude. Utrpení mu bylo určeno osudem. A ještě horší bylo, že by jeho život provázela krev. Zabořilo ho na hrudi, když si pomyslel, co

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

by se mohlo stát Grace. To nemohl připustit. Musel ji za každou cenu chránit. I v případě, že by to znamenalo, že ztratí svou svobodu. S touto myšlenkou ji šel hledat. Grace si z očí setřela mýdlo. Když je otevřela, vyskočila, jak zahlédla Juliana, který ji pozoroval přes malou mezeru ve sprchovém závěsu.

"Prokristapána, ty jsi mě vyděsil!" Vybuchla.

"Omlouvám se." Stál vedle její extra velké vany na nožičkách, na sobě měl jen trenýrky a opíral se zády o zeď ve stejné pozici, v jaké byl vyobrazen v knize. Jeho široká záda byla zakloněna dozadu, aby ukázal své dlouhé paže. Při pohledu na tvrdé, tvarované svaly jeho hrudníku, si olízla rty. Pohled jí sjel sám od sebe dolů, na jeho červenožluté boxerky. Nemyslela si, že v nich nějaký člověk mohl vypadat tak dobře. Dokud si je nevzal on. Neexistovala slova, kterými by se dalo popsat, jak dobře v nich vypadal. A ten ďábský, částečně výsměšný úsměv na tváři, by dokázal roztavit srdce i ty nejfrigidnější ženy. Ten muž byl žhavý. V tom si nervózně uvědomila, že před ním stojí úplně nahá.

"Potřebuješ něco?" Zeptala se, zakrývajíc si žínkou prsa. K jejímu zděšení si sundal boxerky a vstoupil do vany za ní. Její mysl se změnila na kaši, když se ocitla v jeho silné, mužské přítomnosti. Jeho neuvěřitelné dolíčky nadzvedávaly koutky rtů, což způsobilo, že se její srdce rozbušilo jako o závod. Její tělo se roztřásl.

"Chtěl jsem se na tebe dívat," řekl tichým hlasem. "Máš vůbec představu, co to se mnou děláš?"

Soudě, podle velikosti jeho erektce, to mohla dobře odhadnout.

"Juliane..."

"Hmmm?" Zapomněla, co chtěla říct, protože sklonil hlavu k jejímu krku. Projela jí zimnice, když se jeho jazyk dotkl její kůže. Grace zasténala rozkoší, jak jí jeho ruce a teplá voda přejížděly po celém těle. Jen nejasně cítila, jak jí stahuje látku z řader, než vzal jeden prs do úst. Potěšeně zasyčela, když jazykem přejížděl kolem napnutého vrcholku, čímž zaplavil její tělo horkými vlnami. Položil ji do vany a opřel ji o zešíkmenou stranu. Kontrast chladného porcelánu na jejích zádech a jeho teplého těla před ní, zatímco voda dopadala na její citlivé tělo, způsobovalo pocity, o nichž se jí ani nesnilo. Nikdy

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

předtím skutečně neocenila velikost obrovské starožitné vany, ale v tuto chvíli by ji nevyměnila ani za nic.

"Dotkni se mě, Grace," řekl chraplavě, vzal její ruku do své a vedl ji ke svému naběhlému kopí. "Chci na sobě cítit tvé ruce." Otřásl se, jak pohladila jeho sametovou tvrdost. Julian musel zavřít oči z pocitů, které jím projely. Její dotek nebyl jen fyzický, byl tak nepopsatelný. Neuvěřitelný. Chtěl z ní víc. Chtěl ji celou.

"Mám rád, když se mě dotýkáš," vydechl, když ho uchopila. Ach, bohové, jak po ní toužil. Jak si přál, aby ho pouze na okamžik opravdu milovala. Milovala srdcem. Hrudí mu projela bolest. Nezáleží na tom, kolikrát měl sex, konečný výsledek byl stejný. Vždycky to bolelo. Pokud ne jeho tělo, pak jeho duši. *Žádná slušná žena by se s tebou nikdy neukázala ve dne.* Byla to pravda a on to věděl. Grace cítila, jak se napjal.

"Ublížila jsem ti?" Zeptala se a odtáhla ruku. Zavrtěl hlavou, položil ruce po každé straně jejího krku a políbil ji. Náhle jeho polibek zintenzivněl, jako by se jím oběma snažil něco dokázat. Zajel rukou dolů po její paži a zachytil ji za ruku. Propletl si prsty s jejími a posunul ruku mezi její nohy. Grace zasténala, když ji hladil přes jejich propletené ruce. Byla to nejvíc erotická věc, jakou kdy zažila. Trásla se všude, když zrychlil rytmus a přiložil k ní prsty. A když je do ní ponořil, vykřikla rozkoší.

"To je ono," zašeptal jí do ucha. "Cít' naše spojení." U konce s dechem, se Grace druhou rukou chytila jeho ramene a její tělo sežehly plameny. Ach, byl neuvěřitelný milenec! Najednou přesunul ruce pryč, zvedl jednu její nohu a obtočil si ji kolem pasu. Grace následovala jeho příkladu, než si uvědomila, co chce udělat. Chystal se do jí vníknout.

"Ne!" Vydechla a vytrhla se. "Juliane, to nemůžeš." Jeho oči ji pálily jeho potřebou, syrovým hladem.

"Chci od tebe alespoň tohle, Grace. A teď mi to dovol." Málem to udělala. Dokud se nestalo něco zvláštního s jeho očima. O celý odstín ztmavly a rozšířily se. Julian ztuhl. Namáhavě dýchal, zavřel oči, jako kdyby bojoval s neviditelným útočníkem. Zaklel a odvrátil se od ní.

"Utíkej!" Řekl.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Neváhala. Grace se zpod něj vytáhla, popadla ručník a běžela ke dveřím. Nedokázala ho ale opustit. Zastavila se u dveří, ohlédla se a pozorovala, jak klesl dolů na všechny čtyři a svíjel se, jako by ho mučili. Slyšela ho udeřit pěstí do vany a zavrčet bolestí. Srdce jí bušilo, když bojoval. Kdyby jen věděla, co má dělat. Nakonec se zhroutil ve vaně. Vyděšená a třesoucí se, udělala tři nesmělé kroky zpět do koupelny, připravena k útěku, kdyby se po ní natáhl. Ležel na boku se zavřenýma očima. Trhaně dýchal, vypadal slabý a vyčerpaný, zatímco voda omývala jeho tmavě zlaté vlasy a tvář. Vypnula vodu. Přesto se ani nepohnul.

"Juliane?" Otevřel oči.

"Vyděsil jsem tě?"

"Trochu," odpověděla upřímně.

Zhluboka se nadechl a posadil se. Nedíval se na ni. Jeho pohled mířil někam za její rameno.

"Nejsem schopný s tím bojovat," řekl po dlouhé odmlce. Podíval se na ni. "Byli jsme bláhoví, Grace. Dovol mi to udělat teď, když jsem v klidu."

"Je to opravdu to, co chceš?"

Julian zaťal nad její otázkou zuby. Ne, to nebylo to, co chtěl. Ale na to, co chtěl, neměl nárok. Chtěl věci, které pro bohy nikdy nic neznamenal. Věci, které se neodvážil pojmenovat, protože pak by jejich absence byla o to víc nesnesitelná.

"Jen bych si přál, abych mohl zemřít."

Grace se jeho upřímných slov lekla. Jak si přála, aby ho mohla uklidnit. Zbavit ho bolestí.

"Já vím," řekla a v jejím hlase byly slyšet neprolité slzy. Objala ho kolem elegantních, silných ramen a držela ho pevně proti sobě. K jejímu úžasu, si položil tvář na její. Neřekl ani slovo, když opětoval její obětí. A konečně se Julian odtáhnul.

"Měli bychom přestat než..." Nedokončil větu, ani nemusel.

Grace už viděla důsledky a netoužila po opakování. Nechala ho v koupelně a šla se obléknout. Julian pomalu vstal z vany a utřel se dosucha. Slyšel Grace v jejím pokoji, jak otevírá dveře do skříňe a v mysli mu vyvstal obraz jejího horkého nahého těla. Nová vlna touhy

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

jím projela takovou silou, že ho téměř poslala zpátky na zem. Opřel se a bojoval sám se sebou a pocitem marnosti.

"Už takhle žít nemůžu," vydechl. "Nejsem zvíře."

Vzhlédl a v zrcadle spatřil svého otce. Podíval se na jeho odraz a nenáviděl ho. Cítil rány bičem, jak ho jeho otec bil, až sotva stál.

"Neopovažuj se plakat, hezoune. Ani naříkat. Možná ses narodil bohyni, ale žiješ v tomto světě, a zde nerozmazlujeme roztomilé chlapce, jako jsi ty."

V koutku mysli viděl výraz nenávisti na tváři svého otce, když ho srazil na zem a chytil ho zápasnickým chvatem tak, jako by ho chtěl udusit. Julian kopal a bojoval, ale ve čtrnácti, byl příliš mladý a nezkušený. Velitelovo sevření nakonec povolilo. Jeho tvář se zkřivila pohrdavým úšklebkem, vytáhl dýku a rozřízl Julianovu tvář až na kost. A to jen proto, že jeho otec přistihl svou ženu zírat na Juliana, zatímco jedli.

"Uvidíme, jestli po tobě budou toužit teď." Pulzující bolest rány byla nesnesitelná a krvácela mu celý den. Příštího rána rána beze stopy zmizela. Jeho otec byl vzteky nepřičetný.

"Juliane?" Trhl sebou, když uslyšel hlas, který neslyšel více než dva tisíce let. Rozhlédl se po místnosti, ale nic neviděl. Nejistý, jestli ten hlas slyšel, tiše promluvil.

"Atheno?" Zhmotnila se před ním ve dveřích. Ačkoli byly její šaty moderní, nosila vlasy vyčesané v řeckém stylu, nakupené vysoko na hlavě do černých prstýnků a padajících kolem ramen. Její světle modré oči byly něžné, když se usmála.

"Přišla jsem místo tvé matky."

"Pořád mě nedokáže vidět?" Athena se odvrátila. Julian pocítil náhlé nutkání se smát. Proč se vůbec obtěžoval nadějí, že ho jeho matka bude chtít vidět? Měl by se s tím smířit. Athena si hrála s jedním prstýnkem tmavých vlasů, když ho sledovala s podivným polosmutným pohledem na tváři.

"Musíš vědět, že bych ti byla pomohla, kdybych to věděla. Ty jsi můj oblíbený generál." Najednou, pochopil, co se s ním před staletími stalo.

"Ty jsi mě poslala proti Priapusovi, vid'?" Všiml si, že jejím výrazem na okamžik pronikl pocit viny.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Co se stalo, stalo se." Jeho rty se zkřivily hněvem, když na ni hleděl. "Je to tak? Proč jsi mě do té bitvy poslala, když jste věděla, že mě Priapos nenávidí?"

"Protože jsem věděla, že můžeš vyhrát, a nenáviděla jsem Římany. Byl jsi jediný generál, které mohl Livia porazit, a ty to víš. Nikdy jsem nebyla pyšnější, než ve chvíli, kdy jsi mu usekl hlavu." Zaplavila ho hořkost. Nemohl uvěřit svým uším.

"A teď, řekni mi, jsi hrdá?" Vůbec jeho slova nevnímala.

"Tvoje matka a já jsme mluvili s Clotho tvým jménem." Julian se nad jejími slovy zarazil. Clotho byla sudička, která měla na starost život. Přádlena osudů.

"A co?"

"Pokud porazíš prokletí, můžeš se vrátit do Makedonie, zpět do stejného dne, kdy jsi byl vtažen do svitku."

"Můžu jít zpátky?" Opakoval nevěřícně.

"Ale už nikdy nebudeš moci bojovat. Pokud tak učiníš, budeš měnit historii. Pokud tě pošleme zpět, budeš muset přísahat, že odejdeš do své vily." Vždy v tom byl nějaký háček.

"Co to má za smysl?"

"Budeš ve svém čase. Ve světě, který znáš." Rozhlédla se po místnosti. "Nebo bys mohl zůstat tady, jestli chceš. Volba je na tobě." Julian si odfrkl.

"Jedna volba."

"Jedna je lepší než žádná."

Opravdu? Dlouho si tím nebyl jistý.

"A mé děti?" Zeptal se, chtěl, ne, potřeboval navrátit pouze dva členy své rodiny, kteří pro něj znamenali všechno, co kdy chtěl.

"Víš, že je nemůžeme vrátit zpět."

Proklel ji. Bohové mu všechno vzali. Nic mu nedali. Athena natáhla ruku, dotkla se ho a políbila na tvář.

"Zvol moudře," zašeptala a pak zmizela.

"Juliane? S kým to mluvíš?" Zamrkal, když se na chodbě zastavila Grace.

"S nikým," řekl. "Jen já sám se sebou."

"Ach," řekla a přijala jeho lži bez otázek.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Myslela jsem, že tě dnes odpoledne vezmu zpátky do města. Můžeme navštívit akvárium. Co si o tom myslíš?"

"Jasně," řekl, když odcházel z koupelny. Zamračila, ale nic neřekla, když zamířil ke schodům. Julian vešel do ložnice, vytáhl své kalhoty a na prádelníku zahlédl Graceinu fotografii. Vypadala v dětství tak šťastně. Tak svobodně. Obzvláště se mu líbila fotka, kde jí matka ochranářsky držela v náruči, zatímco se smály. V tu chvíli znal pravdu. Bez ohledu na to, jak moc by mohl chtít, nikdy by tady s Grace nemohl zůstat. Měla vlastní život. A ten ho do něj nezahrnoval. Ne, ona potřebuje někoho, koho by měla ráda. Někoho, kdo by na její hlavu nechtěně nesnesl pozornost bohů. Porazí prokletí, a pak přijme Athéninu nabídku. On sem nepatří. Byl mu souzen život ve starověké Makedonii. A musel ho prožít sám.

Kapitola 10

Něco se stalo. Grace to cítila v kostech, jak vjížděla do jejich čtvrti. Julian seděl vedle ní a díval se z okna. Několikrát se s ním snažila mluvit, ale on měl pevně sevřené rty. Něco se mu muselo stát, když byl v koupelně. Pro člověka, zvyklého starat se sám o sebe, musí být takhle situace těžká. Zaparkovala auto.

"Jééé, to je horko," řekla, když vystoupila ven a okamžitě ji napadl hustý, těžký vzduch. Pohlédla na Juliana, který vypadal opravdu oslnivě v těch tmavých slunečních brýlích, které mu koupila. Už se začal potit.

"Je tu na tebe příliš horko?" Zeptala se, přemýšlejíc o tom, jak hrozně mu musí být v džínách a košili.

"Nehodlám na to umřít, jestli myslíš na tohle," řekl sarkasticky.

"Jsme nějaký nedůtklivý, ne?"

"Promiň," řekl, když se k ní přidal. "Nemůžeš za to, že se na tobě vybíjím."

"To je v pořádku. Jsem zvyklá být obětím beránkem. Vlastně je to mé povolání." Vzhledem k tomu, že neviděla jeho oči, nedokázala říct, jestli ho její slova pobavila nebo ne.

"To je to, co tví pacienti dělají?"

Přikývla.

"Mívám pár drsných dní. Ženy mi nevadí, nekřičí na mě tolik jako muži." Bylo by hezké mít někoho, kdo o ni měl strach.

"Ne, ne," řekla a snažila se zmírnit jeho napětí. Doufala, že to tak zůstane, ale po Rodneyho telefonátu si nebyla jistá, jestli jí neublíží. Jsi směšná. Jen proto, že ti nahání strach neznamená, že je nebezpečný. Julianův obličej byl přísný a krutý.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Myslím, že by sis měla najít nové zaměstnání."

"Možná," řekla pohrdavě. Neměla v úmyslu vzdát se své práce. "Tak, kam bys chtěl jít jako první?" Nonšalantně pokrčil rameny.

"Mě se ptej."

"Tak pojďme do akvária. Alespoň je tam klimatizace." Vzala ho za ruku a vedla ho dolů k akváriu. Julian mlčel, když platila za vstup a pak ho zavedla dovnitř. Nemluvil, dokud znovu neprošli umělým vodním tunelem, který jim umožnil sledovat všechny různé druhy mořských tvorů v jejich přirozeném prostředí.

"Neuvěřitelné," vydechl, když mu obrovský rejnok plaval nad hlavou. Výrazem ve tváři jí připomínal dítě. Světlo, jiskřící mu v očích ji zahřálo u srdce. Náhle se ozval její pager. Grace se lekla, když uviděla číslo. Kdo by jí mohl volat v sobotu z kanceláře? Jak divné. Vytáhla mobil z kabelky a zavolala.

"Haló, Grace," řekla Beth, jakmile odpověděla. "Hele, jsem ve své kanceláři. Někdo se sem v noci vloupal."

"Ne!" Kdo by něco takového mohl udělat?" Grace zachytila Julianův zvědavý pohled. Nesměle se na něj usmála, když poslouchala Beth Livingstonovou, psychiatricku, která sdílela kancelářské prostory s ní a Luanne.

"Nemám tušení. Policie setřela otisky prstů. Podle mého nic důležitého nenašli. Měla jsi v kanceláři něco hodnotného?"

"Jen můj počítač."

"Je to pořád tady. Něco jiného? Peníze nebo tak něco?"

"Ne, nikdy tam cennosti nenechávám."

"Hanon, policejní důstojník s tebou chce mluvit." Grace počkala, dokud neuslyšela mužský hlas.

"Doktorka Alexanderová?"

"Ano."

"Jsem strážník Allred. Vypadá to, jako kdyby někdo vzal váš diář a několik složek. Nemáte tušení, kdo by je chtěl?"

"Ne. Potřebujete, abych přišla?"

"Nemyslím si. V podstatě jsme tu hotoví, ale kdyby jste si na něco vzpomněla, prosím, zavolejte mi." Podal telefon zpět Beth.

"Potřebuješ mě?" Zeptala se Grace.

"Ne. Opravdu nemůžeš nic udělat. Vlastně to bylo dost nudné."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Oukej, brnkni mi, kdybys něco potřebovala."

"Jasně." Grace zavěsila a vrátila telefon do kabelky.

"Děje se něco?" Zeptal se Julian.

"Někdo se v noci vloupal do mé kanceláře." Zamračil se.

"Proč?"

"Nemám tušení." Grace okopírovala jeho zamračený pohled a myslela si, že tím ta záležitost skončila. "Nedokážu pochopit, proč by někdo chtěl můj diář. I když jsem si loni na jaře koupila elektronický, ještě jsem ho nepoužila. Je to divné."

"Musíme odejít?"

Zavrtěla hlavou.

"Ne."

Julian dovolil Grace, aby ho vedla různými nádržemi, a když četl cizí názvy, vysvětlovala mu různé druhy živočichů a místa, kde žijí.

Bohové, jak jen miloval zvuk jejího hlasu, když mu četla. Bylo v tom něco uklidňujícího. Přehodil jí ruku přes rameno. Ona mu položila mu ruku kolem pasu a jeden prst zastrčila za jeho opasek. To gesto ho zahřálo. A uvědomil si, že se k sobě tisknou. Chtěl by mnohem víc, kdyby byli oba nazí. Když se na něj usmála, cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Co to v této ženě bylo, že se ho dotkla tak, jako ještě žádná? A pak mu to došlo. Byla první ženou, která ho opravdu *viděla*. Ne jeho vzhled, ne jeho tělo, ani jeho bojovou zdatnost.

Viděla dovnitř jeho duše. Nikdy žádnou takovou osobu nepoznal. Grace s ním zacházela jako s přítelem. Opravdu měla zájem mu pomoci. Nebo se mu to tak alespoň zdálo. Je součástí její práce. Nebo ne?

Mohla by žena, tak nádherná a laskavá jako ona, někdy mít ráda muže jako je on? Zastavila se u další informační desky. Julian stál přímo za ní a objal ji pažemi. Pohládila jeho předloktí, když četla. Jeho tělo bylo jako v ohni, když se jí opřel bradou o temeno hlavy, poslouchal její hlas a sledoval, jak plavou ryby. Napadla ho vůně její kůže a on se zatoužil vrátit do jejího domu, kde by z ní mohl stáhnout šaty. Nemohl si vzpomenout, že by v poslední době chtěl ženu tak moc, jak chtěl Grace. Ve skutečnosti si nemyslel, že by někdy nějakou ženu tolik chtěl.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Chtěl se ztratit uvnitř ní. Chtěl cítit její nehty zarývající se mu do zad, až bude křičet rozkoší. Sudičky smilujte se, dostala se mu pod kůži. To je to, co ho opravdu vyděsilo. Zasáhla ho v místě, kde by mu mohla ublížit, a to způsobem, jaký ještě nikdy předtím nezažil. Ona sama, by ho mohla konečně zlomit. To by mohlo být ještě předtím, než opustí akvárium.

Grace se shrbila před horkou vlnou, která na ní padla, když vyšli ven. Ve dnech, jako je tento, přemýšlela, že by nikdo bez klimatizace nepřežil. Pohlédla na Juliana a usmála se. Nyní tu byl někdo, kdo by snad mohl konečně odpovědět na její otázku.

"Řekni mi, co to dělali tví lidé, aby přežily tak horké dny?" Arogantně vyklenul obočí.

"Tohle není horko. Chceš-li horko, zkus pochodovat s armádou přes poušť v brnění s poloplným měchýřem vody, který musíš udržet." Příkrčila se.

"To zní hodně horce."

Neodpověděl.

Grace pohlédla na náměstí, který bylo plné lidí.

"Chceš vidět Selenu, když už jsme tu? Měla by tu mít svůj stánek. Sobota je pro ni obvykle velký den."

"Jdu za tebou." Grace ho vzala za ruku a vedla ulicí, přes Jacksonovo náměstí. Jistě. Selenu byla ve stánku s klientem. Grace začala chodit okolo, aby je nerušila, když na ní Selenu mávla.

"Hej, Grace, pamatuješ Bena? Nebo spíš Dr. Lewise ze školy?" Grace zaváhala, když poznala zavalitého muže ve středním věku.

Jestli si vzpomíná? Dal jí čtyřku a snížil jí tím celý průměr. Nemluvě o tom, že měl ego velikosti Aljašky a hrozně rád dostával studenty do rozpaků. Ve skutečnosti si vzpomněla, jak se jedna chudá dívka rozplakala, když ve třídě rozdal svou sadistickou závěrečnou zkoušku. Ještě se její reakci zasmál.

"Ahoj," řekla Grace a snažila se neodfrknout znechucením. Ten člověk nemohl být příjemný. Doktor filozofie z Harvardu. Myslí si, že se svět točí jen kolem něj.

"Slečno Alexanderová," řekl, že stejným sarkastickým tónem, který - jak si vzpomněla - tolik nenáviděla.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Vlastně jsem doktorka Alexanderová," opravila ho, potěšená, že se mu oči rozšířily překvapením.

"Promiňte," řekl hlasem, který měl ke kajícínosti daleko.

"Ben a já jsme mluvili o starověkém Řecku," řekla Selena, vrhající na Juliana d'ábelský úsměv. "Zastávám názor, že byla Afrodita dcera Urana." Ben obrátil oči v sloup.

"Pořád vám říkám, že zaujímám takový názor, že se narodila Diovi a Dione." Selena ho ignorovala.

"Tak mi řekni, Juliane, kdo má pravdu?"

"Ty," řekl Seleně.

Ben sklonil povýšený pohled na Juliana. Grace věděla, že nevidí nic jiného, než velice pohledného muže, který s největší pravděpodobností znal pouze reklamy na pivo a automobily.

"Mladý muži, četl jste někdy Homera? Víte vůbec, kdo to je?" Grace potlačila smích. Nemohla se dočkat, až uslyší Julianovu odpověď. Julian se zasmál nahlas.

"Četl jsem Homera velmi intenzivně. Příběhy jemu přisuzované jsou směsicí ústních legend, které se předávaly z generace na generaci, dokud se skutečná fakta neztratila ve starověku, zatímco Hesiod napsal Ogony, kde přímo podporoval Clio." Dr. Lewis řekl něco ve starověké řečtině.

"Je to víc než jen názor, pane doktore," odpověděl Julian v angličtině. "Stává se to skutečností."

Ben se na Juliana znovu podíval, ale mohla říct, že ještě nebyl zcela připraven věřit někomu, kdo vypadal jako Julian a měl ponětí o svém zvoleném oboru.

"A jak to víš?"

Julian mu odpověděl v řečtině. Poprvé za deset let Grace viděla, že by ho něco ohromilo.

"Můj bože," vydechl. "Mluvíte, jako kdyby jste se tam narodil." Julian vrhl pobavený úsměv na Grace.

"Říkala jsem vám to," řekla Selena. "On ví o řeckých bozích a bohyních víc než kdokoli jiný."

Dr. Lewis si všiml prstenu na Julianově ruce. "Je to to, co si myslím, že ano?" Zeptal se.

"Je to generálský prsten?" Julian přikývl.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Je."

"Nevadilo by vám, kdybych se na něj podíval?" Julian si sundal prsten z prstu a podal mu ho. Dr. Lewis nasál vzduch.

"Makedonský? Druhé století před Kristem, předpokládám."

"Velmi dobře."

"Je to neuvěřitelná reprodukce," řekl Ben, podal mu ho zpět. Julian si ho vrátil na ruku.

"Není to reprodukce."

"Ne!" Vydechl Ben nevěřícně. "To nemůže být originál. Na to je až příliš dokonalý."

"Byl v držení soukromého sběratele," vložila se do toho Selena. Ben se díval z jednoho na druhého.

"Jak jste ho získal?" Zeptal se Juliana. Julian se odmlčel, když si vzpomněl na den, kdy ho dostal. On a Kyrián Thrácký byli povýšeni poté, co bez pomoci zachránili Themopoly od Římanů. Byly to dlouhé, brutální a krvavé boje. Jejich armády byly rozptýleny a jediní oni dva město bránili. Julian čekal, že odejde i Kyrián, ale ten mladý blázen se na něj usmál, popadl do každé ruky meč a řekl:

"Je krásný den na smrt. Co říkáš na to, že by jsme zabili co nejvíc z těch bastardů předtím, než předstoupíme před Chárona?"

Úplný a naprostý šílenec, Kyrián měl vždycky víc odvahy než mozku. Potom se oba opili na oslavu. A ráno se probudili a byli povýšeni. Bohové, ze všech lidí, které Julian v Makedonii znal, se mu po Kyriánovi stýskalo nejvíce. Kyrián byl jediný člověk, který kdy stál za jeho zády a bránil ho.

"Byl to dar," řekl Julian. Ben se podíval na Julianovu ruku, pohledem plným chamtivého úžasu.

"Uvažoval byste o jeho prodeji? Bych byl ochoten zaplatit docela dobrou cenu."

"Nikdy," řekl Julian, když vzpomínal na rány, kterých se mu dostalo během bitvy o Thermopoly.

"Nemáte ponětí, čím jsem si musel projít, abych ho získal." Ben zavrtěl hlavou.

"Přál bych, aby mi taky někdo dal takový dárek. Máte vůbec představu, kolik to stojí?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Naposledy, když jsem si to ověřoval, byla cena ve zlatě." Ben se zasmál nahlas a plácl dlaní na Selenin karetní stolek.

"Dobrá. Bylo to výkupné za navrácení zajatých generálů, není-liž pravda?"

"Bylo to pro ty, kteří byli příliš zbabělí, aby zemřeli v boji." V Benově pohledu zazářil nový obdiv k Julianovi.

"Komu myslíte, že patřil?" Selena odpověděla za Juliana.

"Julianu Makedonskému. Slyšel jste o něm někdy, Bene?" Benovi spadla čelist. Jeho oči se rozšířily.

"To myslíte vážně? Vy víte, kdo to byl?" Selenina tvář se napjala. I když věděla, jak je Ben nadutý, pokračovala.

"Tesium napsal, že Julian bude příští Alexandr Veliký. Julian byl syn Diokla Spartského, také známého jako Diokles Řezník. Tento člověk by vedle markýze de Sade vypadal jako Ronald McDonald.

"Říká se, že se Julian narodil po spojení Aphrodity a generálem, poté co Diokles zachránil jeden jí zasvěcený chrám. Moderní přijímaný názor je, že jeho opravdová matka byla ve skutečnosti jedna z Afroditinyých kněžek."

"Opravdu?" Zeptala se Grace. Julian obrátil oči v sloup.

"Nikdo se o Juliana nestaral. Ten muž zemřel už dávno." Ben si ho nevšímal a pokračoval ve chlubení se svými znalostmi.

"Římanům byl známý jako Augustus Julius Punitor..." Podíval se na Grace a dodal, aby tomu rozuměla: "Julian Velký Vykonavatel trestu. On a Kyrián Thrácký jim odřízli cestu a porazili je u Středomoří během čtvrté makedonské války proti Římu. Julian opovrhl Římem a slíbil, že uvidí město padnout pod útokem jeho armády. Jemu a Kyriánovi se málem podařilo donutit padnout Řím na kolena." Julianovi ztuhla čelist.

"Víte, co se stalo s Kyriánem Thráckým?" Ben hvízdнул.

"Nebyl to hezký konec. Byl zajat a ukřižován Římany v roce 47 před Kristem."

Julian se lekl. Se ztrápeným pohledem si pohrával s prstenem.

"Ten člověk byl pravděpodobně jeden z nejlepších bojovníků, kteří kdy žili. Miloval bitvu jako nikdo, koho jsem kdy poznal." Zavrtěl hlavou.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Pamatuji si, že Kyrián kdysi projel svým vozem přes obranu Římanů, kde zlomil páteř. Umožnil svým vojákům je porazit, jen s hrstkou ztrát." Zamračil se.

"Nemůžu uvěřit, že ho dokázali zajmout." Ben nonšalantně pokrčil rameny.

"No, když Julian zmizel, Kyrián byl jediný makedonský generál hodný vést armádu, a tak po něm Římané šli se vším, co měli."

"Co se stalo s Julianem?" Zeptala Grace a přemýšlela, co o tom řekli historikové. Julian se na ni zamračil.

"Nikdo neví," řekl Ben. "Je to jedno z největších tajemství starověkého světa. Máte tady generála, který je neporazitelný, a pak puf, ve věku dvaatřiceti let beze stopy zmizí." Ben poklepal rukou na Selenin stůl.

"Naposledy byl Julian viděn v bitvě u Conjara. Skvělým tahem se mu podařilo donutit Livia, aby se vzdal. Byla to jedna z nejhorších porážek v římských dějinách."

"Koho to zajímá?" Reptal Julian.

Ben jeho přerušení ignoroval.

"Po bitvě byl Julian údajně poslán pro Scipia mladšího, ve jménu pomsty za Scipiovu porážku. Vyděšený Scipio se vzdal vojenské služby v Makedonii a dobrovolně odešel bojovat do Španělska." Ben zavrtěl hlavou. "Ale než mohl Julian hrozbu realizovat, zmizel. Jeho rodina byla nalezena v jejich domě. A tady to začíná být zajímavé." Ben se podíval na Senu. "Makedonské záznamy říkají, že byl v bitvě s Liviem smrtelně zraněn a s nesmírnou bolestí odjel domů, aby zabil svou rodinu, která by mohla být vzata jeho nepřáteli do otroctví. Podle římských záznamů poslal Scipio několik svých vojáků, aby na Juliana zaútočili uprostřed noci. Tvrdí se, že zabili jeho rodinu, pak naporcovali jeho tělo a kusy schovali."

Julian se tomu zasmál.

"Scipio byl zbabělec a tyran. Nikdy by se neodvážil zaútočit na -"

"Takže," Grace přerušila Juliana dříve, než se mohl přereknout.

"Pěkné počasí, co?"

"Scipio nebyl zbabělec," řekl Ben Julianovi. "Nikdo mu nemůže upřít jeho úspěchy ve Španělsku." Viděla, jak v Juliánových očích mihotá nenávist. Ben si toho nevšiml.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Mladý muži, ten prsten je naprosto k nezaplacení. Chtěl bych vědět, jak se k němu jeho držitel dostal. Zabíjel bych, abych věděl, co se stalo jeho původnímu majiteli." Grace si vyměnila nepříjemný pohled se Selenou. Julian se na Bena ironicky ušklíbl.

"Julian Makedonský rozhněval bohy a byl potrestán za svou aroganci."

"To je další vysvětlení, myslím." Jeho hodinky spustily poplach.

"Sakra, musím jít vyzvednout svou ženu."

Vstal a podal Julianovi ruku.

"Nepředstavili jsme se jaksepatří, já jsem Ben Lewis."

"Julian," řekl a potřásl mu rukou. Ben se zasmál, dokud si neuvědomil, že Julian nežertuje.

"Opravdu?"

"Pojmenovali mě po vašem makedonském generálovi, dalo by se říct."

"Tvůj otec musel být jako já. Miloval všechno řeckého."

"Jeho věrnost vlastně patřila Spartě." Ben se zasmál ještě víc. Ohlédl se na Selenu.

"Proč ho nepřivedeš na naše další setkání do klubu Sokrates? Rád bych ho seznámil s chlapy. Nestává se často, že bych našel někoho, kdo by znal řeckou historii skoro stejně dobře jako já." Obrátil pozornost zpět k Julianovi.

"Bude mi potěšením."

"Uvidíme se," řekl Ben a zamával Seleně.

"No," řekla Selena Julianovi, když zmizel Ben v davu.

"Ty, kamaráde, jsi udělal nemožné. Ohromil jsi jednoho z čelních vědců na starověké Řecko v této zemi." Julianovi se to nezdálo, ale Grace ano.

"Lanie, myslíš, že je možné, že by mohl být Julian profesor, jakmile by prolomil prokletí? Myslela jsem, že by-"

"Nedělej to, Grace," přerušil ji Julian.

"Proč ne? Budeš potřebovat něco, co-"

"Nezůstanu tady." Jeho chladný, bezcitný pohled byl stejný, jako tu první noc, kdy ho přivolala. A uvnitř se jí zařízl do srdce.

"Co tím myslíš?" Zeptala se Grace. Odvrátil pohled.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Athena mi nabídla, že se mohu vrátit domů. Jakmile se prolomí prokletí, pošle mě zpět do Makedonie." Grace se snažila dýchat.

"Aha," řekla, i když uvnitř umírala.

"Prostě zneužiješ mé tělo, a pak odejdeš." Sevřel se jí krk. "Aspoň už nebudu potřebovat Selenu, aby mě potom odvezla domů." Julian sebou škubl, jako kdyby mu dala facku.

"Co ode mě chceš, Grace? Proč chceš, abych tu zůstat?" Neznala na jeho otázku odpověď. Všechno, co věděla bylo, že se nechce, aby odešel. Chtěla, aby zůstal. Ale ne, když nechtěl.

"Víš co," řekla s rostoucím vztekem při pomýšlení, že jí chce odejít.

"Nechci, abys tady zůstal. Vlastně, proč nejdeš na pár dní domů k Seleně?" Podívala se na Selenu. "Nevadí?" Selena otevřela ústa a zase je zavřela jako ryba lapající po vzduchu. Julian se po ní natáhl.

"Grace-"

"Nesahej na mě," řekla, mnouc si ruku. "Naskakuje mi z tebe husí kůže."

"Grace!" Vybuchla Selena. "Nemůžu uvěřit, že jsi-"

"To je v pořádku," řekl Julian, prázdným a studeným hlasem. "Aspoň mi neplivla do tváře."

Ublížila mu. Grace to viděla v jeho očích, ale on jí ublížil taky.

Ukrutně.

"Uvidíme se později," řekla Seleně a obešla stojícího Juliana. Selena se dlouze, pomalu nadechla, a když vzhledla, uviděla Juliana, jak sleduje Grace. Celé jeho tělo bylo stále nehybné a v čelisti měl divoký tik.

"Střílí a skóruje. Přímý zásah přímo do srdce a obnažených nervů."

Julian ji připíchnul nepřátelským pohledem.

"Řekni mi, věštkyně. Co mám říct?" Selena zamíchala karty.

"Nevím," řekla ironicky. "Myslím ale, že nikdy nemůžeme uškodit upřímnost." Julian si promnul oči a posadil se na židli u Selenina stolku. Neměl v úmyslu Grace ublížit. Nikdy nezapomene na výraz její tváře, když na něj ta slova plivla.

"Nesahej na mě. Naskakuje mi z tebe husí kůže." Snažil se dýchat i přes bolest na hrudi. Sudičky se mu stále posmívaly. Dnes musí být na Olympu nudný den.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Chceš, abych ti vyložila?" Zeptala se Selen a odpoutala jeho myšlenky od minulosti.

"Jasně," řekl. "Proč ne?" Nemohla mu říct, co by už nevěděl.

"Jaká je tvá otázka?"

"Povede se mi..." Julian se zarazil, než se zeptal na stejnou otázku, na kterou se kdysi zeptal věštkyně v Delphách. "Povede se mi zlomit prokletí?" Zeptal se tiše. Selen a zamíchala karty, a pak před něj tři z nich vyložila. Její oči se rozšířily. Nepotřeboval je umět číst. Viděl sám za sebe, že do karty s věží uhodil blesk, na další tři meče probodávaly srdce a na poslední byl démon, který držel v řetězech dva lidi.

"To je v pořádku," řekl Seleně. "Nikdy jsem si opravdu nemyslel, že by se to stalo."

"To není to, co říkají," zašeptala. "Ale přijde mnoho bitev." Trpce se zasmál.

"Bitvy. To zvládnou." Byla to bolest v srdci, která ho zabíjela.

Grace si setřela slzy z tváře, když vjela na příjezdovou cestu. Se zařatými zuby vystoupila ven a bouchla dveřmi. K čertu s Julianem. Mohl si klidně zůstat v té knize, v pasti, až na věky. Nebyla nějaký kus masa, který by sloužil jeho potřebám. Jak mohl-.

Potýkala s klíčem ke dveřím.

"Jak by ne?" Zašeptala, hledajíc ten správný klíč a otevřela dveře. Hněv ji opouštěl. Chovala se nerozumně věděla to. Nebyla Julianova vina, že byl Paul sobecký prase. A nebyla jeho chyba, že měla strach, že bude zneužitá. Obviňovala Juliana z něčeho, za co nemohl, a přesto... Chtěla jen někoho, kdo by ji miloval. Kohokoli, kdo by s ní chtěl zůstat. Doufala, že pomůže Julianovi, a ten se zabydlí někde v okolí a...

Zavřela dveře, zavržela hlavou. Bez ohledu na to, jak moc si přála, aby byl jiný, nebyl. Slyšela, co Ben říkal o Julianově životě. Julian, sám, vyprávěl příběh o boji sousedovic dětem. Vzpomněla si, jak vyrazil přes ulici, aby zachránil život dítěte. Julian se narodil a byl odchován pro vedení armády. On nepatřil do jejího světa. Patřil do svého vlastního. Bylo by od ní sobecké snažit se ho držet jako nějaké domácí zvíře, které zachránila.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Grace se vlekla po schodech nahoru s těžkým srdcem. Bude se od něj muset prostě odprostit. To bylo všechno, co mohla udělat. Protože hluboko uvnitř věděla, že čím víc se o něm dozvěděla, tím více se o něj chtěla starat. A pokud neměl Julian v úmyslu zůstat, pak by ji nakonec stejně zranil. Byla v půlce schodů, když někdo zaklepal na její dveře. Na chvíli se jí zvedla nálada, když si myslela, že to může být Julian - dokud se nedostala ke dveřím a neuviděla obrys malého člověka na své verandě. Pootevřela dveře a zírala. Byl to Rodney Carmichael. Měl na sobě tmavě hnědý oblek se žlutou košilí a červenou kravatou. Jeho krátké černé vlasy byly sčesané dozadu a pozoroval ji se zářivým úsměvem.

"Ahoj, Grace."

"Pane Carmichaele," řekla chladně, i když jí bušilo srdce. Na tomto malém, šlachovitém muži bylo něco nedefinovatelně strašidelného. "Co tady děláte?"

"Chtěl jsem se zastavit a pozdravit vás. Myslel jsem, že-"

"Musíte odejít." Zamračil se na ni.

"Proč? Chci s vámi mluvit."

"Ale já se s pacienty nevidám u sebe doma."

"Jo, ale já ne-"

"Pane Carmichaele," řekla přísně. "Opravdu potřebuji, abyste odešel. Pokud ne, zavolám policii." Nedotčený vztekem v jejím hlase, se svatou trpělivostí kývl.

"Aha, takže musíte mít napilno. Můžu vám pomoci. Dělal jsem spoustu věcí. Co kdybych přišel později? Mohli by jsme jít dnes na večeři." Zaraženě se na něj dívala.

"Ne!" Usmál se.

"No tak, Grace. Nebud'te taková. Víte, my jsme si předurčení. Pokud mě necháte-"

"Odejděte!"

"Dobře, ale já se vrátím. Máme spolu o čem mluvit." Otočil se a šel pod její verandu. Její srdce se rozbušilo, Grace zavřela a zamkla dveře.

"Chystám se tě zabít, Luanne," řekla a zamířila do kuchyně. Když procházela obývacím pokojem, tvar za oknem zaujal její pozornost. Bylo to Rodney. Zděšená Grace zvedla telefon a zavolala policii.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Přijeli téměř o hodinu později. Rodney zůstal venku po celou dobu, pohyboval se od okna k oknu, sledoval ji i přes zavřené žaluzie a to, dokud neuviděl, jak na příjezdovou cestu přijíždí policejní auto, to odběhl na zadní dvorek a zmizel. Grace se zhluboka nadechla, aby zklidnila obnažené nervy, pak šla pustit důstojníky dovnitř. Zůstali jen tak dlouho, dokud jí nevysvětlili, že nemůžou nic udělat s tím, aby ji Rodney přestal obtěžovat. To nejlepší, co mohla udělat, bylo zřídit mimo soudní zákaz přiblížení, ale protože musela Rodneyho léčit než se Luanne vrátí, bylo by to k ničemu.

"Je mi líto," řekl důstojník ve dveřích, když jimi ukázal ven. "Ale on neporušil žádné zákony, které by nám umožnily ho opravdu z vaší blízkosti dostat. Můžete na něj nechat vystavit zatykač, ale pokud nebyl trestán, není toho mnoho, co by jsme s tím mohli udělat." Mladý důstojník se na ni soucitně podíval. "Vím, že to není moc pohodlné. Můžeme se pokusit, aby tu projížděla častěji hlídka, ale léto je pro nás velmi rušné období roku. Osobně bych vám radil, abyste zůstala na chvíli u přítele."

"Dobře, díky." Jakmile byli pryč, prohnala se domem, zda jsou všechny dveře zamčené a okna upevněná. Obávající se Grace, se rozhlédla po domě a napůl očekávala, že Rodney vstoupí trhlinou ve zdi jako šváb. Kdyby jen věděla, zda byl Rodney nebezpečný. V jeho zprávě ze státní nemocnice bylo uvedeno jeho rutinní deviantní chování, které spočívalo ve vtírání se do života žen, ale nikdy nikoho fyzicky nenapadl. On prostě zastrašoval své oběti svou slepou vytrvalostí, což byl důvod, proč by ho poslala do nemocnice na opětovné vyšetření. Psycholog v Grace říkal, že na něm nic zvlášť nebezpečného není, ale žena v ní měla stejně strach. Poslední věc, kterou chtěla bylo, aby se stala součástí statistiky. Ne, nemohla tady zůstat a čekat, až se vrátí a najde ji samotnou. Vyřítla se nahoru, aby si zabalila.

Kapitola 11

Selena sledovala Juliana, jak přechází sem a tam, zatímco četla turistovi.

Ooo chlapče, mohla by ho pozorovat celý den. Měl takový krok, až zatoužila přispěchat domů za Billem a udělat mu nějaké zlé věci. Znovu a znovu se k Julianovi přibližovaly ženy, ale on je posílal pryč. Ve skutečnosti to bylo legrační, sledovat ženy, které se kolem něj srocovaly, zatímco on k nim zůstal lhostejný. Ještě nikdy takového muže nepoznala. Ale i ona by mohla onemocnět z čokolády, kdyby jí jedla příliš mnoho. Soudě podle toho, jak reagoval na ženy Julian, si byla jistá, že měl z té přílišné pozornosti bolesti břicha. Ještě horší bylo, že vypadal jako by se hrozně trápil. A cítila se hrozně za to, co jim oběma udělala. Ze začátku se její nápad zdál bezchybný. Kéž by nejdřív trochu přemýšlela.

Jak mohla vědět, kdo Julian je? Kdyby jen jeho jméno tak nezvonilo. Ale její specialitou byla Řecká doba bronzová, která byla současná s dobou Julianova života. Ještě horší bylo, že si ve skutečnosti nemyslela, že by muž v knize mohl být skutečná fyzická osoba. Myslela si, že byl nějaký Džin bez minulosti nebo pocitů. Kruci, když něco posrala, tak ve velkém. Zavrtěla hlavou, když sledovala, jak odmítl další nabídku atraktivní rusovlásky. Ten muž byl vážně magnet na estrogen. Ukončila čtení. Julian pár minut čekal, než zamířil zpátky k jejímu stolu.

"Vezmi mě za Grace."

Nebyla to žádost. Řekl to takovým tónem hlasu, o kterém si byla jistá, že ho kdysi používal, aby dostal své vojáky do bojové formace.

"Říkala, že-"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Je mi jedno, co říkala. Musím ji vidět." Selena zabalila karty do černého hedvábného šátku. Sakra. Stejně žádnou nejlepší přítelkyni nepotřebovala.

"To bude tvůj pohřeb."

"Kéž by," řekl tónem tak nízkým, že si nebyla jistá, jestli ho slyšela správně. Pomohl jí zavřít její stánek a dostat ho vozíkem do malé kůlny, kterou si pronajala a vzápětí se ocitli u Grace. Zajeli vedle Graceina auta ve chvíli, kdy do něj nakládala tašky.

"Hej, Grace," zavolala Selena. "Kam jdeš?"

Grace se zamračila na Juliana.

"Na několik dní pryč."

"Kam?" Zeptala se Selena.

Neodpověděla.

Julian obešel auto a zamířil rovnou ke Grace. Chystal se postavit se jí do cesty, bez ohledu na to, co mu to přinese. Hodila tašku do kufru auta a chtěla ho obejít. Julian ji chytil za ruku.

"Neodpověděla jsi na její otázku." Grace trhnutím uvolnila svou ruku.

"Co chceš dělat, uplatnit na mě svou sílu, jestli neodpovím?" Její oči se zúžily.

Nevraživě se na ni zamračil.

"A ty se divíš, proč chci odejít?" Pak uviděl, jak se snaží usilovně skrýt slzy. Její oči byly jasné a lesklé. Zařízla se do něj bolest.

"Je mi líto, Grace," zašeptal a vzal její tvář do rukou. "Nechtěl jsem ti ublížit." Grace sledovala v jeho tváři svářit se lítost a touhu. Jeho dotek byl tak teplý a jemný. Na chvíli by skoro uvěřila, že by se o ni postaral.

"Mě to taky mrzí," zašeptala. "Vím, že to není tvoje vina." Hořce se zasmál.

"Vlastně, všechno je to moje vina."

"Hej? Jste v pořádku?" Zeptala se Selena.

Julian na Grace upřel planoucí pohled, který ji celou rozechvěl.

"Chceš, abych odešel?" Zeptal se.

Ne, nechtěla. To byl celý problém. Nikdy ho nechtěla nechat jít. Vůbec. Vzala jeho ruce do svých, a pak je spustila z její tváře.

"To je v pořádku, Seleno."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"V tom případě, pojedu domů. Mějte se." Grace sotva slyšela, jak odjíždí. Julian zabral všechnu její pozornost.

"A teď mi řekni, kam jdeš?" Zeptal se.

Poprvé od chvíle, kdy odešla policie měla skutečně pocit, že může opět dýchat. S Julianovou přítomností se všechnen její strach odpařil jako mlha na slunci. Opravdu se cítila v bezpečí.

"Pamatuješ, jak jsem ti říkala o Rodneyem Carmichaelovi?" Kývl.

"Před chvílkou za mnou přišel. On... on děsí mě." Tvrdý, studený vztek na jeho tváři ji ohromil.

"Kde je teď?"

"Nevím. Policie přišla a on zmizel. Proto jsem byla na odchodu. Chtěla jsem zůstat v hotelu."

"Pořád ještě chceš odejít?"

Zavrtěla hlavou. Spolu s ním se cítila zcela v bezpečí.

"Vezmu ti tašku," řekl. Vytáhl ji z auta a zavřel kufr.

Grace zamířila zpátky do domu. Celý zbytek dne strávili v klidu samoty. Ten večer, leželi na podlaze před pohovkou, podložení polstáři. Grace ležela s hlavou na Julianově tvrdém břichu, když mu přečítala zbytek Petera Pana a dělala, že si nevšimla, jak nádherně voní. Stálo ji to všechnu vůli, aby se nepřevalila a neprozkoumala jeho napjatý, svalnatý hrudník pusou. Pomalu jí projížděl rukou vlasy, když ji sledoval. Ó, jak ji jeho dotek pálil. Jak si přála, aby ho mohla svléknout a ochutnat každý centimetr jeho těla.

"Konec," řekla a zavřela knihu.

Vášnivý výraz na jeho tváři jí bral dech. Grace se protáhla, prohnula mírně bolavá záda.

"Chceš přečíst ještě něco jiného?"

"Prosím. Tvůj hlas mě uklidňuje."

Dívala se na něj na dlouhé minuty, a pak se usmála. Nemohla si vzpomenout, kdy se jí poslední poklona dotkla tak hluboce, jako teď ta jeho.

"Pořád mám většina svých knih ve svém pokoji," řekla a vstala.

"Pojď, ukážu ti svůj zvláštní poklad a něco najdeme."

Šel za ní nahoru. Grace neunikl jeho horký pohled plný touhy, který upřel nejdříve na postel a pak na ni. Rozhodnutá to ignorovat, Grace otevřela dveře do své velké skříně. Otočila světlem a přejela rukou

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

láskyplně po domácích policích, které před lety postavil její otec. Byl tak legrační, když on a jeho nejlepší přítel, montovali knihovnu. Oba vědci udělali strašný nepořádek a skončilo to dvěma zčernalými prsty jejího otce, než projekt dokončili. Její matka si ho dobírala až do nekonečna. Ale její otec se nezlobil a výraz na jeho tváři, když hrdě dokončil knihovnu a umístil do polic knihy, se nesmazatelně vtiskla do jejího srdce. Jak tu místnost zbožňovala. Právě tady skutečně cítila lásku svých rodičů. Sem chodila uniknout před problémy či bolestí, které ji trápily. Každou knihu v přístěnku měla v paměti a všichni pro ní znamenaly celý svět. Nalevo viděla *Shannu*, která způsobila její závislost na romantických románech. *Vlčka*, který jí představil svět fantazie. A její nejcennější *Bimbos z mrtvého Slunce*, který byl její první detektivní román. Její otec a matka tu měli i staré romány, stejně jako tři kopie učebnic, které její otec napsal předtím, než se narodila. To byla její zvláštní svatyně a Julian byl první osoba, kterou tam po smrti rodičů nechala nahlédnout.

"Musela jsi je sbírat docela dlouho," řekl Julian a rozhlédl se po přeplněných policích.

Přikývla.

"Byli to moji nejlepší přátelé, když jsem vyrůstala. Myslím, že láska čtení, je pravděpodobně největší dar, který mi rodiče kdy dali."

Zvedla *Petera Pana*.

"Tohle byl můj otec, když byl chlapec. Je to můj nejcennější majetek." Položila ho zpátky do police a zvedla výtisk *Černého krasavce*.

"To byla jedna z knih, kterou mi maminka četla pořád dokola." Grace mu rychle ukázala její knihy.

"*Outsideři*," vydechla s úctou. "To byla moje nejoblíbenější kniha na střední škole. Oh, a tahle, *Můžete zažalovat své rodiče pro nezákonné praktiky?*"

Julian se zasmál.

"Vidím, že pro tebe mnoho znamenají. Celý tvůj obličej se rozpálil."

Něco v jeho očích způsobilo, že uvažovala o tom, jak by ji chtěl ještě rozpálit. Polkla při tom pomyšlení, otočila se a přehrabovala se v policích napravo, kde byla klasika, zatímco Julian se podíval na knihy vlevo od ní.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"O čem je tahle?" Zeptal se a podal jí jeden z jejích historických romantických románů. Grace se nervózně zasmála polosvlečenému propletenému páru na obálce. "Aha, už vím." Podíval se na obálku s jedním vysoce vyklenutým obočím.

"Dobře," řekla a vzala ho z ruky. "Odhalil jsi mé tajemství. Jsem hrozně závislá na historických románech, ale poslední věc, kterou potřebujeme je, abych četla horkou milostnou scénu nahlas, děkuji mnohokrát." Jeho pohled sklouzl na její rty.

"Já bych raději horkou milostnou scénu vytvořil," vydechl a postavil se před ní.

Grace se trásla. Za zády měla polici, takže neměla kam ustoupit. Opřel se rukama po stranách její hlavy, přitiskl své tělo k jejímu a pak se sklonil k jejím ústům. Zavřela oči a vnímala jen Julianovu chuť a vůni. Obklopil ji znepokojujícím způsobem. Pro jednu se jí nedotýkal rukama, ale pouze rty. Nezáleželo na tom. Hlava se jí vznášela. Jak si mohla žena někdy vybrat jiného muže než Juliana? Jak by kterákoli žena se zdravým rozumem toho muže nechtěla? Byl božský.

Julian prohloubil polibek, zkoumal její ústa svým jazykem. Cítila, jak mu buší srdce. Když ji k sobě přitiskl, cítila, jak se kolem ní stahují jeho svaly. Nikdy předtím žádnou jinou bytost tak nevnímala. Dostal ji do takové situace, až byla celá nesvá z pocitů, které nikdy předtím nepoznala. Odstoupil a přitiskl svou tvář na její. Jeho dech pohnul jejími vlasy a celou ji roztřásl.

"Tak silně v tobě potřebuju být, Grace," zašeptal. "Chci abys kolem mě omotala své nohy, chci cítit tvá prsa na své hrudi, slyšet tvé sténání, jak se pomalu a sladce milujeme. Chci cítit tvou vůni na mém těle, tvůj dech na mé kůži." Celé tělo mu ztuhlo dříve, než se od ní odstrčil.

"Ale já jsem vždy chtěl věci, které nemůžu mít," zašeptal. Natáhla ruku a dotkla se jeho paže. Chytil ji za ni, zvedl ji ke rtům, kde ji lehce políbil na klouby. Touha zračící se v jeho hezké tváři ji bolela.

"Najdi nám knihu a budu se chovat slušně."

Grace polkla, když odešel. Pak její pohled padl na její starý výtisk Ilias. Usmála se. Bude rád, tím si byla jistá. Popadla ji a vrátila se dolů. Julian seděl na okraji pohovky.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Hádej, co jsem našla!" Řekla vzrušeně.

"Nemám tušení." Podržela ji a usmála se.

"*Ilias*!" Jeho nálada se okamžitě zlepšila, tak se na ni usmál a ukázal jí své dolíčky.

"Zpívej mi, ó bohyně."

"Velmi dobře," řekla a posadila se vedle něj. "A bude se ti líbit ještě víc. Je to tu jak v původní řečtině tak v angličtině." Podala mu ji. Vypadalo to, jako kdyby právě dostal královský poklad. Otevřel knihu. Oči se mu okamžitě rozjely po stránkách, jak přejel uctivě rukou přes starověké řecké písmo. Julian tomu nemohl uvěřit, že znovu, po tak dlouhé době vidí svůj jazyk. Bylo to tak dávno, co ho naposledy viděl jinde než na paži. Vždycky miloval *Ilias* a *Odysseu*. Jako chlapec, strávil celé hodiny schovaný za kasárnami, čtením svitků nebo tajně poslouchal bardy na náměstí. Dobře věděl, co Grace ke své knize cítí. V mládí byl stejný. Využil každé šance, aby se dostal do světa fantazie, kde hrdinové vždy vyhráli. Kde byli démoni a darebáci poraženi. Kde matky a otcové milovali své děti. V příbězích nebyl hlad ani žádná bolest. Byla tam svoboda a naděje. Z takových příběhů se naučil soucitu a laskavosti.

Cti a poctivosti.

Grace vedle něj poklekla.

"Chybí ti domov, vid'?" Julian odvrátil pohled.

Jediná věc, kterou postrádal, byli jeho děti. Na rozdíl od Kyriána, mu nikdy nezáleželo na boji. Pachu smrti a krve, sténání umírajících. Bojoval jen proto, že se to od něj očekávalo. Velel, protože, jak řekl Platón, každý byl ze své podstaty vhodný pro konkrétní činnost, kterou by v ideálním případě vykonával. Julian byl od přírody vždy vůdce a ne jeden z těch, kteří někoho následovali. Ne, opravdu mu to nechybělo, ale...

"Bylo to všechno, co jsem znal."

Dotkla se jeho ramene, ale to její světle šedé oči ho uklidnily.

"Chtěl jsi, aby byl tvůj syn voják?" Zavrtěl hlavou.

"Nikdy jsem ho nechtěl vychovávat tak, jak mnoho mých vojáků vychovávalo své syny," řekl chraplavým hlasem. "Je to ironie, ne? Ani jsem mu nedovolil hrát si s mečem, který mu Kyriám dal jako dárek k narozeninám nebo aby se dotkl mého, když jsem byl doma."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Položila mu ruku na krk a přitáhla si ho k sobě. Její dotek byl tak neuvěřitelně uklidňující. Tak teplý. To ho naplnilo bolestnou samotou.

"Jak se jmenoval?" Julian polkl.

Nikdy neřekl jména svých dětí nahlas ode dne, kdy zemřeli. Neměl odvalu, a přesto se s ní chtěl podělit. "Atolycus. Moje dcera byla Callista." Její úsměv byl lemovaný smutkem, jako by sdílela bolest z jejich ztráty.

"Měli krásná jména."

"Byly to krásné děti."

"Jestli byli podobní tobě, tak ti věřím." To byla nejvládnější slova, která mu kdo kdy řekl. Julian projel rukou její vlasy a nechal hedvábné prameny, aby mu naplnily dlaně. Zavřel oči, chtěl takhle zůstat navždy. Projel jím strach z toho, že by ji ztratil. Ještě nikdy si nemyslel, že by se bál vrátit do svého prázdného pekla, ale ta myšlenka na to, že už ji nikdy znovu neuvidí, už nikdy neucítí sladkou vůni její kůže nebo nikdy nepoloží dlaň na její teplé červenající se tváře..., byla víc, než mohl snést. U Bohů a to si myslel, že byl předtím prokletý. Odtáhla se a políbila ho lehce na rty, pak zvedla knihu.

Julian polkl. Chtěla ho zachránit a poprvé, za celá staletí, chtěl být zachráněn. Sklouzl dolů na podlahu, kde si na něj mohla lehnout proti němu. Miloval ten pocit. Pocit jejích vlasů rozlitéch po jeho paži a hrudi. Leželi na zemi až do časných ranních hodin, zatímco Julian poslouchal, jak čte o Odysseovi a Achillovi. Díval se, jak byla unavená, ale četla dál. Hodiny odbyly tři, když zívla a otočila stránku. Snažila se udržet oči otevřené mrkáním, ale byla příliš vyčerpaná. Konečně, zavřela oči a upadla do spánku. Julian se usmál, vzal jí knihu z ruky a odložil ji stranou.

Podržel její tvář, zatímco si ji prohlížel. Nebyl ospalý. Nechtěl si nechat ujít jedinou vteřinu s ní. Vidět ji, dotýkat se jí. Pohltit ji. Chtěl ji ochraňovat navždy.

Nikdy takový večer nestrávil. Nikdy jen tak neležel se ženou, aniž by ho neosahávala, neočekávala, že se jí bude dotýkat a naplní ji. V jeho době spolu muži a ženy tolik času netrávili. Během doby, kdy byl doma, s ním Penelope mluvila jen zřídka. Ve skutečnosti, o něj

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

neprojevovala vůbec žádný zájem. V noci, kdy ji vyhledal, ho neodmítla. Ale nikdy se od ní nedočekat ani jednoho doteku. Vždycky byl schopen rozpálit její tělo, ale nikdy její srdce.

Přejel rukou přes Graceiny hebké tmavé vlasy, potěšený tím, jak se mu omotaly kolem ruky. Pohled mu padl na jeho prsten, který se v matném světle zaleskl. V duchu ho viděl obalený krví. Cítil ji i trochu na ruce, kterou ovládal v boji svůj meč. Ten prsten mu připomínal, že si musel všechno těžce vydobýt. Tam byl - aspoň na nějakou dobu - respektován.

V jeho smrtelném životě to pro něj znamenalo hodně. Unavený, zaklonil hlavu k pohovce za ním a zavřel oči. Když ho nakonec přemohl spánek, netrápily ho žádné tváře, které ho v minulosti pronásledovaly ve snech, ale viděl světle šedé směřící se oči a tmavé vlasy rozprostřené na teplé hrudi, jemný hlas čtoucí slova, která mu byla známá, a přesto jaksi cizí. Grace se líně protáhla, když se probudila. Otevřela oči a překvapeně zjistila, že má hlavu položenou na Julianově břiše. Pravou ruku měl zabořenou v jejích vlasech a hluboké nádechy jí prozradily, že ještě spí.

Podívala se na něj. Jeho tvář byla uvolněná, až vypadal téměř dětsky. A pak si uvědomila, že se neobjevila jeho pravidelná noční můra. Spal celou noc. S úsměvem pomalu vstala a snažila se ho neprobudit. To se jí nepovedlo. V okamžiku, kdy otevřel oči, ji zaplavilo jejich teplo.

"Grace," vydechl.

"Nechtěla jsem tě vzbudit."

"To je v pořádku." Grace ukázala palcem na schody.

"Chtěla jsem se jít nahoru osprchovat. Mám zamknout dveře?" Přejel po ní spalujícím pohledem.

"Ne, myslím, že se budu chovat slušně." Usmála se.

"Myslím, že to už jsem předtím taky slyšela." Neodpověděl. Grace šla nahoru a rychle se osprchovala. Když skončila, šla do svého pokoje a zjistila, že Julian leží na její posteli a listuje výtiskem Iliady. Když se pak pomalu podíval nahoru, potěšilo ho, že má na sobě jen ručník. Jeho dolíčky se prohloubily, jak se chlípně usmál a rozlil jí po celém těle vlnu tepla.

"Jen si vezmu oblečení a-"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ne," řekl velícím tónem.

"Ne?" Zeptala se nevěřičně.

Jeho tvář změkla.

"Byl bych raději, kdyby ses oblékla tady."

"Juliane-"

"Prosím." Grace se kvůli jeho žádosti neklidně zavrtěla. Nikdy nic takového v životě neudělala.

"Pěkně prosím," zkusil to znovu jen s náznakem úsměvu. Copak může žena říci "ne", když vypadá takhle?

Úkosem se na něj podívala.

"Neopovažuj se smát," řekla a váhavě rozevřela ručník. Hladově pohlédl na její ňadra.

"Můžeš se spolehnout na to, že smích je to poslední, na co teď myslím."

Vstal z postele. Pohyboval se jako elegantní dravec, když otevřel zásuvku, kde leželo spodní prádlo. Přejel jí mráz, když sledovala, jak se jeho ruka pohybuje po jejích kalhotkách, dokud nenašel černé hedvábné, které jí dala Selena jako dárek. Vytáhl je ven, klekl si na zem před Grace, aby jí je natáhl. Sotva popadala dech, když se podívala na vrchol jeho zlaté hlavy. Zvedla nohu a nechala ho, aby jí oblékl. Jak jeho ruce klouzaly nahoru po její noze a jeho rty si za nimi prolíbávaly cestu, celá se třásla. Rukama sevřel její tělo a maximálně pustošil její smysly. Jakmile byly na místě, lehce ji pohladil mezi nohama a vzdálil se. Jako další, vytáhl odpovídající černou podprsenku. Jako loutka bez vlastní vůle ho nechala, aby ji na ni navlékl. Rukama jí přejížděl po bradavkách, když zapínal přední háček, pak sklouzl rukou mezi satén a její kůži a pohladil ji teplou rukou, až jí po celém těle zamrazilo.

Julian sklonil hlavu k jejím rtům. Dokonce i teď cítil, jak do něj proudí oheň a dožaduje se toho, aby si ji vzal. Dožadující se, aby zmírnil bolest v rozkroku, i kdyby jen na okamžik. Grace zasténala, když prohloubil polibek. Omámeně cítila, jak ji zvednul na postel, kde ji před sebe posadil. Instinktivně mu ovinula nohy kolem pasu, až z toho ocelového stisku zasyčel a přitlačil se na střed jejího těla. Julian jí přejel rukou po zádech a před očima mu vyvstal obraz jejího

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

mokrého, nahého těla. Byl téměř v bodu, odkud není návratu, když místností projelo ostré světlo. Oči ho z toho zabořily a odtáhl se.

"To jsi byl ty?" Zeptala se bez dechu a dívala se na něj s zbožňujícíma očima. Pobavený Julian zavrtěl hlavou.

"Kéž bych to mohl vzít na sebe, ale jsem si docela jistý, že to bylo něco jiného." Rozhlédl se po místnosti a jeho pohled padl na postel. Zamrkal. To nemůže být...

"Co to je?" Zeptala se Grace a sledovala jeho pohled.

"To je můj štít," řekl, stále nemohl uvěřit vlastním očím. Neviděl svůj štít staletí. Ohromeně se na něj díval jak, matně se lesknoucí, odpočívá ve středu matrace. Znal na něm každý důlek a škrábanec a pamatoval si rány, které je způsobily. Ze strachu, že se mu to jen zdá, natáhl svou ruku k bronzovému reliéfu Atheny a její sovy.

"A meč také?" Popadl Grace za ruku, než se ho dotkla.

"To je Cronův meč. Nikdy se ho nedotýkej. Pokud se ho někdo dotkne, když nemá na ruku krev, jeho kůže navždy shoří."

"Opravdu?" Zeptala se a odsunula se od něj dál.

"Opravdu." Zamračeně se podívala na lůžko.

"Proč jsou tady?"

"Nevím."

"Kdo je poslal?"

"Nevím."

"No, to nám skutečně pomůže." Nezdálo se, že by sarkasmus v jeho hlase brala na vědomí. Místo toho Grace sledovala, jak se zadíval na svůj štít. Přejel po něm rukou jako zbožňující otec, který našel dlouho ztracené dítě. Zvedl meč z matrace, a posunul ho daleko pod postel.

"Nezapomeň, že je tady," řekl přísně.

"Nezapomeň, ať se ho nikdy nedotkneš." Jeho zamračení se prohloubilo, když se narovnal a podíval se na štít. "Musela mi je poslat moje matka. Jsou toho schopni jen ona nebo jeden z jejích synů."

"Proč by to dělala?" Julian přimhouřil oči, když si vzpomněl na zbytek nápisu na meči.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jsem si jistý, že ho poslala pro případ, že bych musel čelit Priapovi. Cronův meč je také nazýván Meč spravedlnosti. Nezabije ho, ale způsobí, že zaujme své místo v knize."

"To myslíš vážně?" Kývl.

"Mohu se dotknout štítu?"

"Jistě." Grace přejela rukou po zlatočerném vykládání, které tvořilo obraz Atheny a její sovy.

"Je to krásné," řekla v úžasu.

"Kyrián mi ho dal jako dárek, když jsem se stal velitelem." Dotkla se rytiny pod Athenou.

"Co ta slova znamenají?"

"Smrt před hanbou," řekl s knedlíkem v krku.

Julian si toužebně vzpomněl, jak spolu s Kyriánem stáli v bitvě bok po boku.

"Kyriánův štít říká, 'Kořistí k Vítězství.' Kdysi se na mě před bitvou podíval a řekl: 'Vzdej čest *adelphovi* a kořist si nech.' "Grace se při jeho zvláštním tónu v hlase zarazila. Snažila se představit si, jak musel vypadat, když držel štít a přisunula se blíž.

"Kyrián? To byl ten muž, kterého ukřižovali?"

"Ano."

"Měl jsi ho hodně rád, vid'?" Smutně se usmál.

"Chvíli mu trvalo, než ke mně přirostl. Když mi bylo třiadvacet, jeho strýc mě pověřil velením nad jeho ochranou s nejprísrnějším varováním, co by se mi stalo, kdyby Jeho Výsost někdo zranil."

"Byl to princ?"

"A byl skutečně neohrožený. Sotva dvacetiletý, zbrkle vyrážel do každé bitvy nebo souboje s tím, že se mu nikdo neodváží ublížit. Zdálo se, že pokaždé, když jsem se otočil, přitáhl nějaký bizarní malér. Ale byl to muž, kterého jsi nemohla nemít ráda. Navzdory své horkokrevnosti, měl velký smysl pro humor a byl věrný až do morku kostí." Přejel rukou přes štít.

"Jen bych si přál, abych tam byl a zachránil ho před Římany." Grace mu soucitně třela ruku.

"Jsem si jistá, že vy dva by jste si vybojovali cestu ze všeho." Z jejích slov se mu rozzářil pohled.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Když jsme spolu se svými armádami pochodovali, byli jsme neporazitelní." S cukající čelistí se na ni podíval. "Bylo by jen otázkou času, kdy dorazíme k Římu."

"Proč jste chtěli Řím zničit?"

"Slíbil jsem zničit Řím poté, co mi vzali Prymariu. Kyrián a já jsme byli na tažení, ale v době, kdy jsme se vrátili, už bylo příliš pozdě. Římané chladnokrevně zavraždili každou ženu a dítě ve městě. Nikdy jsem takový masakr neviděl." Jeho oči potemněly. "Když jsme se snažili pohřbít mrtvé, Římané nás přepadli." Grace zamrazilo.

"Co se stalo?"

"Bojoval jsem s Liviem a chystal jsem se ho zabít, když Priapos zasáhl. Poslal na mého koně blesk a ten mě vyhodil ze sedla. Byl jsem si jistý, že zemřu, když v tom se objevil Kyrián. Dotáhl Livia zpět, dokud jsem nebyl schopen postavit se zpět na nohy. Livius zavolal k ústupu a zmizel dřív, než jsme ho mohli zabít." Grace si uvědomila, že Julian stojí přímo za ní, byl tak blízko, že cítila teplo jeho těla. Položil ruce po straně jejích boků, opřel se do matrace a přitiskl svou hrud' k jejím zádkám. Grace zaťala zuby nad dravým přáním, které jí projelo. Neměl by ji držet, ale pustošení jejích smyslů bylo pronikavé. Sklonil hlavu a přitiskl se k jejímu krku. Jeho jazyk na kůži jí zbláznil všechny hormony v těle. Grace rozkoší prohnula záda. Jestli ho nezastaví...

"Juliane," vydechla, ale její hlas měl k varovnému tónu daleko.

"Já vím," zašeptal. "Jsem na cestě pod studenou sprchu." Když odešel z místnosti, slyšela jak si rozzlobeně zavrčel pod vousy.

"Sám."

Po si snídani se Grace rozhodla, že naučí Juliana řídit.

"To je směšné," řekl, když ho vytáhla na parkoviště střední školy.

"Ale no tak," škádlila ho, "nejsi zvědavý?"

"Ne!"

"Ne?" Povzdechl si.

"Tak jo, trochu."

"No tak, představ si, jak budeš svým mužům, až se dostaneš zpět do Makedonie vyprávět příběhy, jak jsi jel ve velké ocelové bestii... kolem parkoviště." Zmateně se na ni podíval.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Znamená to, že s mým odchodem souhlasíš?"

Ne, chtěla křičet. Ale místo toho si povzddechla. V hloubi duše věděla, že ho nikdy nepožádá, aby zahodil všechno, co znal a zůstat s ní.

Julian Makedonský byl hrdina. A legenda. Nikdy nebude mírně vychovaný muž v jednadvacátém století.

"Vím, že tě tu nemůžu držet. Nejsi žádné ztracené štěně, které přišlo ke mě domů."

Julian nad jejími slovy strnul. Kolik je v jejích slovech pravdy? To bylo to, co dělalo jeho odchod tak zatraceně těžkým. Jak by se mohl vzdát jediného člověka, který v něm neviděl nic jiného, než muže? Nevěděl, proč ho chce naučit řídit, ale pak, když s ním sdílela jeho svět, mohl jí tím udělat radost. A z nějakého důvodu přemýšlel, čím by ji mohl udělat šťastnou.

"Tak tedy dobrá, ukaž mi, jak tu šelmu zkrotit." Grace zaparkovala auto a vyměnili si místa. Jakmile se Julian posadil, vyděsila se při pohledu na jeho ohnuté nohy, zaklíněné do prostoru.

"Zapomněla jsem posunout sedadlo. Promiň."

"Nemůžu ani dýchat, ani se pohnout, ale to je v pořádku." Smála se.

"Pod sedadlem je páka. Vytáhni ji a můžeš pohybovat sedadlem." Snažil se, ale byl tam tak napěchovaný, že tam nemohl dosáhnout.

"Tady," řekla Grace. "Udělám to."

Julian zaklonil hlavu, když se naklonila nad jeho stehno, přitiskla se prsy k jeho noze a tím se dostala mezi jeho kolena. Jeho tělo se postavilo do pozoru, v okamžiku bylo horké a tvrdé. Když se mu otřela tváří o slabiny, jak bojovala s páčkou, myslel si, že z ní zemře.

"Víš, že jsi v ideální pozici, aby-"

"Juliane!" Odsekla.

Odtáhla se a uviděla bouli na jeho džínech. Zrudla jí tvář.

"Omlouvám se."

"Já taky," vydechl.

Bohužel, ještě jednou se posunula nad jeho sedadlo, a tak byl nucen to snášet ještě jednou. Se skřípěním zubů Julian zvedl ruku nad hlavu, chytil se opěrky na hlavu a pevně ji uchopil. To bylo všechno, co mohl dělat, aby odvedl ohnivý chtíč z těla.

"Jsi v pořádku?" Zeptala se ještě jednou, posunula sedadla a vrátila se na své vlastní.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"No jo," dodal sarkasticky. "Jsem v pohodě, a vzhledem k tomu, že jsem prošel hořícím ohněm, tehdy to bolelo méně než moje slabiny právě teď."

"Řekla jsem, že mi to líto."

Jen se na ni podíval a ona ho pohladila něžně po ruce.

"Dobře, dosáhneš na pedály?"

"Rád bych dosáhl na tvé pedály..."

"Juliane!" Vybuchla znovu.

Ten člověk byl opravdu chlípný. "Mohl by ses soustředit?"

"Dobře, soustředím se."

"Nemyslím na moje prsa." Spustil hladový pohled do jejího klína.

"Nebo tam." K jejímu úžasu hravě vystřčil spodní ret jako našpuLENÉ dítě. Ten pohled byl tak neobvyklý, že se na něj znovu se usmála.

"Dobře," řekla. "Pedál zcela vlevo je tvoje spojka, uprostřed je brzda a ten vpravo, je plyn. Pamatuješ, co jsem ti o nich říkala?"

"Vzpomínám si."

"Dobrá. První, co teď musíš udělat, je stisknout spojku a zařadit." Položila mu ruku na řadičí páku ve středu jejího auta a ukázala mu, jak s ní pohybovat nahoru a dolů.

"Víš, opravdu bys jí tak přede mnou neměla hladit, Grace. Je to kruté."

"Juliane! Jen se ti snažím ukázat, jak posunovat pákou." Odfrkl si.

"Kéž bys posunula mojí pákou." Grace na něj zavrčela.

S ďábelským zábleskem v jeho očích, vypadal úplně zatvrzele. Pak se pokusil rozjet, ale pustil spojku příliš brzy a zastavil auto.

"Předpokládám, že to bych dělat neměl, viď?" Zeptal se.

"Ne, pokud nechceš mít vrak." Povzdechl si a zkusil to znovu.

O hodinu později, kdy se Julianovi stále ještě nepodařilo objet parkoviště bez najetí na chodník nebo zastavení vozu, Grace připustila neúspěch.

"Uklidňuje mě myšlenka, že jsi lepší generál, než řidič."

"Ha, ha," řekl sarkasticky, ale záblesk v jeho očích, jí prozradil, že se ve skutečnosti neurazil.

"Vše, co musím říci na svou obranu je, že moje první auto byl válečný vůz." Grace se na něj usmála.

"No, na těchto ulicích nejsme ve válce."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Skepticky se na ni podíval a odsekl.

"To bych neřekl. Zapomínáš, že jsem pozdě v noci viděl vaše zprávy." Julian vypnul motor.

"Myslím, že tě nechám na chvíli řídit."

"To bude moudré. Opravdu si teď nemůžu dovolit nové auto." Vystoupili, aby se znovu vyměnili. Ale když se setkali u kufru, Julian ji chytil a dal jí horký polibek, ze kterého se jí zatočila hlava. Vzal ji za ruce a dal si je na štíhlé boky, když jí okusoval rty. Pocit, na který si může žena snadno zvyknout. Opravdu, ale opravdu zvyknout. Julian se odtáhl.

"Chceš si mě vzít domů a dovolit mi zakousnout se do jiné věci?"

Ano, dovolila by mu to, což byl důvod, proč se neodvážila. Ve skutečnosti byla tak hotová z toho jednoho polibku, že nemohla ani mluvit. Julian se jejímu omámení a hladovému výrazu ve tváři zasmál. Dívala se na jeho rty, jako by je stále cítila. V tu chvíli ji chtěl víc, než kdy předtím. Ze všeho nejvíc chtěl uvolnit její ohon a nechat si její vlasy přelít přes hrud'

Jak si přál, aby byli zpátky u ní doma, kde by ji mohl svléknout a poslouchat její sladký šepot rozkoše, když...

"Auto," řekla a zamrkala očima, jako by se probudila ze snu. "Měli by jsme jít do auta."

Julian ji lehce políbil na tvář. Poté, co byli oba uvnitř se na něj Grace úkosem podívala. "Víš, myslím že jsou v New Orleansu dvě věci, které bys měl poznat."

"Číslo jedna, vezmu tě na-"

"Přestaň!" Odkášlal si.

"Dobře, jaký je tvůj seznam?"

"Bourbon Street a moderní hudba. O jednu z nich se mohu postarat právě teď." Grace zapnula rádio. Usmála se, když poznala "Horkou krev" od skupiny Foreigner. Jak vhodné v případě jejího spolucestujícího. Julian poslouchal, ale nejevila zájem. Grace změnila stanici. Julian se na ni zamračil.

"Co jsi udělala?"

"Přeladila jsem na jinou stanici. Jediné, co musíš udělat, je stisknout tato tlačítka." Pohrával si s nimi několik minut, než našel stanici, kde hraje "Láska bolí" od Nazareth.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Vaše hudba je zajímavá."

"Znamená to, že ti chybí ta tvá?"

"Protože většina hudby byla jen od dudáků a bubeníků, kteří nás vedli do bitvy, ne. Myslím, že tohoto si vážím."

"Vážíš si čeho?" Zeptala se uštěpačně.

"Hudby nebo skutečnosti, že láska bolí?"

Humor z jeho tváře uprchl.

"Protože jsem nikdy lásku nepoznal, nemůžu vědět, zda bolí. Ale nedokážu si představit, že by bylo možné milovat tak moc, aby to bolelo." Hrud' se jí bolestí nad jeho slovy stáhla.

"Takže," zeptala se, aby změnila téma, "co máš v plánu udělat, jakmile se dostaneš domů?"

"Nevím."

"Asi půjdeš nakopat Scipiovi zadek, ne?"

Usmál se.

"Rád bych."

"Proč? Co ti kdy udělal?"

"Dostal se mi do cesty."

Dobře, to není to, co si myslela, že uslyší.

"Nelíbí se ti, když ti někdo stojí v cestě, vid'?"

"Tobě ano?" Přemýšlela o tom.

"Myslím, že ne."

V době, kdy dorazili na Bourbon Street, se tam jako každou neděli odpoledne hemžil dav lidí. Grace si ovívala tvář, jak bojovala s tísnivým teplem. Podívala se na Juliana, který se dokonce i potil atraktivně. Jeho vlhké vlasy se mu kroutily kolem obličeje, a s těmi slunečními brýlemi... ooo, baby!

Samozřejmě, jeho vzhledu pomáhalo bílé triko, které zdůrazňovalo šíři jeho ramen a štíhlé, ploché břicho. Jak přejela pohledem přes jeho džíny, přála si, aby zvolila o číslo větší. Ale pak, vzhledem k jeho jisté, svůdné chůzi pochybovala, že by volné džíny mohly skrýt takovou syrovou a zjevnou smyslnost. Julian se odmlčel, když procházel kolem striptýzového klubu. Připsala mu body k dobru, že necivěl na spoře oděné ženy v okně, ale Grace vycítila jeho zjevný šok. Julian zíral, jako kdyby ho chtěla pohltnout, tanečnice si skousla

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

plný spodní ret, potom si přejela jazykem po rtech a vystrčila ňadra. Zakývala na něj prstem. Julian se odvrátil.

"Nikdy jsi nic takového neviděl, že ne?" Zeptala se Grace a snažila se zamaskovat nepříjemný pocit z ženiny reakce a úlevu z Julianovy.

"Řím," řekl jasně.

Zasmála se.

"Nebyli tak dekadentní, že ne?"

"Divila by ses. Přinejmenším nikdo neprovozoval orgie na..." Zarazil se, když šel kolem dvojice stojící na rohu. "Nevadí."

Grace se zasmála.

"Óóó, miláčku," zavolala na Juliana prostitutka, když procházeli kolem jiného klubu. "Pojď dovnitř, tobě to udělám zadarmo." Zavrtěl hlavou, aniž by zastavil. Grace ho chytila za ruku a zatáhla, aby zastavil.

"Stýkal ses před prokletím se ženami, jako jsou tyto?" Přikývl.

"To je důvod, proč byl Kyrián můj jediný přítel. Lidé kolem mne nemohli ustát tu pozornost, kterou jsem vzbuzoval a ženy, které po mě všude šly a snažily se mi strčit ruce pod zbroj." Asi minutu o tom Grace přemýšlela.

"A jsi si jistý, že tě žádná z těch žen nemilovala?" Výsměšně se na ni podíval.

"Láska a chtíč není totéž. Jak můžeš milovat někoho, koho neznáš?"

"Myslím, že máš pravdu." Zamířili dolů po ulici.

"Tak mi řekni něco o tvém příteli. Proč si myslíš, že ty ženy věřily kolem tebe?" Julian jí ukázal dolíčky.

"Kyrián byl hluboce zamilovaný do své manželky a nezáleželo mu na žádné jiné ženě. Nikdy jsem ho neviděl, že by se mnou soutěžil."

"Setkal ses někdy s jeho ženou?"

Zavrtěl hlavou.

"I když jsme o tom nikdy nediskutovali, myslím, že jsme oba věděli, že by byl velmi špatný nápad." Grace sledovala, jak se jeho tvář změnila. Vzpomínal na Kyriána, tím si byla jistá.

"Obviňuješ se za to, co se mu stalo, víd?" Julian zaťal zuby, když pomyslel, jaký měl Kyrián asi pocit, když ho Římané zajali. Vzhledem k tomu, jak moc je chtěli Římané dostat, vůbec nevěděl, co udělali Kyriánovi před tím, než ho zabili.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ano," řekl tiše. "Vím, že je to moje vina. Kdybych se nehněval na Priapa, mohl bych jít Kyriánovi pomoci." Nepochyboval o tom, že polovina věcí, které Kyriána potkala byla způsobená tím, že byl Kyrián tak hloupý a sprátelil se s ním. Julian si povzdechl.

"Je to plýtvání životem. Kdyby se naučil zvládat svou bezohlednost, vím, že by byl Kyrián jednoho dne skvělý vládce." Vzal ji za ruku a stisknul jí. Kráčeli v tichosti, zatímco se Grace snažila vymyslet nějaký způsob, jak ho potěšit. Když míjeli dům Voodoo Marie Laveau, Grace se zastavila, a pak ho odtáhla dovnitř.

"Jééé," řekla a zvedla z poličky voodoo panenku muže. "Chceš ho obléct jako Priapa a píchat do něj malé špendlíčky?" Julian se zasmál.

"Chceš předstírat, že je to Rodney Carmichael?" Grace potlačila úsměv.

"To by ode mě bylo neprofesionální, ne? Ale je to lákavé." Grace postavila panenku zpět a pohled jí padl na prosklený pult, kde byly nejrůznější amulety a šperky. Uprostřed byl černo modrozelený náhrdelník s vlákny propletenými tak složitě, že vypadal jako tenký černý drát.

"To přináší nositeli štěstí," řekla prodavačka, když si všimla jejího zájmu. "Chcete si ho prohlédnout?" Grace přikývla.

"Funguje to?"

"Ach, ano. Vzor vlákna v sobě má silnou magii." Grace nevěděla, jestli tomu věří, ale před týdnem nevěřila ani na to, že by dvě opilé ženy dokázaly vykouzlit makedonského generála, a to to už je něco. Zaplatila ženě a obrátila se k Julianovi.

"Sehni si," řekla mu. Skepticky se na ni podíval.

"No tak," škádlila ho. Prodavačka se zasmála, když mu Grace připevnila náhrdelník kolem krku.

"Ten kluk nepotřebujete žádný talisman, drahá, ten by spíš potřeboval kouzlo, které by dokázalo odvrátit pozornost těch žen, které hledí na jeho zadek, od té doby, co se sehnul."

Grace se podívala za Juliana a uviděla tři ženy, které opravdu zíraly na jeho zadek. Poprvé ucítila zlé bodnutí žárlivosti. Ten pocit zmizel v okamžiku, kdy ji Julian něžně políbil na tvář před tím, než se narovnal. S ďábelským pohledem jí přehodil ruku přes ramena. Když

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

procházeli kolem žen, nemohla Grace potlačit svou vlastní rozpustilou reakci. Zastavila se u nich.

"Mimochodem, nahý vypadá ještě lépe."

"Ty to musíš vědět, má drahá," řekl Julian, když si nasadil sluneční brýle a pak přehodil ruku zpátky na její ramena. Grace přejela rukou přes jeho pas a zajela do jeho přední kapsy, když si ji přitiskl k boku.

"Víš," pošeptal jí Julian. "Pokud bys chtěla posunout tu ruku trochu níž, ani trochu by mi to nevadilo." Stiskla ho, ale držela ruku tam, kde byla. Závistivé pohledy žen je sledovaly až dolů na ulici.

Na večeri ho Grace vzala na mořské plody k Mikovi Andersonovi. Zděsila se, když Julian objednal ústřice, které jim za okamžik přinesly na stůl.

"Ew," řekla, když jednu snědla.

Uraženě se na ni zamračil.

"Jsou výborné."

"Já si to nemyslím."

"To je jen proto, že nevíš, jak je jíst."

"Určitě ano. Otevřeš pusku a necháš ty slizké věci sklouznout do krku." Lokl si piva.

"To je jeden způsob."

"Vždyť jsi to právě udělal."

"Jistě, ale nechtěla bys vyzkoušet jiný způsob?" Nerozhodně si skousla ret. Něco v jeho chování ji varovalo, že by to mohlo být mnohem nebezpečnější, než jak se jeho výzva zdá.

"Nevím."

"Věříš mi?"

"To sotva," řekla posměšně. Pokrčil rameny a lokl si piva.

"Tvoje škoda."

"No, dobře," řekla chabě, příliš zvědavá, než aby byla nadále skleslá.

"Ale kdyby mi to nechutnalo tak nezapomeň, že jsem tě varovala."

Julian zaháknul paty kolem noh její židle a přitáhl si ji k sobě tak blízko, že se jejich stehna dotýkala. Otřel si ruce o džíny a zvedl nejmenší ústřici na talíři.

"Dobrá tedy," zašeptal jí do ucha, když jí přehodil ruku přes ramena.

"Zakloň hlavu." Poslechla. Pohladil ji po prsty krku, způsobujíc jí

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

mrazení po celém těle. Polkla, ohromena něhou jeho dotyku. Julian byl ohromen tím, jak dobře se po jejím boku cítil.

"Otevři pus," vydechl, když se jí přitiskl nosem na krk. Poslechla. Nechal ústřici sklouznout do jejích úst. Když ústřice sklouzla dolů, jeho jazyk jí přešel po krku nahoru v opačném směru. Grace se nečekaným pocitem otřásla. Její prsa se zachvěla a přejela jí zimnice. Bylo to neuvěřitelné! A pro jednu jí chuť ústřic vůbec nevadila. Tvář se jí rozhořela, když si uvědomila, kde jsou. Otevřela oči a byla vděčná, že sedí v tmavém koutě.

"Líbilo se ti to?" zeptal se hravě. Nemohla se neusmát.

"Jsi nenapravitelný."

"Rozhodně se snažím."

"A daří se ti to obdivuhodně." Než stačil odpovědět, zazvonil jí telefon.

"Sakra!" Řekla a vytáhla ho ven. Doufala, že je to zatraceně důležité. Zvedla to.

"Grace?" Zděsila se, když uslyšela Rodneyho hlas.

"Pane Carmichaele, jak jste zjistil moje číslo?"

"Byl ve vašem diáři. Přišel jsem, abych vás zase viděl, ale vy nejste doma."

Povzdechl si. "Tolik jsem se těšil, že s vámi dnes budu. Stále si potřebujeme promluvit. Ale to je v pořádku. Dojedu za vámi. Zase jste navštívila vašeho divného přítele?"

Strach se do ní zařízl.

"Jak o něm víte?"

"Vím, o tobě spoustu věcí, Grace. Hmmm," vydechl do telefonu. "To vaše prádlo s vůní růže potpourri."

Grace ztuhla, když se její hrůza zvětšila do gigantických rozměrů. Ruce se jí začaly třást.

"Jsi v mém domě?" Slyšela jak na druhém konci linky otevírá a zavírá zásuvky.

Najednou zaklel.

"Ty děvko!" Zavrčel. "Kdo to je? S kým jsi to sakra spala?"

"To-" linie zhasla. Grace se trásla tak silně, že sotva udržela telefon.

"Co je?" Zeptal se Julian s čelem nakrčeným obavami.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Rodney je v mém domě," řekla s třesoucím se hlasem. Okamžitě vytočila policii, aby je informovala.

"Sejdeme se tam," řekl důstojník. "Ať se stane cokoliv, nechod'te dovnitř dokud nepřijedeme."

"Neboj se." Julian vzal její ruce do svých. "Třeseš se."

"Myslíš? Mám v domě psychopata, který čichá k mému spodnímu prádlu a říká mi jménem. Proč bych se měla třást?"

Jeho hluboké modré oči plné starosti ji konejšily. Pevněji jí sevřel ruce. "Nedovolím, aby se k tobě přiblížil."

"Cením si toho, Juliane, ale ten muž je-"

"Mrtvý, jestli se k tobě přiblíží. Víš, že tě neopustím."

"Ne, dokud nebude příští úplněk."

Odvrátil oči a ona viděla, že má pravdu.

"To je v pořádku," řekla statečně. "Zvládnu to, opravdu. Bydlím sama už celé roky. Není to první klient, který mě kdy obtěžoval. Pochybuj, že bude poslední."

Julianovy oči prudce vzplály, když se jí zadíval do očí.

"Kolik z těch lidí tě obtěžovalo?"

"To není tvůj problém. Jen můj." Vypadal, jako by byl schopný ji uškrtit.

Kapitola 12

Grace dojela ke svému domu stejně s policií. Mladý, zavalitý úředník vrhl podezíravý pohled na Juliana.

"Kdo to je?"

"Přítel," řekla. Důstojník k ní natáhl ruku.

"Dobře, dejte mi klíče, abychom mohli prohledat dům. Důstojník Reynolds tu s vámi zůstane, než to dokončíme." Grace mu poctivě předala klíče od domu. Když policajt vstoupil do domu, mumlala prosby.

Prosím, ať tam Rodney je.

Nebyl.

Policejní důstojník za chvíli vyšel a zakroutil hlavou.

"Sakra," vydechla.

Reynolds ji odvedl k jejímu domu s Julianem v závěsu.

"Potřebujeme, abyste šla dovnitř a podívala se kolem, jestli něco nechybí."

"Udělal tam velký nepořádek?" Zeptala se Grace.

"Pouze v ložnici."

Zklamaná Grace vešla do domu a po schodech nahoru do svého pokoje. Julian šel za ní a sledoval, jak se snaží zůstat klidná. Její obličej byl tak bledý, že pihy na nose teď byly docela výrazné. Chtěl zabít toho člověka, který za to byl zodpovědný. Žádná žena by nikdy neměla zažít takový strach, zvláště ne ve svém vlastním domě. Když vyšli schody, uviděl dveře na konci chodby dokořán. Grace se k nim rozběhla.

"Ne!" vydechla.

Julian spěchal za ní. Smutek na její tváři způsobil, že viděl rudě. Cítil její bolest ve svém srdci, jako by byla jeho vlastní. Slzy jí stékaly do

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

tváře, když pohledem těkala po tom binci. Postel byla roztrhaná a zásuvky převrácené, jako kdyby se přes ně přehnalo tornádo. Julian jí položil ruku na rameno, aby ji utěšil.

"Jak to mohl udělat v jejich pokoji?" Zeptala se.

"V koho pokoji?" Zeptal se důstojník Reynolds. "Myslel jsem, že žijete sama."

"Já. Byl to pokoj rodičů před tím, než zemřeli." Grace se nevěřícně rozhlédla. Jedna věc byla, že šel po ní, ale proč udělat *tohle*? Rozhlédla se po rozházených šatech, které jí připomínaly tolik nádherných chvil. Košile jejího otce, které nosil každý den do práce. Matčin oblíbený svetr, který si Grace půjčovala. Náušnice, které dal její otec matce k výročí, těsně před smrtí. To vše bylo nyní rozházené, jako by to bylo bezcenné. Ale pro ni to nebylo bezcenné. Bylo to všechno, co jí po nich zbylo. Bolest se jí zaryla hluboko do srdce.

"Jak to mohl udělat?" Zeptala se, když ji rozlítíl hněv. Julian ji vtáhl do náruče a pevně ji objal.

"To je v pořádku, Grace," vydechl jí do vlasů.

Ale nebylo. Grace pochybovala, jestli vůbec někdy bude zase něco v pořádku. Nemohla snést pomyslení, že to zvíře přejelo rukou přes matčiny šaty. Dokonce stáhl prostěradlo z jejich postele. Jak se opovažuje!

Julian se podíval na policistu.

"Nebojte se," řekl muž, "najdeme toho chlapa."

"A co potom?" Zeptal se Julian.

"To rozhodnou soudy."

Julian po něm přejel znechuceným úšklebkem.

Soudy.

Neměl pochopení pro moderní soudy, které by mohly takové zvíře zase pustit.

"Vím, že je to těžké," řekl důstojník, "ale opravdu potřebujeme, aby jste se rozhlédla doktorko Alexanderová, aby jste zjistila, zda si něco nevzal." Přikývla.

Julian byl ohromený její odvahou, když se vyvlékla z jeho objetí a otřela si slzy z tváře. Začala se probírat troskami. Julian si klekl po jejím boku. Chtěl jí být nablízku, pokud by ho znovu potřebovala. Po

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

důkladném hledání, Grace zkrřížila ruce na prsou a podívala se na důstojníka.

"Nic tu nechybí," řekla a pak šla do své ložnice. Grace váhavě vstoupila dovnitř. Rychlá prohlídka ukázala stejný rozsah škody, jako tam.

Oba - ona i Julian, důkladně prohlédli oblečení. Spodní prádlo bylo rozeseté kolem, postel byla svléknutá a matrace nakřivo. Jak si přála, aby to zvíře našlo Julianův meč pod postelí a udělalo tu chybu, že by se ho dotklo. Teď by to byla teprve spravedlnost. Ale Rodney ho nenašel. Ve skutečnosti byl i Julianův štít stále tam, kde ho nechal - opřený o zeď vedle postele. Rozhlédla po rozházeném oblečení, Grace se cítila jak znásilněná, jako kdyby se Rodney tou jeho strašidelnou rukou dotkl jejího těla. Grace viděla dveře do své knihovny pootevřené. Srdce jí přestalo bít, když k ní přistoupila a otevřela dveře dokořán. V té chvíli měla skutečně pocit, jako by jí Rodney roztrhl srdce a dupl na něj.

"Mé knihy," zašeptala.

Julian přešel místnost, aby viděl, na co se dívá. Dech se mu zadrhl v hrdle, když se za ní postavil. Každá kniha, kterou vlastnila, byla roztrhaná na kusy.

"Ne, mé knihy," řekla a padla na kolena. S třesoucíma rukama se dotkla stránek knih, které psal její otec. Byli nenahraditelné. Nikdy už je nebude moci otevřít a slyšet, jak k ní mluví jeho hlas z minulosti. To stejné se jí to mohlo podařit, když by otevřela *Black Beauty* a slyšela ve slabé paměti hlas své matky, která jí četla. Všechno to bylo pryč. Jedním činem zabil, Rodney Carmichael, její rodiče znovu. Pak její pohled padl na rozcupované kousky *Iliady*. Slzy jí zaplnily oči, když si vzpomněla na Julianův výraz, když ji uviděl. Těch hodin, které spolu strávili, když mu četla. Tyto hodiny byly tak výjimečné. Tak magické, jak leželi před pohovkou, ztraceni v příběhu. Jejich vlastní malý svět. Jejich vlastní speciální nebe.

"Všechny je zničil," zašeptala. "Ach, bože, musel tu být celé hodiny."

"Madam, jsou to jenom-"

Julian popadl úředníka Reynoldse za ruku a odtáhl ho zpátky do ložnice.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Pro ni to nejsou jen knihy," řekl se zaťatými zuby. "Neposmívejte se její bolesti."

"Oh," řekl rozpačitě. "Omlouvám se."

Julian se vrátil ke Grace. Nekontrolovatelně vzlykala, když přejížděla rukou po roztrhaných stránkách.

"Proč by to udělal?"

Julian ji zvedl, odnesl ven ze skříně a posadil na postel. Přitiskla se k němu tak pevně, že téměř nemohl dýchat a vzlykala, jako by se jí tříštilo srdce. V té chvíli chtěl Julian zabít toho člověka, který jí to udělal.

Zazvonil telefon.

Grace zakřičela a snažila se vstát.

"Pst," řekl Julian, otřel jí rukou slzy, zatímco ji držel v klidu.

"To je v pořádku. Tady máte." Důstojník Reynolds, když jí podal telefon. "Dejte vědět v případě, že je to on."

Julian zíral na toho muže a nedokázal pochopit jak může být tak necitlivý, že ji požádal, aby mluvila s tím šilencem.

"Ahoj, Seleno," řekla Grace, pak se rozplakala znovu. Řekla Seleně, co se stalo a Julian se myšlenkami stočil k muži, který ji napadl ve vlastním domě, a tím ji tak hluboce ranil. Co ho znepokojovalo nejvíc byl fakt, že ten chlap věděl, co přijde potom. Znal Grace. Věděl, co je pro ni důležité. A to ho dělalo mnohem nebezpečnějším, než si policie uvědomovala. Grace zavěsila telefon.

"Omlouvám se za ten výbuch," řekla a otřela si slzy. "Byl to dlouhý den."

"Ano, madam, chápeme."

Julian sledoval, jak se silou vůle vzpamatovala a provedla několik mužů zbytkem svého domu.

"Téhle knihy si nevšíml," řekl jeden z důstojníků a podal jí Julianovu knihu.

Julian ji vzal Grace z rukou. Na rozdíl od důstojníka si nebyl tak jistý. Pokud se ten bastard snažil ji roztrhat, pak musel být pro jednu nepříjemně překvapen. Kniha nemohla být nikdy zničena. Během staletí se o to snažil sám, nesčetněkrát. Ani oheň by ji nezničil. Ale kniha mu připomněla, jak byla dřívější Graceina slova pravdivá. Za

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

pár dní bude pryč a ona nebude mít nikoho, kdo by ji chránil. Při tom pomyslení se mu udělalo špatně.

Policie skončila prohlídku, právě když na příjezdovou cestu zajela Selena. Vystoupila z jeepu s vysokým, tmavovlasým mužem, který měl ruku v sádře a přiběhli ke dveřím.

"Jsi v pořádku?" Zeptala se Grace, když ji objala.

"Jsem," řekla Grace, pak se podívala přes Selenino rameno a pozdravila toho muže. "Ahoj, Bille."

"Ahoj, Grace. Přišli jsme ti pomoci."

Grace mu představila Juliana a pak všichni čtyři vešli dovnitř. Julian ale zastavil Selenu jakmile vstoupili do domu a odtáhl ji stranou.

"Zdržíš ji chvíli dole?"

"Proč?"

"Mám něco, o co se musím postarat."

Selena se zamračila.

"Jasně, v pořádku."

Julian počkal, než si Selena a Bill sedli na Gracein gauč. Pak šel do kuchyně, popadl pár pytlů na odpadky a šel nahoru do skříně. Tak rychle, jak jen to šlo, začal uklízet nepořádek, aby ho Grace nemusela znovu vidět. S každým kusem papíru, kterého se dotkl, v něm rostl hněv. Znovu a znovu viděl něžný pohled na její tváři, když se zadívala na svou sbírku, hledajíc knihu, kterou přečte. Zavřel oči, uviděl její vlasy, které mu spadaly na hrud', když mu předčítala. A v tu chvíli chtěl jeho krev.

"Páni," řekl Bill ze dveří. "Udělal tohle všechno?"

"Ano."

"Člověče, to je psycho."

Julian nic neřekl a pokračoval v ládování papírů do vaku. Jediné, na co se mohl zaměřit, byl křik jeho duše, která se dožadovala pomsty. Ublížil Grace...

Ještěže měly Sudičky s lidmi větší slitování, protože Julian ho neměl.

"Takže, chodíš s Grace dlouho?"

"Ne!"

"Tak to nemyslím. Selena se o tobě nezmínila, ale když si na to vzpomenu, tak nebyla moc znepokojená z toho, že bude Grace na narozeniny sama. Pak jste se už museli znát."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ano."

"Ano, ne, ano. Nejsi moc upovídaný, že?"

"Ne!"

"No, narážku jsem pochopil. Uvidíme se později."

Julian se zarazil s rukou na obálce *Petra Pana*. Zvedl ji a zaskřípal zuby. Zaplavila ho bolest. Tuhle knihu milovala ze všech nejvíc. Sevřel ji pevně v ruce, a přidal ji do pytle k ostatním.

Grace nevěděla, jak dlouho seděla nehybně na gauči. Všechno, co věděla bylo, jak moc byla zraněná. Rodney ji zasáhl hluboko. Selena jí přinesla šálek horké čokolády. Grace se snažila pít, ale ruce se jí stále třáslly tak silně, že se bála, aby ji nerozlila. Odložila hrnek stranou.

"Hádám, že bych to měla jít nahoru uklidit."

"Julian už to udělal," řekl Bill ze svého křesla, když přepínal kanály na televizi.

Grace se zamračila.

"Co? Kdy?"

"Byl tam před chvilkou a vyklízel skříň." Koukal na zprávy, když se Grace zvedla a šla ho najít. Julian byl v pokoji rodičů. Ode dveří se dívala, jak rovná poslední nepořádek. Kalhoty jejího otce složil takovým způsobem, že by se před ním sklonila i Martha Stewart, položil je do šuplíku a zavřel ho. Zaplavila ji něha při pohledu na kdysi legendárního vojevůdce, který teď uklízel její dům, aby ji od toho ušetřil. Jeho laskavost se dotkla jejího srdce. Vzhlédl a setkal se s jejím pohledem. Vřelý zájem v těch hlubokých modrých očích ji zahřál.

"Děkuji," řekla.

Pokrčil rameny.

"Neměl jsem nic jiného na práci."

I když ta slova pronesl jakoby nic, z jeho hlasu poznala, že svou nenucenost jen hraje.

"Jsem ti vděčná." Vešla do místnosti a rozhlédla se na všechnu jeho tvrdou práci. Krk se jí sevřel, když položila ruku na mahagonovou podnožku. "To patřilo k posteli mé babičky," řekla mu. "Pořád slyším moji matku, jak mi říká, že ji pro ni udělal můj děda. Byl tesař."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Se sevřenou čelistí zíral na její ruku.

"Je to těžké, vid'?"

"Co?"

"Nechat jít ty, které miluješ."

Věděla, že mluvil ze srdce. Ze srdce otce, který postrádal své děti. V noci ho pořád slýchávala šeptat jejich jména a přemýšlela, jestli ví, jak často o nich sní. A přemýšlela, kolikrát denně musí myslet na svou bolest ze ztráty.

"Ano," řekla tiše, "ale ty to znáš ještě lépe než já, vid'?" Nepromluvil.

Grace přejela pohledem po místnosti.

"Myslím, že je čas jít dál, ale přísahám, že je stále slyším a cítím."

"Je to jejich láska, co cítíš. Pořád tě hřeje."

"Víš, myslím, že máš pravdu."

"Ahoj," řekla Seleno ode dveří, přerušujíc je.

"Bill by objednal pizzu. Cítíte se na jídlo?"

"Myslím, že ano," řekla Grace.

"A co ty?" Zeptala se Seleno Juliana.

Julian po Grace hodil vědoucí úsměv.

"Já miluju pizzu." Grace se zasmála při vzpomínce, na noc, kdy ho přivolala.

"Dobře," řekla Seleno, "bude pizza."

Julian podal Grace snubní prsten její matky.

"Našel jsem ho na zemi."

Grace ho chtěla dát zpět do šperkovnice, ale nemohla. Místo toho, si ho dala na pravou ruku a poprvé, po mnoha letech, cítila útěchu.

Když odcházeli z místnosti, chtěl Julian zavřít dveře.

"Ne," řekla Grace tiše. "Nech je otevřené."

"Jsi si jistá?"

Přikývla.

Když vešla do ložnice, uvědomila si, že ji uklidil také. Ale když uviděla, prázdné regály, kde bývaly knihy, znovu jí to zlomilo srdce. Tentokrát, když Julian zavřel dveře, neprotestovala. O několik hodin později, poté, co dojedli, Grace definitivně přesvědčila Billa a Selenu, aby odešli.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jsem v pořádku, opravdu," ujistila je po ixté u dveří. Natáhla ruku, položila ji na Julianovu, vděčná za sílu jeho přítomnosti. "Kromě toho je tu Julian."

Selena se na ni přísně podívala.

"Zavolej, pokud budeš něco potřebovat."

"Ano."

Stále se necítila úplně v pohodě, zamkla dveře a vedla Juliana nahoru do svého pokoje. Lehla si na postel s Julianem po boku.

"Cítím se tak bezbranná," zašeptala.

Pohládl ji po vlasech.

"Já vím. Jen zavři oči a věz, že jsem tady. Jsi v bezpečí." Objal ji.

Grace si spokojeně povzdechla. Nikdo jiný ji ještě nikdy nekonejšil tak, jako on. Leželi tak hodiny, než se konečně dostavil vyčerpávající spánek. Grace se probudila s výkřikem.

"Jsem tady, Grace." Uslyšela Julianův hlas vedle sebe a okamžitě se uklidnila.

"Díky bohu, že jsi to ty," zašeptala. "Měla jsem zlý sen." Zlehka ji políbil na rameno.

"Chápu."

Stiskla mu ruku, než vstala z postele, aby se připravila do práce. Když se snažila obléct, ruce se jí třáslly tak silně, že nemohla zapnout ani knoflík u košile.

"Počkej," řekl Julian odhánějíc její ruce, aby jí s nimi pomohl.

"Nemusíš mít strach, Grace. Nepřipustím, aby ti ublížil."

"Já vím. Víím, že až ho policie najde, bude po všem." Neřekl nic, jen jí pomáhal do šatů.

Jakmile byli připraveni, jeli do centra do její kanceláře. Žaludek měla tak stažený, že téměř nemohla dýchat. Ale musela to udělat. Nehodlala nechat Rodneyho, aby kontroloval jejího život. Nehodlala se vzdát. Ne bez boje. Přesto byla ráda za Julianovu přítomnost. Utěšoval ji tak, že na to nemusela myslet.

"Jak se tomu říká?" Zeptal se Julian, když ho vedla do obrovského starožitného výtahu z přelomu století. Grace mu ukázala, jak tahem zavřít dveře a zaznamenala jeho okamžité znepokojení, když byli uzavřeni uvnitř.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"To je výtah," vysvětlila. "Stiskneš tato tlačítka, abys vyjel do podlaží, do kterého chceš. Já jsem úplně nahoře, to je osmička." Stiskla starý knoflík. Julian se napjal ještě víc, když se výtah pohnul.

"Je to bezpečné?" Zvědavě vyklenula obočí.

"Určitě se člověk, který je zvyklý bojovat s římskými vojsky, nebude bát výtahu?"

Naštvaně se na ni podíval.

"Římanům rozumím, tomuto ne."

Objala ho.

"Nic moc na tom není." Ukázala na padací dveře. "Jednoduše řečeno, na výtahu jsou kabely, které kabinu zvedají nahoru a dolů a tady je telefon." Ukázala na krabičku pod tlačítky. "Pokud by výtah uvíznul, vše, co musíš udělat, je zvednout telefon. Tím budeš přepojen přímo na pohotovostní službu."

Jeho oči potemněly.

"Zadrhává se výtah často?"

"Ani ne. Mám tu kancelář čtyři roky a zatím se mi to ani jednou nestalo."

"Pokud bys nevěděla, že se zasekl, ne?"

"Výtah by spustil pronikavý poplach, když by se zastavil. Věř mi, když by se zasekl, někdo by to věděl."

Přejel pohledem po celém prostoru výtahu a podle jasu v jeho očích poznala, že mu na mysl přišly nemravné věci. "Mohl bych to zastavit schválně?"

Zasmála se.

"Ano, ale já opravdu nechci být přichycena v práci inflagrante."

Sklonil se a políbil ji lehce na tvář.

"Ale být přistižena inflagrante by mohlo být docela legrační."

Grace ho sevřela v náručí. Čím to je, že se s ním vždycky cítí tak dobře? Bez ohledu na to, že ji vždy dokáže rozesmát.

"Ty jsi hrozný," řekla a neochotně ho pustila.

"To je pravda, ale to je to, co na mě máš ráda."

Znovu se zasmála.

"Máš pravdu. To je." Dveře se otevřely a Grace ho vedla krátkou chodbou do své kanceláře. Když vstoupili, Lisa vzhlédla a rozšířila oči. Na tváři se jí rozlil úsměv, když se si důkladně prohlédla Juliana.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Doktorko Grace," škádlila a pohrával si s pramenem svých blond vlasů. "Vy máte žhavého přítele."

Vrtíc hlavou, Grace Juliana zavedla do své kanceláře. Julian se postavil k oknu, když se otočila k počítači a položila si kabelku do zásuvku. Zarazila se, když zachytila jeho upřený pohled.

"Opravdu chceš strávit celý den zaseknutý u mé pracovny?"

Pokrčil rameny.

"Nemám nic lepšího na práci."

"Budeš se nudit."

"Ujišťuji tě, že jsem zvyklý se nudit." Nejhorší na tom bylo, že Grace věděla, jak moc je v této věci zkušený. Položila mu ruku na tvář, představila si ho samotného uvnitř knihy, a zavřeného ve tmě. Stoupala na špičky a dala mu něžný polibek.

"Děkuji ti, že jsi se mnou dnes šel. Nemyslím, že bych to bez tebe zvládla."

Kousl jí do rtu.

"Potěšení je na mé straně." Lisa zabzučela.

"Doktorko Grace, vaše schůzka na osm hodin je tady."

"Já počkám venku," řekl Julian.

Grace mu stiskla ruku dřív, než ho nechala odejít.

Příští hodinu stěží udržela svou pozornost. Její myšlenky směřovaly ke člověku venku a k tomu, jak moc pro ni znamená. A jak moc je nerada, že od ní odejde. Jakmile končilo sezení, vyprovodila svou pacientku ven.

Lisa ukázala na Juliana, který hrál Solitaire na jejím počítači.

"Hej, doktorko Grace," řekla. "Víte, že Julian nikdy dřív pasiáns nehrál?"

Grace si s Julianem vyměnila pobavený úsměv.

"Opravdu?" Lisa utekla od Juliana, aby se podívala do svého diáře.

"Mimochodem, schůzka na třetí byla zrušena. A ten, co je na devátou volal a říkal, že se o pár minut zpozdí."

"Tak jo." Grace ukázala palcem ke dveřím. "Zatímco vy dva si budete hrát, já si dojdou do auta, pro adresář."

Julian vzhlédl.

"Dojdu tam." Grace zavrtěla hlavou.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Já to zvládnou." Beze slova obešel Lisin stůl a zvedl ruku, aby si vzal její klíče.

"Půjdu," řekl hlasem, který nepřipouštěl odpor. Neochotně mu tedy klíče podala.

"Je pod sedadlem řidiče."

"Dobře, vrátím se."

Grace mu zasalutovala.

Julian opustil kancelář a zamířil k výtahu na konci chodby. Než sáhl na tlačítko, zarazil se. Bože, jak nenáviděl těsné prostory. A pomyšlení, že je v tom sám... Rozhlédl se a uviděl schody. Bez dlouhého váhání k nim zamířil. Grace se snažila najít Rachelin spis ve své aktovce, když si vzpomněla, že nechala několik složek na zadním sedadle.

"Na co jsem myslela?" Vyštěkla na sebe. Ale pak si vzpomněla. Její myšlenky byly rozptýlené mezi dva muže, kteří jí zcela změnili život. Naštvaná sama na sebe, že se nesoustředí, popadla aktovku a šla za Julianem.

"Kam jdete, doktorko Grace?" Zeptala se Lisa.

"Nechala jsem v autě pár složek. Hned jsem zpátky." Lisa přikývla. Grace šla k výtahu. Ještě se prohrabávala svou aktovkou, když se dveře otevřely. Aniž by vzhledla, vešla dovnitř a automaticky tliskla tlačítko. Dokud se dveře nezavřely, neuvědomila si, že není sama. Rodney Carmichael stál na opačné straně, díval se na ni.

"Tak, kdo to je?"

Grace ztuhla, jak ji zalily vlny strachu a vzteku. Chtěla ho roztrhat na kusy! Ale ikdyž byl malý, stále byl o hlavu vyšší než ona. A velmi vrtkavý. Skryla rostoucí paniku a klidně promluvila.

"Co tady děláte?"

Zkroutil rty.

"Neodpověděla jste na mou otázku. Chci vědět, čím oblečení bylo v tvém domě."

"To není vaše starost."

"Blbost," řekl vykřikl. Balancoval na pokraji šílenství, a poslední věc, kterou potřebovala, bylo to, že ji napadne, zatímco jsou uvěznění ve výtahu. "Všechno, co se tě týká, je moje věc."

Grace se pokusila převzít kontrolu nad situací.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Teď mě poslouchejte, pane Carmichaele, já neznám vás a vy neznáte mě. Nedovedu si představit, proč jste na mě tak fixovaný, ale chci, aby jste přestal."

Stiskl tlačítko, kterým zastavil výtah.

"Teď mě poslouchej, Grace. Jsme pro sebe ideální. Víš to stejně dobře jako já. Jsme si souzeni."

"Dobře," řekla a snažila se uklidnit. "Pojďme si to prodiskutovat do mé kanceláře." Stiskla tlačítko pro spuštění výtahu.

Znovu ho zastavil.

"Budeme mluvit tady." Grace se zhluboka nadechla, ruce se jí začaly třást. Musela se odsud dostat, aniž by ho rozhněvala.

"V mé kanceláři bychom měli větší pohodlí." Tentokrát, když se natáhla k tlačítku, ji popadl za ruku.

"Proč mi to nechcete říct?" Zeptal se.

"Vždyť vám to říkám" Grace směřovala ke krabici s telefonem.

"Vsadím se, s ním si povídáš, vid'? Vsadím se, že spolu trávíte hodiny smíchem a děláním bůhví čeho. A teď mi řekněte, kdo to je."

"Pane Carmichaele-"

"Rodney!" Vykřikl. "Sakra, mé jméno je Rodney."

"Tak jo, Rodney. Pojďme-"

"Vsadím se, že na vás těma svýma špinavýma rukama všude šahal, že?" Zahnal ji od tlačítek. "Kolikrát jste s ním spala, než jste mě potkala, co?"

Grace se třásla při pohledu jeho divokých krutých očí. Uklouzl. Sáhla za sebe, zvedla telefon, ale než si ho mohla dát k uchu, vytrhl jí ho.

"Co to sakra děláte?" Zeptal se.

"Potřebujete pomoc."

Rozbil sluchátko o stěnu s čísly.

"Nepotřebuji pomoc. Prostě potřebuju, abyste se mnou mluvila. Slyšíte mě? Já jen potřebuju, abyste se mnou mluvila!" Přerušoval každé slovo, jak mlátil telefonem do panelu.

Vyděšená Grace sledovala, jak se telefon roztříštil. Pak se začal tahat za vlasy.

"Políbil vás, já vím, že ano." Opakoval ta slova znovu a znovu, když mu v hrsti zůstal chomáč vlasů.

Ach, Bože! Byla v pasti s šílencem.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

A nebyla žádná cesta ven.

Julian se vrátil do kanceláře s Graceiným diářem.

"Kde je Grace?" Zeptal se Lisy, když ji nenašel u jejího stolu.

"Copak jste ji neviděl? Šla do auta několik minut potom, co jste odešel."

Zamračil se.

"Jste si jistá?"

"Ano. Říkala, že tam zapomněla nějaké složky nebo tak něco." Než se stačil zeptat na cokoli jiného, vešla do kanceláře atraktivní afroamerická žena, oblečená v černém kostýmu s konzervativní aktovkou. Zastavila se ve dveřích, shodila boty a třela si chodidla.

"Rozhodně je pondělí," řekla Lise. "Musela jsem jít osm pater po schodech, protože se výtah zasekl mezi patry. Máte pro mě nějaké úžasné novinky?"

"Ahoj, doktorko Beth," řekla Lisa vesele přejíždějíc rukou po knize na stole. "V devět hodin máte schůzku s Rodneyem Carmichaelem."

Juliana zamrazilo.

"Ach, ne, počkejte," prohlásila Lisa, "to je pacient doktorky Grace. Váš-"

"Říkala jste Rodney Carmichael?" Zeptal se.

"Jo. Zavolał a změnil termín."

Julian na nic nečekal. Hodil diář Lise na stůl a vyběhl z kanceláře k výtahu. S bušícím srdcem myslel na to, aby se ke Grace dostal co nejrychleji. Pak si uvědomil, že slyšel bzučet poplachový zvonek. Po páteři mu přejel studený mráz, když mu každý instinkt napovídal, co se stalo. Rodney zastavil výtah s Grace uvnitř. Byl si tím jistý. Náhle se ozval tlumený výkřik zpoza zavřených dveří výtahu. Se zrakem zahaleným hněvem a strachem, vykroutil dveře do šachty.

Julian ztuhl. Neviděl kabinu. Vše, co viděl, byla jen černota. A vypadalo to stejně jako kniha. Ještě horší byl pohled dolů. Měl pocit, že ho nasává peklo.

Temnota.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Sevřela ho úzkost. Snažil se dýchat, jak se přes něj přelila hrůza. V srdci věděl, že Grace je tam dole. Sama, se šilencem a bez pomoci. Zaskřípal zuby, poodstoupil a skočil do kabelů.

Grace silně zatlačila a o kousek Rodneyho odstrčila.

"Já se o tebe dělit nebudu!" Zavřel a znovu ji chytil za ruce. "Jsi moje."

"Nepatřím nikomu, kromě sebe." Grace ho koplá kolenem do rozkroku a on klesl na zem.

Zoufalá Grace se pokusila vylézt nahoru po držadle a dosáhnout na poklop nad hlavou. Pokud by se mohla dostat do toho...

Rodney ji chytil kolem pasu a mrštil jí zpátky do kouta. Jeho tvář byla zkřivena vzteky, když se opřel a uvěznil ji tak mezi rukama.

"Řekni mi jméno člověka, který tě píchal, Grace! Řekni mi to, abych věděl, koho mám zabít." Jeho oči byly děsivě prázdné, a když si začal škrábat obličej a krk tak silně, zůstaly mu tam krvavé šrámy. "Copak nevíš, že jsi moje žena? Budeme spolu. Víím, jak se o tebe postarat. Víím, co potřebuješ. Jsem o tolik lepší než *on*!"

Grace od Rodneyho ustoupila a zula si své boty s vysokými podpatky. Nebyly to nejlepší zbraně, ale byly lepší než nic.

"Chci vědět, kdo to je!" Vykřikl.

Ve stejném okamžiku, kdy udělal Rodney krok vpřed, se poklop nad jejich hlavami otevřel.

Grace vzhledla. Julian propadl dírou a přistál v podřepu jako smrtící elegantní dravec. Obklopovala ho aura nebezpečného klidu, ale jeho oči byly děsivé. Planul v nich oheň a pekelný hněv, když se s vražedným úmyslem zaměřily na Rodneyho. Pak se pomalu, metodicky vzpřímil do celé své výšky. Rodney se zarazil, když Julianovu velikost zaregistroval.

"Kdo sakra jste?"

"Jsem muž, se kterým byla."

Rodneymu spadla čelist.

Julian vrhl rychlý pohled na Grace, aby se ujistil, že je v pořádku a nedotčená a pak se s řevem obrátil na Rodneyho. Mrštil Rodneyem

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

proti zdi takovou silou, až ji překvapilo, že po něm v dřevěné desce nezůstala díra. Julian ho chytil za košili a přitiskl ke zdi. Když promluvil, jeho chladný hlas způsobil, že se zachvěla.

"Je to škoda, že nejsi dost velký na to, abys mě zabil, protože já chci, abys byl mrtvý." Sevřel ruku v pěst. "Ale ať jsi malý nebo ne, jestli tě ještě někdy najdu v blízkosti Grace, jestli někdy způsobilíš, že bude plakat, není na této zemi moc nebo síla, která by mě dokázala zadržet před tím, abych tě nezničil. Chápeš to?"

Rodney marně bojoval s jeho sevřením.

"Ona je moje! Zabiju tě, pokud se postavíš mezi nás." Julian naklonil hlavu, jako kdyby nemohl uvěřit svým uším.

"Jsi blázen?"

Rodney Juliana kopl zuřivě do břicha. Jeho oči potemněly, když ho Julian praštil tvrdě do čelisti a Rodney se zhroutil na podlahu.

Když Julian vedle Rodneyho poklekl, Grace se úlevně otrásla. Bylo po všem.

"Raději zůstaň v bezvědomí," řekl Julian zlověstně Rodneymu. Vstal a přitáhl si Grace do drtivého objetí.

"Jsi v pořádku, Grace?" Nemohla dýchat, ale v tuto chvíli, jí to bylo jedno.

"Jsem a ty?"

"Je mi líp, když vím, že jsi v pořádku." O pár minut později, když policie nakonec otevřela dveře výtahu, Grace uviděla, že jsou uvěznění mezi patry. Julian ji chytil kolem pasu a jak Grace uchopila policistu za ruku, nechal ho, aby ji vytáhl do patra nad nimi. Poté, co byla z výtahu venku se zamračila na tři důstojníky, kteří pomáhali Julianovi s Rodneyho bezvědomým tělem.

"Jak víte, že jsme tady?" Starší policista ustoupil, když zbylí dva důstojníci vytáhli Rodneyho ven. "Zavolala nám operátorka tísňové linky. Říkala, že to znělo, jako by ve výtahu vypukla válka."

"Taky to tak bylo," řekla nervózně.

"Tak, komu máme dát želízka?"

"Tomu v bezvědomí."

Zatímco Grace čekala, až se k ní Julian připojí, všimla si, že výtahová šachta, kterou k ní sešplhal, byla tmavá. A že je v ní málo prostoru. Vzpomněla si na Julianův výraz na tváři té první noci, kdy zhasla

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

světla. A na jeho nervózní pohled, když vyjeli výtahem do její kanceláře. Přesto pro ni přišel. Ohromena, cítila jak ji v očích pálí slzy. *Překonal se, aby mě ochránil.*

Jakmile vylezl z výtahu, ovinula se mu ruce kolem krku a pevně ho objala. Julian se třásl silou prožitých emocí. Byl tak vděčný, že je Grace naživu a nezraněná. Zvedl jí obličej a políbil ji.

"Ne!" Julian ji pustil ve stejném okamžiku, kdy Rodney kopl policistu před ním. Pouta se mu houpala na jednom zápěstí, zmocnil se policistovy zbraně a zamířil. Jeho reakce donutila Juliana popadnout Grace a odstrčit ji z dráhy střely. Rodneyho výstřel je minul, ale následovaly ho další dva, než starší důstojník zahájil na Rodneyho palbu. Grace se snažila odtáhnout, ale Julian ji odmítal pustit.

Přitiskl si její tvář na hrud', když viděl, jak Rodney zemřel.

"Nedívej se, Grace," zašeptal. "Existují vzpomínky, které nepotřebuješ."

Kapitola 13

"Ano, Seleno," řekla Grace do telefonu, když se oblékala do práce. "Už je to týden. Jsem v pořádku."

"Nezníš jako v pořádku," řekla Selena skepticky. "Pořád zníš trochu otřeseně." Po pravdě řečeno, taky byla, ale díky Julianovi byla v bezpečí. A Rodneyho už neviděla. Poté, co si policie zapsala jejich výpovědi, ji vzal Julian domů.

"Opravdu. Jsem v pořádku."

Julian vstoupil do ložnice. "Máš zpoždění." Vzal od ní telefon a dánsky se ohlásil. "Doobleč se," řekl jí a obrátil pozornost k Seleně.

Grace se zamračila, když vyšel z místnosti a ona ho nemohla slyšet mluvit. Když se oblékla, napadlo ji, jak pohodlně se s Julianem zžila. Byla strašně ráda, že ho má u sebe. Ráda se o něj starala a milovala, když o ni pečoval on. Jejich vztah byl nádherný pro oba.

"Grace," řekl a strčil hlavu do ložnice. "Pořád máš zpoždění."

Zasmála se, když vklouzla do vysokých podpatků.

"Jdu, jdu." Když se dostali ke dveřím, uvědomila si, že není Julian obutý.

"Ty dneska nepříjdeš?"

"Potřebuješ mě?"

Grace zaváhala. Vlastně by s ním ráda poobědvala a dráždila ho mezi sezeními. Ale pak, byla si jistá, že by se nudil, kdyby tam měl hodinu za hodinou sedět a čekat na ni.

"Ne!" Dal jí hladovou pusu.

"Uvidíme se večer." Váhavě ji pustil a ona vyběhla ze dveří k autu. Byl to jeden z nejdelších dnů v historii. Grace seděla u psacího stolu, počítala sekundy, dokud nemohla svého pacienta vyprovodit ze dveří. Když odbyla pátá, vrhla na Rachel planoucí pohled a vyhodila

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

ji za dveře, pak si rychle posbírala své věci a jela domů. Netrvalo dlouho a byla tam tam. Zamračila se, když uviděla Selenu, jak na ni čeká na verandě.

"Děje se něco?" Zeptala se Grace, když se k ní připojila.

"To sotva. Ale dám ti malou radu, musíte zlomit tu kletbu. Julian je starostlivý."

Grace se zamračila ještě víc, když Selena zamířila ke svému Jeepu. Zmatená, otevřela dveře.

"Juliane?" zavolala.

"Jsem v ložnici."

Grace šla nahoru po schodech. Našla ho ležet naprosto báječným způsobem na lůžku s hlavou opřenou o jednu ruku a jednou červenou růží ležící na matraci před sebou. Byl neuvěřitelně nádherný a přitažlivý. Obzvláště s těmi dolíčky a pohledem, jeho nebesky modrých očí, který by se dal nazvat pouze jako rozpustilý.

"Vypadáš jako kočka, která snědla kanárka," řekla tiše. "Co vy dva dnes dělali?"

"Nic."

"Nic," opakovala pochybovačně. Proč mu nevěří? Asi proto, že vypadá trochu moc uličnický. Její pohled padl na růži.

"Pro mě?"

"Ano."

Zasmála se jeho krátké odpovědi, shodila boty a odkopla je k posteli, než si sundala punčochy. Vzhlédla a zachytila Julianův velmi zaujatý pohled, kterým ji sledoval. Znovu se zasmála. Grace zvedla růži a nasála její sladkou vůni.

"Je to příjemné překvapení," řekla a políbila za to Juliana na tvář.

"Děkuji ti."

"Jsem rád, že se ti líbí," zašeptal a přejel jí rukou po čelisti. Grace se neochotně stáhla a přešla místnost, růži položila na toaletní stolek a otevřela horní zásuvku.

Ztuhla.

Na hromádce oblečení ležela malá, vázaná kopie *Petera Pana*, ovázaná velkou červenou stuhou. Zalapala po dechu, vzala ji do dlaní a rozvázala stuhu. Když otočila na první stránku, rozbušilo se jí srdce.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ach, můj Bože, to je podepsané první vydání!"

"Líbí se ti to?"

"Jestli se mi líbí?" Řekla a se zamlženými očima. "Ach, Juliane!" Vrhla se na něj zasypala celý jeho obličej polibky.

"Ty jsi tak úžasný! Děkuju!" Poprvé ho viděla rozpačitého.

"To je ten..." Hlas jí selhal, když se podívala ke skříni. Dveře byly pootevřené a světlo uvnitř svítilo. Jistě by ne... Grace se k ní pomalu přiblížila. Když otevřela dveře dokořán, nahlédla dovnitř. Slzy radosti jí zalily oči a teplo jí zaplavilo tělo. Police byly opět zaplněny knihami. Ruka se jí třásla, když se natáhla a přejela po hřbetech své nové sbírky.

"Sním?" Zašeptala. Cítila Juliana za sebou. Nedotkl se jí, ale i tak ho vnímala všemi póry, celým svým tělem. Nebylo to fyzické, ale rozechvěla se. Opustil ji dech.

"Nemohl jsem najít všechny, zejména tvé brožované romány, ale řekl jsem Seleně, a ta mi pomohla sehnat aspoň ty nejdůležitější."

Na tvář jí stekla jediná slza, když uviděla kopie otcových knih. Jak se jim je podařilo najít? Srdce jí bušilo, když se dívala na všechny své oblíbené tituly: *Tři mušketýři*; *Beowulf*; *Neřestnice*; *Vlk a holubice*; *Pán rozkoše*; *Padlý*; *Muž zákona, který ji miloval*, a tak to šlo, až se jí zatočila hlava. Přemožená závratí nechala slzy, aby jí stékaly po tvářích. Otočila se a objala Juliana.

"Děkuji," plakala. "Ale jak? Jak jsi to dokázal?"

Pokrčil rameny, a natáhl ruku, aby jí setřel slzy. Teprve pak si všimla jeho ruky.

"Nemáš prsten," zašeptala, když uviděla světlou kůži na jednom z prstů pravé ruky, kde prsten nosil.

"Řekni mi, že jsi to neudělal?"

"Byl to jen prsten, Grace."

Ne to nebyl. Vzpomněla si, jak se tvářil, když se doktor Lewis zeptal, jestli by mu ho neprodal. "*Nikdy*," řekl Julian. "*Nemáte ponětí, čím jsem musel projít, abych ho dostal.*" Ale po vyslechnutí jeho příběhu, jí něco došlo. Prodal ho pro ni. Třesoucí si stoupla na špičky a divoce ho políbila.

Julian šokovaně ztuhl, když se její rty dotkly jeho. Nikdy předtím se s nikým takovým způsobem nelíbala. Zavřel oči, ruku v jejích vlasech

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

zařal a nechal si její vlasy rozlít po předloktí, když zasténal do jejích úst. Z její chuti se mu zatočila hlava. Ještě nikdy před tím se tak nelíbal - dal do toho celé své srdce. Otrásló jím to, až k jeho prokleté duši. V té chvíli si přál, aby se zastavil čas. Už bez ní nechtěl žít ani sekundu. Nedokázal si představit den, kdy by ji neměl po svém boku. Cítil, že jeho ovládání ochabuje. Hlavou a slabiny zároveň mu projela šílená bolest.

Ještě ne! Vykřikl v mysli. Nechtěl, aby to skončilo.

Teď ne. Ne, když byl tak blízko. Tak blízko...

Neměl na vybranou a tak se neochotně se od ní odtáhl.

"Mám to brát tak, že se ti to líbí?"

Usmála se na něj.

"Samozřejmě, že ano, ty blázne." Objala ho kolem pasu a položila mu hlavu na hrud'.

Julian se zachvěl, když jím projely neznámé emoce. Objal ji a cítil, že jí bije srdce stejně rychle jako jemu. Kdyby mohl, zůstal by takhle navždy. Ale nemohl. Odstoupil od ní. S nakrčeným čelem k němu vzhledla. Zvedl ruku a vrásky jí vyhladil.

"Neodmítám tě, miláčku," zašeptal. "Jen si nejsem jistý tím, co v tuto chvíli cítím."

"Prokletí?"

Přikývl.

"Existuje něco, co můžu udělat?"

"Dej mi chvíli, abych s tím mohl bojovat."

Grace se kousla do rtu, jak se toporně přesunul na postel. To byla jediná chvíle, kdy v jeho pohybech neviděla absolutní půvab a grácii. Vypadal, jako by nemohl dýchat, jako by ho hrozně bolel žaludek. Ovinul ruku kolem sloupku postele tak pevně, až viděla, jak mu zbělely klouby. Při tom pohledu ji zalila bolest. Chtěla mu ulevit. Více než kdy jindy, mu chtěla pomoci. Ve skutečnosti ho chtěla... Chtěla jeho.

Na pořád.

Grace spadla čelist, když na ni plně dopadly její myšlenky. Ona ho milovala.

Ona skutečně hluboce a naprosto milovala.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Jak by ne? S bušícím srdcem Grace přelétla pohledem knihy ve skříní.

Zaútočily na ni vzpomínky. Noc, kdy se Julian objevil a nabídl se jí, Julian milující ji ve sprše. Julian, který ji utěšuje a rozesmává ji, Julian padající skrze střechu výtahu, aby ji zachránil. A Julian ležící na posteli s růží, kde sleduje, jak nachází jeho dary.

Selena měla pravdu. Byl starostlivý a ona ho nechtěla nechat jít.

Měla ta slova na špičce jazyka a už mu to chtěla říct, když se zarazila.

Ted' nebyl čas. Ne, když byl v takové agónii. Ne, když byl zranitelný.

Bude to chtít vědět. Nebo ne?

Grace mu řekla, jaké to bude mít důsledky. Nelíbilo se mu, že je tady s ní. Věděla to. Chtěl se vrátit domů. Pokud by mu řekla co cítí, mohl by ze špatného důvodu zůstat, a kdyby se nevrátil do doby, která byla jeho domovem a kterou znal, mohl by ji za to později nenávidět.

Nebo - co by bylo horší - by to nevyšlo. Jako psycholog znala lépe než kdokoli jiný všechny problémy, které by se ve vztahu mohly objevit a zničit ho. Jedním z největších důvodů by mohl být fakt, že by je spolu nespojovalo nic jiného, než fyzická přitažlivost. Ona a Julian byli tak odlišní, jak jen si dva lidé mohou kdy být.

Byla prostá psycholožka 21. století a on byl nádherný makedonský generál z 2. století před naším letopočtem. Jako kdybych mluvila o rybě a ptákovi, kteří hledají místo, kde by spolu mohli žít.

Právě teď byli oba oslněni novostí vztahu. Ale doopravdy se navzájem neznali. Co když za rok zjistí, že ho nikdy opravdu nemilovala? Co přijde, až se kletba zruší?

Julian jí řekl, že se chce vrátit zpět do Makedonie. Co když jeho šarm nebo přitažlivost byly jen součástí prokletí? Podle Cupida Julianovu touhu k ní způsobilo prokletí.

Co když se zlomí prokletí a on se stane někým úplně jiným? Někým, kdo už ji nebude chtít? Co pak? Byla si jistá, že pokud se vzdá své šance na návrat domů, druhá už nikdy nebude. Grace se snažila dýchat, když si uvědomila, že mu to nemůže říct.

"Zkusme to a uvidíme, co se stane."

Protože jakmile se jednou rozhodne, neexistovala by žádná druhá šance.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Grace polkla, a přála si, aby viděla do budoucnosti jako Selena. Ale pak, i Selena se někdy mylí. Kvůli Julianovi si Grace nemohla dovolit být sobecká.

Ne, existuje pouze jeden přijatelný důvod pro to, aby zůstal. Musel by ji miloval stejně, jak ona miluje jeho. A to bylo asi stejně pravděpodobné jako kdyby jí v příštích deseti minutách mělo na hlavu spadnout nebe. Grace zavřela oči a při té pravdě sebou trhla.

Nikdy nebude její. Tak či onak, musí ho nechat jít. A to ji zabije. Julian se trhavě nadechl a pustil se postele. Slabě se na ni usmál.

"Bolí to," řekl.

"Vím." Natáhla se, aby se ho dotkla, ale on uhnul, jako by byla had.

Grace spustila ruku.

"Půjdu udělat večeři."

Julian sledoval, jak odchází z místnosti. Chtěl za ní jít tak moc, že měl co dělat, aby se udržel. Neodvážil se. Potřeboval trochu víc času, aby se vzpamatoval. Více času, aby potlačit oheň proudící v něm a hrozící, že ho pohltí. Zavrtěl hlavou. Jak na něj její dotek mohl mít takovou sílu a zároveň ho tak neuvěřitelně oslabit?

Grace právě dokončovala polévku a sendviče. když do kuchyně vešel Julian.

"Je ti líp?"

"Ano," řekl a posadil se ke stolu.

Grace si míchala svou polévku v misce, zatímco ho pozorovala, jak jí. Slábnoucí slunce se mu zachytilo ve vlasech. Posadil se do křesla, a pokaždé, když se pohnul, jí projela vlna touhy. Mohla by se na něj dívat celý den a nikdy by ji to neunavilo. Horší bylo, že opravdu chtěla vstát, jít k němu, a posadit se mu na klín. Prohrábnout rukama jeho zlaté vlny a slíbat z nich denní světlo. Přestaň! Kdyby se nezarazila, té touze by podlehla!

"Víš," řekla váhavě. " Přemýšlela jsem. Co kdybys zůstal tady? Nebylo by tak špatné žít v mém čase, ne?"

Podíval se na ni.

"Už jsme o tom diskutovali. Já sem nepatřím. Nechápu váš svět, vaše zvyky. Cítím se trapně a to nesnáším."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Grace si odkašlala. Fajn, už se o tom nezmíní. S povzdechem zvedla sendvič a snědla ho, i když to, co opravdu chtěla, bylo argumentovat. Poté, co snědli večeri, jí Julian pomohl uklidit kuchyň.

"Chceš, abych ti četla?" Zeptala se.

"Jasně," řekl, ale ona poznala, že něco není v pořádku. Hlídal se, choval se téměř chladně. Takhle ho neviděla od té doby, co se poprvé objevil. Grace šla nahoru, vzala nový výtisk Peter Pana vrátila se dolů. Julian už seděl na podlaze, s rozprostřenými polštáři. Lehla si kolmo k němu a opřela si hlavu o jeho břicho. Po otočení na první stránku začala číst.

Julian poslouchal Gracein hladký, zpěvavý hlas, a po celou dobu na ni zíral. Jak četla, sledoval, jak jí oči tancují po stránce. Slíbil si, že se jí nedotkne, ale jeho ruka neposlechla a začala Grace hladit po vlasech. Ten dotek ho pálil na kůži a tlak v rozkroku stoupl ještě víc, jak toužil po tom si ji přivlastnit. Zatímco jí hladil prsty hedvábné prameny vlasů, nechal se jejím hlasem přenést daleko odsud. Na místo, které bylo tak příjemné, kde se cítil skoro jako doma, které hledal celou věčnost. Místo, kde by existovali pouze oni dva. Tam, kde by nebyli bohové, ani prokletí. Jen oni.

A cítil se báječně. Grace vyklenula obočí, když ucítila, jak Julianova ruka opustila její vlasy a sáhla na horní knoflík její košile. Zadržela dech očekáváním, ale také zaváhala.

"Co to-"

"Pokračuj ve čtení," řekl, když rozepínal knoflíček. Její tělo se rozpalovalo, zatímco četla následující odstavec. Uvolnil další.

"Juliane-"

"Čti."

Četla další odstavec, když se jeho ruka přesunula po několika dalších knoflíčcích dolů. Jeho čin způsobil, že se jí zrychlil dech a rozbušilo srdce. Vzhlédla a uviděla jeho hladový pohled.

"Co je to? Svlékačí čtení? Já přečtu odstavec, ty rozepneš knoflík?"

Jako odpověď jí přejel teplou rukou přes podprsenku a uchopil její prso jemně v dlaně. Grace zasténala rozkoší, když jí masíroval přes satén. Tepló z jeho rukou ji zamrazilo.

"Čti," přikázal znovu.

"Oh, dobře, udělám to, když..."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Rozepnul háček vpředu na podprsence a pak vzal její prsa do dlaní.

"Juliane!"

"Čti mi, Grace. Prosím tě."

Jako kdyby to bylo možné! Ale tón jeho hlasu ji zatahal za srdce. Přinutila se obrátit pozornost na knihu, a Julian sklouzl rukou na její nahou kůži. Jeho dotek byl tak uklidňující, tak něžný. Nádherný. To nebylo vášnivé hlazení jako dřív, když ji chtěl svést a rozvášnit. Bylo to něco úplně jiného. Šlo to hluboko do jejího těla. Šlo to až do jejího srdce. Po čase, když si zvykla na to, jak jí prsty dělá okolo ňader malé kruhy, se přesunuly níž na břicho. Ztratila se ve chvíli, kdy pocítila spojení, které mezi nimi vzniklo. V době, kdy dočetla knihu, bylo téměř deset. Julian jí přejížděl klouby prstů po těle, když odložila knihu stranou.

"Máš tak krásná prsa."

"Jsem ráda, že si to myslíš."

Slyšela, jak mu zakručelo v žaludku.

"Zníš hladově."

"To, na co mám chuť, jídlo nenasytí."

Začervenala se.

Přejel jí rukou od pupku, až ke krku, pak dolů přes linii brady a do jejích vlasů. Přes obrys rtů jí přejel palcem.

"To je zvláštní," řekl. "Je to vždy tvůj polibek, co mě nutí překročit hranici."

"Prosím?" Spustil ruku zpět na břicho.

"Miluji, když cítím tvou kůži proti mé. Jemnost tvého těla pod mou rukou," řekl tiše. "Ale jen tehdy, když se naše rty dotknout, cítím, jak mě opouští zdravý rozum. Proč si myslíš, že to tak je?"

"Nevím."

Zazvonil telefon a Julian zaklel.

"Opravdu tyhle věci nesnáším."

"Začínám to cítit stejně."

Sundal z ní ruku, aby mohla vstát. Grace ho za ní ale chytila a dala si ji zpět na ňadra.

"Nech to zvonit."

Usmál se a sklonil k ní hlavu. Jejich rty byly tak blízko, až cítila jeho dech na tváři.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Najednou se ostře odtáhla. Chvilí předtím, než zavřel oči, v nich viděla utrpení a touhu. Zaťal zuby, jako by se snažil ovládnout.

"Jdi telefonovat," zašeptal a pustil ji.

Grace se postavila na vratké nohy a přešla místnost, aby zvedla bezdrátový telefon, a přitom si zapínala košili.

"Ahoj, Seleno."

Julian poslouchal, jak mluví, a s těžkým srdcem bojoval s ohněm, který ho zevnitř trhal na kusy. Poslední věc, kterou chtěl, bylo opustit toto místo. Nikdy neměl ve svém životě nic tak rád, dokud nepotkal Grace. Nyní, toužil být každou vteřinu s ní.

"Počkej, zeptám se." Grace se k němu otočila. "Selena a Bill chtějí vědět, jestli by jsme s nimi v sobotu nechtěli jít ven?"

"Je to na tobě," řekl a doufal, že odmítne.

Usmála se a položila si telefon zpátky k uchu.

"Zní to skvěle, Seleno. Bude to legrace... Dobře, uvidíme se potom."

Odložila telefon stranou.

"Dám si před spaním rychlou sprchu. Jo?"

Julian přikývl a díval se, jak jde po schodech nahoru. Víc než kdy předtím si přál, aby byl znovu smrtelníkem. Dal by cokoli za to, aby mohl jít za ní nahoru, položit ji na postel a zabořit se hluboko do jejího těla.

Zavřel oči a přísahal by, že cítí, jak ho obklopuje její horko. Zaťal pěst ve vlasech. Kolik dní bude schopen ještě odolávat tomu mučení? A přesto, chtěl bojovat. Odmítl se vzdát zdravého rozumu, který by ve vteřině mohl ovlivnit jejich osudy.

Grace ucítila Julianovu přítomnost. Otočila se a uviděla ho úplně nahého stát vedle sprchy. Její pohled přejížděl každý centimetr jeho zlatého těla, ale byl to jeho hřejivý a naprosto okouzlující úsměv, který jí ukradl srdce a dech. Beze slova vstoupil dovnitř.

"Víš," řekl s lhostejností, která ji ohromila. "Dnes ráno jsem našel něco zajímavého."

Dívala se, jak se kolem něj valí voda a máčí mu vlasy, až se mu krátké, vlhké prstýnky vlní kolem obličeje.

"Opravdu?" Zeptala se a odolala nutkání vztáhnout ruku a zachytit jeden z těch pramenů mezi prsty. Nebo ještě lépe, mezi zuby.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Hmm," řekl a přejel rukou po dlouhé šňůře od sprchy, dokud nedosáhl na sprchovou hlavici. "Otoč se."

Grace váhala, než ho poslechla.

Julian přejel pohledem její elegantní, mokrá záda. Za celý život neviděl víc lákavou ženu. Byla všechno, o čem kdy snil, a přesto se neodvážil doufat. Neodvážil se ani ve snu. Sklonil pohled na její smyslné křivky. Její nohy byly mírně rozkročené. Představoval si, jak se roztahují a přijímají ho mezi sebe. Ve snaze popadnout dech zaměřil proud vody na její ramena.

"To je tak příjemné," zašeptala.

Julian promluvit nemohl. Zaťal zuby, aby zabránil svému vyhladovělému tělu vyjet po ní. Jeho potřeba dotknout se jí byla tak hluboká, že zastíňovala i žízeň a hlad tehdy, kdy byl uvězněný v knize. Grace se k němu otočila se zářící tváří. Natáhla se kolem něj, sebrala žínku a namydčila ho. Julian se při tom ani nepohnul. Její ruce sklouzly po jeho hrudi a břichu a zvyšovaly jeho hlad po ní ještě víc. Zatajil dech v dychtivém očekávání, protože se její ruka sunula pořád níž. Grace se kousla do rtu, když se dotkla pevných svalů jeho břicha. Vzhledla, aby viděla Julianův výraz. Jeho oči byly přivřené a zdálo se, že si vychutnává každý dotek její ruky na kůži. Chtějíc ho potěšit, přejela kávově zbarvenou látkou přes kudrlinky ve středu jeho těla. Když se mu dostala mezi nohy, prudce nasál dech, nad jemností jejích dotyků.

Znovu se usmála, když cítila, jak se roztrásl. Výraz rozkoše na jeho tváři jí potěšil. S bušícím srdcem přesunula ruku a začala jemně masírovat jeho nateklé kopí. Slyšela, jak sprchová hlavice bouchla do boku vany v okamžiku, než ji vtáhl do náruče a zabořil své rty do krku.

Grace se třásla z pocitu, který v ní vyvolávaly jejich mokrá propletená těla. Láska, kterou k němu cítila, se ještě zvětšila, prosíc o zázrak, aby tu mohl zůstat a žít. V tom okamžiku si přála, aby ho mohla cítit v sobě. Chtěla, aby zaplnil její tělo tak, jak zaplnil její srdce. Jak ji jeho rty s rozkoší mučily, vsunul jí mezi nohy stehno. Drobné chloupky na noze ji škádlily tak, že ztrácela vlastní vůli. Grace se rozvážněně mnula o jeho mokré, štíhlé stehno a vychutnávala si

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

pocit z jeho silných svalů sevřených mezi nohama a v tom, jak pokračoval v sání jejího krku.

Ach, jak toho muže milovala. Toužila od něj slyšet, že pro něj znamená tolik, jako on pro ní.

Přejel jí rukama po zádech a pak dopředu. Se spalujícím pohledem ji spustil na dno vany.

"Co to..." Její slova se ztratila ve vyjeknutí, když jí zabořil jazyk do ucha. Cítila, jak ohnul paži, sáhl po sprchové hlavici a přenesl ji zpět nad její tělo, čímž způsobil, že jí tělo začalo pulzovat teplem. Pohyboval se pomalu, smyslnými kruhy přes prsa, břicho. Snažila se dýchat, když ji zalilo horko, povzbuzené vodou a jeho tělem. Julian se zoufalou potřebou třásl. Chtěl, aby prosila, a to způsobem, jakým ještě nikoho prosit neviděl. Toužil vidět, jak se pod ním svíjí. Slyšet, jak křičí extází. Odstrčil její stehna dál od sebe, přesunujíc stříkající sprchu mezi její nohy. Grace zaplavila nepopsatelná rozkoš.

"Juliane?" Vydechla, chvějící se, když v sobě ucítila jeho prsty jak jí naplňují a škádlí, zatímco voda zintenzívněla jeho pohyby. Nikdy nic takového nezažila. Otočil zápěstím, zaplaveným proudící vodou, až už to nemohla vydržet.

Když přišlo o vteřinu později její vyvrcholení, vykřikla. Julian se usmíval, zatímco ji stále vyplňoval. Dokonce tak, jak si ani nedokázal představit. Nikdy, dokud nepotkal jí. Rukama, jazykem a sprchou ji k vyvrcholení přivedl ještě pětkrát.

"Prosím tě, Juliane," žadonila nakonec. "Smiluj se. Už víc nezvládnou."

Rozhodnutý o tom, že už je oba mučil dost, sáhl za sebe a vypnul vodu. Grace se nemohla pohnout. Dívala se, jak se postavil mezi její nohy a díval se na ni s náznakem úsměvu na tváři.

"Ty jsi mě zabil," vydechla. "Teď musíš jen uklidit tělo." Zasmál se.

Vystoupil z vany, pak se natáhl a zvedl ji do náruče. Vychutnával si pocit její holé kůže na své a nesl ji na postel, aby ji usušil ručníkem. Pomalu, opatrně, použil froté tak, že si byla jistá, že stejně ho ještě nikdy nikdo nepoužil.

Sjel smyslně po jejích rukou, nadrech, a po břicho pomalými, mučivě krouživými pohyby.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Roztáhni pro mě nohy, Grace." Byla tak omámená, že poslechla. Grace zasténala, když se látka dotkla jejího pulzujícího místa mezi stehny. Látka pak náhle zmizela a nahradily ji prsty.

"Juliane, prosím. Nemyslím, že bych to znovu zvládla." Neposlouchal. Ani její tělo. Ke svému úžasu to na ni přišlo znovu. Julian se nad ni naklonil a zašeptal jí do ucha:

"Mohl bych ti to dělat celou noc."

Podívala se mu do očí, a v plném rozsahu si uvědomila jeho prokletí. Jeho tělo bylo ještě zcela v pozoru, čelo zalité potem. Jak mohl stát a sledovat, jak znovu a znovu vyvrcholuje, když věděl, že on sám si nemůže?

Jediné na co myslela, byla její láska k němu.

Posadila se a políbila ho.

Julian se ale násilím odtáhl. Klesl na zem, svíjící se, jako kdyby byl zbitý.

S panickou hrůzou z toho, co udělala, Grace vyklouzla z postele.

"Je mi to líto," řekla a natáhla se k němu.

"Zapomněla jsem."

Když se k ní otočil, měly jeho oči divnou, hroživě tmavou barvu.

Julian se chvěl, jak bojoval se šílenou divokostí, která ho svírala.

Byl to strach v jejím obličejí, co ho nakonec dokázalo uklidnit.

Odsunul se od ní, jako by byla jedovatá. Grace sledovala, jak se vyškrábal na postel a zapřel se o ni nohama.

"Je to horší," řekl a jeho hlas zněl nejistě.

Grace nemohla mluvit. Nesnesla, že ho vidí v bolestech. A nenáviděla se za to, že ho tlačí přes okraj.

Aniž se na ni Julian podíval, sebral šaty a odešel z místnosti. Trvalo chvíli, než se Grace mohla pohnout. Když konečně získala sílu vstát, šla se obléknout. Otevřela horní zásuvku a pohled jí padl na místo, kde ležely pouta. Kolik dní ještě uplyne, než ho ztratí navždy?

Kapitola 14

Několik příštích dní bylo nejlepších v Graceině životě. Jakmile si zvykla na to, že ji Julian nelíbá a nerozpaluje jí intimními doteky, zapadli do jednoduchého vztahu, který ji ohromil a potěšil. Den strávila v práci, často chodila s Julianem a Selenou na oběd a noci proležela v báječném Julianově objetí. Ale s každým dnem, který uplynul, si více uvědomovala, že ji na konci měsíce opustí. A to ji zraňovalo.

Jak by to mohla snést? Přestože na tohle téma nikdy moc nemyslela, věděla, že ta chvíle přijde. Měla by žít jen pro tuto chvíli, a bát se zítřka, až přijde.

V sobotu večer se setkali se Selenou a Billem v Tip's. Přestože turisté dávali více přednost Zydeco-noci v klubu Tippitina, Grace chtěla, aby Julian slyšel hudbu, kterou se New Orleans proslavil.

"Hej!" zavolala na ně Selena, když se blížili ke stolu v rohu. "Začínala jsem být zvědavá, jestli přijdete." Grace cítila, jak jí hoří obličej při vzpomínce na to, proč se zdrželi. Jednou by se chtěla naučit zamykat dveře do koupelny, když se koupala.

"Ahoj, Juliane, Grace," pozdravil Bill.

Grace se usmála na Billovu sádku, kterou Selena pomalovala fluoreskujícími barvami.

Julian k Billovi naklonil hlavu, když Grace podržel židli a pak se posadil vedle ní. Jakmile přišel číšník, objednali si pivo a nachos, zatímco Selena prsty o stůl bubnovala do rytmu.

"Pojď, Lani," řekl Bill, řekl podrážděně. "Raději bychom měli tancovat dřív, než tě přes neustálý hluk zabiju." Grace trochu závistivě pozorovala, jak odchází.

"Chceš si zatančit?" Zeptal se Julian.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Milovala tanec, ale nechtěla uvést Juliana do rozpaků. Nebylo pochyb o tom, že neměl ani tušení o tom, jak se tančí moderní tance. Přesto to byla neuvěřitelně sladká nabídka.

"To je v pořádku."

Neposlouchal.

Zvedl se a natáhl k ní ruku.

"Ano, ano."

Jakmile dorazili na taneční parket, Grace si uvědomila, že ten muž tančí tak dobře, jak vypadá. Julian znal každý krok, jako kdyby se s tím narodil. Ve skutečnosti se pohyboval perfektně, elegantně a přesto neuvěřitelně mužně a sexy. Grace nikdy nic podobného neviděla. A soudě podle závistivých pohledů žen kolem, si byla jistá, že to neviděly ani ony. V době, kdy kapela dohrála píseň, nemohla horkem popadnout dech.

"Jak jsi-"

"Byl to dárek od Terpsichoré," řekl Julian, objal ji rukou okolo ramen a držel ji pevně u svého boku.

"Koho?"

"Múzy tance." Grace se usmála.

"Připomeň mi, ať jí pošlu děkovný dopis."

Když začala další skladba, Julian se zarazil, když se podíval nalevo. Zamračil se.

"Děje se něco?" Zeptala se Grace a podívala se tam, kam on. Zavrtěl hlavou a přešel si rukou přes oči.

"Musím mít přeludy."

"Co jsi viděl?"

Julian přelétl pohledem dav a hledal vysokého světlavého muže, kterého zahlédl koutkem oka. I když toho muže sotva zahlédl, byl by přísahal, že to byl Kyrián Thrácký. Byl vysoký pět-šest stop.

Kyrián byl vždycky nepřehlédnutelný a oplýval velmi výrazným a smrtícím chvátáním. Ale aby byl Kyrián tady, v této době, bylo nemožné. Musel začít bláznit, to proto vidí věci, které neexistují.

"Nic," řekl. Vypuzujíc myšlenky z hlavy se na ni usmál. Další píseň byla pomalá. Julian si ji k sobě přitiskl, a spolu se jemně vlnili do rytmu. Grace ho objala kolem krku a položila hlavu na jeho hrud', kde vdechovala jeho vůni santalového dřeva. Nevěděla, co to bylo v

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

jeho vůni, ale doslova se jí zatočila hlava a vyschlo jí v ústech. S tváří na temeni její hlavy ji hladil po vlasech, když poslouchala jeho bušící srdce. Mohla by takhle zůstat navždy. Ale až příliš brzy, píseň skončila. A po dvou rychlých tancích, si Grace musela sednout. Prostě neměla Julianovu výdrž. Když se vydali ke stolu, uvědomila si, že Julian nebyl vůbec zadýchaný, ale jeho čelo bylo vlhké od potu. Podržel jí židli. Sedl si těsně vedle ní, sáhl pro pivo a zhluboka se napil.

"Juliane!" řekla Selena se smíchem. "Netušila jsem, že se umíš takhle pohybovat." Bill obrátil oči v sloup.

"Máš zase chuť, Lani?" Zaťukal Seleně na břicho její manžel.

"To ty musíš vědět nejlíp. Jsi jediná chlapecká hračka, kterou chci." Bill vrhl skeptický pohled na Juliana.

"Jo, jasně." Grace viděla, jak Julianovi přejel přes tvář stín.

"Jsi v pořádku?" Zeptala se.

Usmál se na ni těmi svými dolíčky a ona na své otázky zapomněla. Seděli mlčky, poslouchali kapelu, zatímco ona a Julian se navzájem krmili nachos. Když Grace vytáhla ruku z jeho rtů, Julian ji zachytil, přinesl si ji zpět do úst, aby z jejích prstů lízat kousek sýra. Jazykem jí přejel po kůži, čímž jí rozpálil celé tělo. Grace se usmála nad rozkoší, která se jí rozlila tělem. Jak si přála, aby bývali zůstali doma. Jak ráda by Julianovi svlékla šaty z těla a zbytek noci z něj slízávala sýr! Určitě si ho přidá do svého seznamu potravin. Se zářícíma očima, si Julian posunul její ruku do klína, a stisknul jí trochu krk předtím, než se natáhl a přihnul si piva.

"Tady, Seleno," řekl Bill, a přitáhl Graceinu pozornost zpět k nim. Podal jí ubrousek. "Možná by sis chtěla utřít ty slinty z brady." Selena k němu zvedla oči.

"Hej, Grace, potřebuju na záchod. Pojď."

Julian se opřel, aby ji nechal vstát. Díval se, jak Grace mizí v davu, a pak téměř jako na povel, k němu začaly přistupovat ženy, až se mu z nich stáhl žaludek. Proč je to k němu vždycky táhne? Jen jednou by chtěl sedět v klidu, aniž by nemusel odrážet ruce žen, které se ani nenamáhaly zjistit jeho jméno předtím, než na něj začaly sahat.

"Hej, baby," zvolala atraktivní blondýna, když vystoupila jako první.

"Líbí se mi, jak tančíš. Proč zůstáváš-"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"S někým tady jsem," řekl Julian a přimhouřil varovně oči.

"Ty a ona?" Žena se zasmála a zároveň naznačila palcem směr, kterým Grace zmizela.

"No tak. Myslela jsem, že jsi prohrál sázku nebo tak něco."

"Myslela jsem, že jsi tu s ní ze soucitu," řekla jiná žena s černými vlasy a přistoupila k nim. Z davu se vynořili dva muži.

"Co tady děláte vy tři?" Zeptali se muži.

Ženy upřely na Juliana prosebný pohled.

"Nic," zapředla blondýna, když vrhla na Juliana poslední hravý pohled, pak se otočila a odešla.

Muži zírali na Juliana.

Posměšně vyklenul obočí, když se napil piva. Museli si uvědomit hloupost jejich bojovnosti proti němu, protože sebrali své ženy a odešli. Julian si s odporem povzdechl. Bez ohledu na dobu, některé věci se nikdy nezmění.

"Hej," řekl Bill a naklonil se přes stůl. "Vím, že jsi v poslední době strávil hodně času s mou ženou, tak se radši pohybuj po svém území. Slyšíš mě?" Julianovi trvalo dlouho, než se zhluboka nadechl. Ne, on taky.

"Pokud sis toho nevšiml, můj jediný zájem se vztahuje na Grace."

"Jo, jasně," ušklíbl se Bill. "Nechápej mě špatně, mám Grace rád, hodně, ale nejsem idiot. Nemůžu uvěřit tomu, že ty jsi typ člověka, který je na cheeseburger, když na něj všude kolem čeká filet mignon."

"Mě osobně je fuk, co si myslíš."

Grace zaváhala, když se se Selenou vrátila k Julianovi a Billovi. Napětí kolem Juliana bylo hmatatelné. Svíral půllitr tak pevně, že si nebyla jistá, jak je možné, aby sklo nerozdrtil.

"Hele, Bille," řekla Selena, přehodila ruce kolem manželova krku.

"Nevadilo by ti, kdybych si s Julianem zatančila, že ne?"

"Sakra, přesně tohle jsem měl na mysli."

Julian se okamžitě omluvil a šel k baru. Grace ho rychle následovala. Objednal si další pivo, když za ním přišla.

"Jsi v pořádku?" zeptala se.

"Je mi fajn." Nezněl, jako že je v pořádku. Rozhodně nevypadal dobře.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Víš, že ke mně můžeš být upřímný. Přiznej se, Juliane. Co se děje?"

"Měli bychom jít."

"Proč?" Vrhł pohled na Selenu a Billa.

"Jen si myslím, že by nebylo moudré tu zůstat."

"Proč?"

Zavrčel.

Než mohl Julian odpovědět, postavili se vedle něj tři muži a podle toho, jak se tvářili, by Grace řekla, že nemají dobrou náladu. A jak se zdálo, zdrojem jejich hněvu byl Julian. Navíc jeden z nich měl tělo rozložitější, sice asi o tři palce menší než Julian, ale zato o dost silnější a širší. Zkroutil rty, když přešel přes Juliana zádá pohledem. A to byl okamžik, kdy ho Grace poznala. Paul.

Srdce se jí rozbušilo. Fyzicky se v průběhu let hodně změnil. Jeho obličej byl širší, s předčasnými vráskami kolem očí a ztratil hodně vlasů. Ale pořád měl stejný jízlivý úsměv.

"To je ten, co obtěžoval Amber," řekl jeden z jeho poskoků. Juliana zaplavil smrtelný klid, až jí z toho přešel mráz v zádech. Nemohla se Juliana zeptat, co tím myslel a soudě podle toho, co viděla, se Paul zevnitř nezměnil zdaleka tolik, jako zvenku. Už jako student Paul vždycky cestoval s doprovodem. Věřil, že přehlídkou síly získá vše, co chtěl. Jeho masochistické ego by ho nenechalo odejít, dokud by nedotlačil Juliana k boji. Ona jen doufala, že její generál má víc rozumu, než aby mu na to skočil.

"Potřebujete něco?" Zeptal se Julian, aniž se na Paula a jeho přátele podíval. Paul se zasmál a plácl jednoho z přátel přes hrudník.

"Má teploušský přízvuk, že? Myslel jsem, žeš mi řekl, že po mé dívce vyjel chlap. Z jeho vizáže a hlasu bych řekl, že by mohl vyjet po jednom z vás."

Julian se otočil a prožl Paula takovým pohledem, před kterým by každý rozumný člověk couvl. Paul, samozřejmě, žádný rozum nikdy neměl.

"Co se děje, fešáku?" Imitoval ho Paul. "Urazil jsem tě?" Podíval se na své přátele a zavrtěl hlavou.

"Myslím, že je to jen hezký, ale teploušský zbabělec." Julian se zasmál, ale jeho tón byl víc zlý než veselý.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"No tak, Juliane," řekla Grace, přičemž ho vzala za paži, než to mohlo být ještě horší. "Pojďme pryč."

Paul se s úšklebkem podíval na ni, dokud ji nepoznal.

"Ale, ale, Grace Alexandrová. Už je to dlouho." Přitiskl ruku na krátké tmavé vlasy muže vedle sebe.

"Hej, Tome, pamatuješ na Grace z vysoké školy, víd'? Její malé bílé kalhotky mě vynesly na vrchol naší sázce." Julian ztuhl.

Grace cítila bobtnat starou bolest, ale odmítla to dát najevo. Už nikdy nedá před Paulem najevo, jakou nad ní má moc.

"Není divu, že vyjel po Amber," pokračoval Paul. "Nejspíš chtěl zkusit ženu, která by nebrečela, když ho do ní šroubuje."

Julian se k Paulovi otočil tak rychle, že sotva zaregistrovala jeho pohyb. Paul se po něm ohnal. Julian uhnul a udeřil ho pěstí do žeber, až Paul vrazil pět metrů do davu. Ten zanađával a běžel zpátky na Juliana. Ten se natočil bokem, nakopl Paula a otočil ho ve vzduchu. Paul přistál na zádech. Než se stačil pohnout, Julian mu položil nohu na hrdlo a vrhl na něj chladný úsměv, ze kterého Grace zamrazilo. Paul chytil Julianovu botu oběma rukama a snažil se ji sundat. Zavrtěl se úsilím, ale Julianova noha zůstávala, kde byla.

"Víš," zeptal se Julian v neformálním tónem, který byl opravdu děsivý, "že trvá pouze pět sekund, než se zcela zhroutl tvůj jícen?"

Paulovy oči a ruce se vyboulily, jak přitlačil botu na jeho krk.

"Prosím tě, člověče," prosil Paul, když se snažil odtlačit Julianovu botu z krku. "Prosím, neubližuj mi, ano?"

Grace hrůzou zatajila dech, když začal Julian přitlačovat. Tom udělal krok vpřed.

"Udělej to," řekl Julian varovně, "a já ti vytrhnu srdce a nakrmím jím tvého přítele."

Grace ztuhla při vražedném výrazu v Julianově tváři. To nebyla tvář muže, který se s ní včera v noci miloval. To byla tvář generála, který byl v troskách Říma kdysi nejlepší. Nebylo pochyb o tom se Julian bude bránit a vykoná svou hrozbu. Soudě podle bledosti Tomova obličeje, když ustoupil, poznala, že to věděl také.

"Prosím," prosil znovu Paul s tekoucími slzami po tvářích. "Prosím, neubližuj mi."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Grace polkla, jak uslyšela ta vystrašená slova. Byla stejná, jaká kdysi křičela v posteli na Paula. V tu chvíli se jí Julian podíval do očí. Viděla vztek v jeho očích, stejně jako jeho touhu zabít pro ni Paula.

"Nech ho jít, Juliane," řekla tiše. "V celém jeho těle není molekula, která by se ti mohla rovnat."

Julian se podíval na Paula a přivřel oči.

"Tam, odkud pocházím, jsme bezcenné zbabělce, jako ty masakrovali."

Když už si byla jistá, že Julian Paula zabije, ustoupil.

"Vstávej."

Hladíe si krk, Paul pomalu vstal. Julianův chladný, mrtvý pohled skutečně donutil Paula couvnout. "Dlužíš mé dámě omluvu." Paul si utřel nos hřbetem ruky.

"Je mi to líto."

"Řekni to, jako bys to myslel vážně," řekl Julian tiše.

"Je mi to líto, Grace. Opravdu. Je mi to velmi, velmi líto." Než mohla Grace zareagovat, položil jí Julian vlastnický paži okolo ramen a vyvedl ji z klubu. Nemluvili, dokud nedorazili k jejímu autu.

Grace cítila, že se v Julianovi hluboce mýlila. Jeho celé tělo bylo napjaté, jako příliš pevně stočená pružina.

"Kéž bys mě nechala ho zabít," řekl Julian, když se potýkala se svými klíči v kapsách kalhot.

"Juliane-"

"Nemáš tušení, jak moc bolelo, abych od něj dokázal odejít. Nejsem typ člověka, který by to jen přešel." Praštil rukou do střechy jejího auta, pak se otočil a zařval jako lev v koutě.

"Sakra, Grace. Jednou jsem se krmil vnitřnostmi lidí, jako je on. A jsem z toho..." Julian zaváhal, jak ho zaplavily dva tisíce let potlačované vzpomínky. Viděl sám sebe jako respektovaného vůdce, kterým býval. Hrdinu Makedonie. Muž, který kdysi donutil celou legii Římanů vzdát se, jakmile poznali jeho vlajku.

A pak uviděl sám sebe jako to, co byl předtím. Jako prázdnou skořápku. A vyhledávaného mazlíčka, předvádějícího se u potoka, jen co ho vyvolají.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Dva tisíce let žil bez emocí a bez mluvení, kromě pár slov. Stáhl se do režimu přežití. A ztratil se v něm. Dokud ho nevyvolala Grace, natáhla se k němu a nenašla jeho lidskou stránku...

Grace sledovala celou plejádu emocí křížící Julianovu tvář. Vztek, zmatek, hrůzu a nakonec utrpení. Došla k boku vozu, ale on odmítl, aby se ho dotkla.

"Copak to nevidíš?" Řekl surovým tónem odrážejícím jeho emoce. "Já nevím, kdo jsem. Věděl jsem, kdo jsem v Makedonii, a potom." Podržel ruku tak, aby viděla Priaposova slova vypálená do jeho předloktí.

"A pak jsi to změnila," řekl a podíval se na ni. Bolest v jeho očích ji zabolela.

"Proč jsi mě změnila, Grace? Proč jsi mě nemohla nechat odejít takového, jaký jsem byl? Učil jsem se, jak nic necítit. Přišel jsem, dělal to, co mi řekli a odešel jsem. Už jsem nechtěl nic. A teď..." Rozhlédl se kolem sebe jako muž, chycený uprostřed noční můry, který nemohl uniknout. Natáhla se po něm.

"Juliane-" zavrtěl hlavou, odstoupil od jejích paží.

"Ne!" Projel si rukou přes vlasy. "Nevím, kam patřím, už ne. Ty to nechápeš."

"Tak mi to řekni," žadonila.

"Jak bych ti mohl říct, jaké to je, chodit mezi dvěma světy? Jak být z obou deprimovaný? Nejsem ani člověk, ani bůh, já jsem hybridní ohavnost. Nemáš tušení, jak jsem vyrůstal. Moje matka mě vzala od mého otce, který mě vzal od své ženy, která mě nabízela každému, kdo byl na dohled. A za posledních dvacet století jsem byl vyměňovaný a prodáváný. Strávil jsem celý svůj život hledáním místa, které bych mohl nazývat domov. Někoho, kdo by chtěl *mě* a ne mou tvář nebo mé tělo." Z trýznivého pohledu v jeho očích ji pálily ty její.

"Já tě chci, Juliane."

"Ne, nechceš. Jak bys mohla?"

Zírala na něho.

"Jak by ne? Bože můj, nikdy v životě jsem nechtěla být s nikým tolik, jako chci být s tebou."

"To, co cítíš, je touha."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Teď ji opravdu rozzlobil. Jak se opovažuje nazývat její city, jako něco tak triviálního. Její city k němu byly mnohem hlubší, než většina touhy, která si našla cestu do duše.

"Neříkej mi, co cítím. Nejsem dítě."

Julian zavrtěl hlavou, nemohl uvěřit jejím slovům.

Bylo to prokletí. Muselo být.

Nikdo ho nemiloval. Nikdo, nikdy, ne od okamžiku, kdy se narodil.

Kdyby ho Grace milovala...

Byl by to zázrak.

Bylo by to...

Čistá rozkoš.

A on se nenarodil, aby pocítil blaženost.

Budeš trpět jako žádný člověk nikdy netrpěl.

To byl jen další trik bohů. Další krutá zpráva by ho zničila. Byl unavený.

Unavený a vyčerpaný z boje. Chtěl jen klid od bolesti. Útočiště od děsivých pocitů, které cítil pokaždé, když se na ni podíval.

Grace zaťala zuby, když v jeho očích uviděla popření. Ale proč by mu za to dávala vinu?

Byl už zraněn tolikrát. Ale nějak, nějakým způsobem, mu chtěla ukázat, jak moc pro ni znamená.

Musela.

Protože jestli ho ztratí, zemře.

Kapitola 15

Julian mezi nimi udržoval po zbytek víkendu vzdálenost. Bez ohledu na to, co se Grace snažila udělat, aby prorazila tu nehmotnou bariéru, kterou kolem sebe postavil, ji odstrkoval. Ani trochu ji k sobě nepustil. V pondělí ráno šla zklamaná do práce a byla ztrápená. Nemohla se soustředit na nic jiného než na nebesky modré oči plné nezměrného zmatku.

"Grace Alexandrová?"

Grace vzhlédla od stolu a ve dveřích uviděla stát neuvěřitelně krásnou ženu kolem pětadvaceti let. Vypadala, jako by právě vystoupila z módní přehlídky v Evropě, byla vznešená, krásně oblečená v červeném hedvábném kostýmku od Armaniho s odpovídajícími punčochami a botami.

"Je mi líto," řekla Grace ženě. "Mám zavřeno. Pokud by jste zavolala zítra..."

"Vypadám snad, že potřebuji sexuální terapeutku?" Okamžitě by řekla, ne. Ale Grace se už dávno naučila nedělat o lidských problémech okamžitá rozhodnutí. Nezvaná žena vešla do její kanceláře elegantním, arogantním krokem, který jí připadal podivně povědomý. Došla ke zdi, kde byly zavěšeny Graceiny certifikáty a tituly.

"Působivé," řekla, ale její tón říkal něco jiného.

Otočila se, aby se Grace důkladně vysmála.

"Víte, vy pro něj nejste dost hezká. Příliš malá, příliš široká. A tohle, kde jste našla *tohle* oblečení?"

Grace uraženě ztuhla.

"Prosím?"

Žena její otázku ignorovala.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Řekněte mi, nebolí vás být s mužem, jako Julian a vědět, že kdyby měl na výběr, nikdy by s *vámi* nezůstal? Je štíhlý a elegantní. Silný a tvrdý. Vím, že jste nikdy neměla muže, kterého by jste chtěla tolik jako jeho, a nikdy k tomu už nedojde."

Grace byla tak omráčená, že nevěděla, co říct. Nemusela, žena dál bez přestávky pokračovala.

"Jeho otec byl taky takový. Představte si Juliana s černými vlasy. A trochu menšího a zavalitějšího a zdaleka ne tak rafinovaného. Přesto, ten člověk to s rukama tak umí... hmmm..." Aphrodite se zamyšleně usmála, až se jí rozostřily oči.

"Samozřejmě, Diokles byl z bitev hrozně zjizvený. Měl jednu takovou hroznou jizvu, která přejížděla po celé délce jeho levé tváře." Její pohled byl plný hněvu. "Nikdy nezapomenu na den, kdy vzal nůž a snažil se udělat Julianovi stejnou jizvu, jako byla ta jeho. Řekla bych, že Diokles toho přestupku litoval, ale jsem přesvědčená, že by to neudělal. Julian je fyzicky dokonalý a já jsem nikdy nikomu nedala takovou krásu jako jemu."

Chladný Aphroditin výpočet zamrazil Grace až do morku kostí.

"*Nebudu se s tebou dělit o svého syna.*" Majetnická Afroditina slova v Grace zažehla hněv. Jak se opovažuje se tu ukázat a říkat něco takového.

"Pokud pro vás Julian tolik znamená, tak proč jste ho opustila?"

Aphrodite se na ni zamračila.

"Myslíš, že jsem měla na výběr? Zeus ho odmítl uznat za boha a na Olympu nesmí žít žádný smrtelník. Než jsem stačila zaprotestovat, Hermes mi ho vzal z náručí a odnesl ho k jeho otcí."

Grace viděla hrůzu na Afroditině tváři, když tu chvíli znovu prožívala.

"Můj žal nad jeho ztrátou byl nezměrný. Neutišitelný. Uzavřela jsem se a když se mi ho konečně podařilo objevit, na Zemi uplynulo čtrnáct let. Sotva jsem to dítě, kterým se stal, poznala. A on mě nenáviděl." Aphrodite odvrátila lesklé oči, jako kdyby bojovala se slzami.

"Nemáš ponětí, jaké to je být matkou a mít dítě, které je prokleté už ve tvém lůně."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Grace sympatizovala s jejím smutkem, ale Juliana milovala, a Julianova bolest byla ta, která se jí dotýkala nejvíc.

"Už jste mu někdy zkusila říct, jak se cítíte?"

"Samozřejmě, že jsem to udělala," odsekla Afrodita. "Poslala jsem k němu Erota a nabídla mu své dary. Poslal je zpátky se slovy, která by žádný syn své matce říci neměl."

"On byl zraněný."

"Já taky," vykřikla Afrodita. Celé její tělo se zatřásl vztekem.

Chápající a více než trochu vystrašená Grace sledovala, co udělá rozzlobená bohyně. Pak ale Aphrodite zavřela oči a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Když Aphrodite znovu promluvila, její tón a tělo bylo pevné a ostré.

"I tak jsem posílala Erota zpět s dalšími nabídkami. Všechny je odmítl. Byla jsem nucena sledovat, jak Julian ospravedlnitelně přísahal svou věrnost a služby Athéně." Vyplivla její jméno z úst, jako by jí pohrdala.

"Ve jménu *jejího* jména dobýval města s dary, které při narození dostal. Moc od Area, střídmost od Apollona, požehnání od Múz milosrdenství. Dokonce jsem ho ponořila do řeky Styx, abych se ujistila, že ho žádná zbraň smrtelníků nedokáže nikdy zabít nebo ho zjizvit, jako tomu bylo u Achilla. Potřela jsem jeho kotníky tak, že nemá absolutně žádná zranitelná místa." Aphrodite zavrtěla hlavou, jako by stále nemohla uvěřit tomu, co udělala. "Udělala jsem pro toho chlapce všechno, co bylo v mých silách, a on mi za to neprokázal žádný vděk. Žádný respekt. Nakonec jsem ty pokusy vzdala. Vzhledem k tomu, že odmítl mou lásku, jsem si jistá, že nikdo *nikdy* nemůže milovat jeho."

Graceino srdce se zastavilo při jejích sobeckých slovech.

"Co jste udělala?" Aphrodite zvedla hlavu pyšně jako královna, která byla hrdá chladnokrevná válečnice.

"Proklela jsem ho za to, jak mi nadával. Jsem přesvědčená, že se na něj žádná smrtelná žena nemůže podívat, aniž by nechtěla jeho tělo a žádný smrtelník nemůže cítit, jak mu srdce bobtná závistí."

Grace nemohla uvěřit svým uším. Jak by mohla být matka tak krutá? Pak si na něco vzpomněla a projel jí děs.

"Vy jste důvod, proč Penelope zemřela, že?"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ne, to udělal Julian sám. Připouštím, že jsem byla rozzuřená, když mi Eros řekl, co pro svého bratra udělal, že šel Julian za ním, a ne za mnou. "Protože jsem nemohla vrátit zpět Erotův šíp lásky, rozhodla jsem se pro nutné kroky. To, co měl Julian s Penelope, nebylo nic a on to věděl." Aphrodite přešla k oknu a zadívala se ven na město. "Kdyby za mnou někdy Julian přišel, odčarovala bych jí. Ale on to neudělal. Dívala jsem se, jak za ní večer co večer chodil, znovu a znovu si ji bral a já jsem cítila jeho neklid, jeho bolest nad tím, že ona ho doopravdy nemiluje. Přesto mě zapíral a nadával mi.

"Plakala jsem nad jeho zradou, tak jsem za ním napřed poslala Priapa. Priapos byl vždy nejvěrnější z mých synů. Jakmile jsem viděla Priapa, od Julianovy krve, měla jsem ho zastavit. Ale neudělala jsem to. Doufala jsem, že Priapův hněv donutí Juliana, aby mě vyhledal. Požádal mě o pomoc. "Zařala zuby.

"Ale on to nikdy neudělal." Grace s ní cítila, ale nezměnilo to *to*, co udělala svému synovi.

"Jak byl Julian zaklet?"

Aphrodite mlaskla.

"Začalo to noci, kdy Athena řekla Priapovi, že není tak odvážný a silný jako Julian. Odvážila se ho poslat proti nejlepšímu generálovi. O dva dny později jsem sledovala, jak Julian jede do bitvy vědic, že neprohraje. Když zahnal Římány zpět, Priapos se rozzuřil. Když Erotovi uklouzlo, co udělal, Priapos šel okamžitě za Iasonem a Penelope. Netušila jsem, jaké důsledky budou mít tyto události." Aphrodite si ovinula třesoucí se paže kolem sebe. "Nikdy jsem nechtěla, aby ty děti zemřely. Nedovedeš si představit, kolikrát denně jsem se trápila nad tím, co jsem dopustila, aby se stalo."

"Neexistoval žádný způsob, jak tomu zabránit?"

Aphrodite smutně zavrtěla hlavou.

"Dokonce i mé pravomoci jsou omezeny sudičkami. Když začal po jejich smrti Julian ničit můj chrám, dostala jsem strach, že by se nakonec mohl obrátit proti mě. Pak si všiml děvky, která na sobě měla Priapovu tógu. Vrhla se na něho a prosila, aby ji zbavil před obřadem panenství, na které si dělal nárok Priapos. Dokonce i pak, kdy se Julian snažil dostat od ní pryč, mu to nedovolila. Kdyby

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

myslel jasně, vím, že by to odmítl." Aphroditina tvář potemněla vztekem.

"Kdyby nebylo Alexandrie, měla bych svého syna ten den. Víím, že by mě zavolal. Ale už bylo pozdě. V okamžiku, kdy se uvolnil, už bylo příliš pozdě."

"A přesto jste odmítla Julianovi pomoci?"

"Jak bych mohla upřednostnit jednoho syna před druhým?" Grace byla její otázkou zděšená.

"To jste neudělala ani nic, když byl Julian zakletý do svitku?" Aphroditiny oči vzplály takovou zlobou, že Grace o krok ustoupila.

"Julian byl ten, kdo mě odmítl. Vše, co měl udělat, bylo zavolat o pomoc, a já bych mu ji dala." Grace nemohla uvěřit tomu, co slyšela. Bohyně Afrodita byla neuvěřitelně sobecká a slabozraká.

"Celá ta tragédie se stala, protože jste se vy dva odmítali navzájem. Nemůžu uvěřit, že jste dala Julianovi sílu, a pak ho proklela za to, že ji použil. Místo toho, aby jste na něj čekala, jste proti němu posílala vašim jménem ostatní. To vás nikdy nenapadlo přijít osobně?"

Aphrodite na ni vrhla rozhořčený pohled.

"Jsem bohyně lásky a ty mě viníš? Máš vůbec představu, jak trapné to pro mě je, když mě můj syn nenávidí?"

"Pro vás to bylo trapné? Měla jste celý svět, který vás miloval. Julian neměl nikoho."

Aphrodite udělala rozzlobeně krok vpřed.

"Drž se od něj. Varuji tě."

"Proč, proč varujete mě a nevarovala jste Penelope?"

"Asi proto, že ji nemiloval."

Grace při těch slovech ztuhla.

"Chcete říct..."

Aphrodite zmizela.

"Ale no tak!" Grace zakřičela na strop. "Nemůžete jen tak zmizet uprostřed rozhovoru!"

"Grace?"

Grace při Bethině hlase nadskočila. Otočila se a uviděla, jak nakukuje dveřmi.

"S kým to mluvíš?" Zeptala se Beth.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Grace se rozhlédla po místnosti, a pak se rozhodla, že jí pravdu neřekne.

"Se sebou." Beth se na ni skepticky podívala.

"Vždycky na sebe řveš?"

"Někdy."

Beth zvedla jedno tmavé obočí.

"Znělo to, jako by jsme měli sezení," řekla a odešla.

Bez ohledu na ni, Grace neztrácela čas a posbírala si věci. Chtěla se dostat domů k Julianovi.

Jakmile otevřela dveře do domu, věděla, že není něco v pořádku. Julian tam nebyl, aby ji přivítal.

"Juliane?" zavolala.

"Nahoře."

Odložila klíče a poštu na stůl a brala schody po dvou.

"Nebudeš věřit, kdo se zastavil..." Hlas se jí vytratil, když ode dveří jejího pokoje uviděla Juliana s jednou rukou připoutanou k posteli řetězem. Ležel ve středu matrace, bez košile, s úplně mokrým čelem.

"Co to děláš?" Zeptala se zaplavená strachem.

"Už s tím nemůžu dál bojovat, Grace," řekl zadýchaně.

"Musíš." Zavrtěl hlavou.

"Potřebuji, abys mi připoutala druhou ruku. Sám to udělat nemůžu."

"Juliane-"

Přerušil její slova hořkým, krutým smíchem.

"Není to ironie? Musím tě prosit, abys mě přivázala řetězem, zatímco jiní to dělali během několika hodin hned po mé inkarnaci." Jeho pohled se zabořil do jejího.

"Udělej to, Grace. Nemohl bych žít sám se sebou, kdybych ti ublížil."

Krk měla sevřený, když vešla do místnosti, kde ležel. Když byla dostatečně blízko, natáhl se a vzal její tvář volnou rukou. Přitáhl si ji k ústům a políbil ji tak důkladně, až si myslela, že se její mysl spojí s jeho. Byl to silný, náročný a dlouhý polibek. A plný příslibu. Přejel jí zuby přes rty, než se odtáhl.

"Udělej to."

Omotala stříbrný řetěz kolem postele. Teprve tehdy se Julian uvolnil. Do té doby si neuvědomila, jak napjatý byl minulý týden. Položil

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

hlavu na polštář a zhluboka se nadechl. Grace natáhla ruku a dotkla se jeho vlhkého čela.

"Dobrý bože," vydechla.

Byl tak horký, že jí prakticky spálil kůži.

"Můžu něco udělat?"

"Ne, ale díky za optání." Grace se přesunula k prádelníku pro oblečení. Jak si začala rozepínat halenku, Julian ji zarazil.

"Prosím, nedělej to přede mnou. Pokud bych vidět tvá ňadra..." Zaklonil hlavu, jako kdyby ho strčilo něco horkého.

Grace si uvědomila, jak pohodlně se s ním cítí.

"Promiň," řekla. Šla do koupelny, aby se převlékla, a pak udělala studený obklad. Vrátila se do ložnice, aby zchladila jeho horečnaté čelo. Přejela rukou přes jeho zpocené vlasy.

"Hoříš."

"Já vím. Vypadá to, jako bych ležel na lůžku z uhlí." Zasyčel, když mu přejela studeným obkladem přes kůži.

"Neřekla jsi mi, jaký jsi měla den," řekl bez dechu.

Grace se dusila štěstím a láskou, která ji naplnila., Ptal se jí na to každý den. Každý den, kdy čekal, až se vrátí domů, aby byla s ním. Neměla tušení, co bude dělat, až bude pryč. Snažila se nemyslet na to a zaměřila svou pozornost na péči o něj.

"Není co vyprávět," zašeptala. Nechtěla ho zatěžovat tím, co jí řekla jeho matka. Ne, když na tom byl takhle. Ve svém životě už byl zraněný dost, nechtěla to dělat ještě horší.

"Máš hlad?" Zeptala se.

"Ne!"

Grace se usadila po jeho boku. Strávila noc střídavě čtením a chlazením jeho hořící kůže.

Julian v noci nespál. Nemohl. Jediné, co cítil, byla Graceina kůže na jeho, cítil její sladkou vůni. Napadla jeho hlavu a udělala mu ze smyslů motanici. Každý nerv v jeho těle po ní křičel. Skřípal zuby, když sevřel stříbrné řetízky v pěstích a bojoval s vířící temnotou, která se ho snažila pohltit. Nechtěl se vzdát. Nechtěl zavřít oči a nechat si ujit i minutu s Grace, když měl ještě vcelku zdravý rozum. Pokud by se nechal tmou pohltit, mohl by se probudit v knize. Sám.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Nemohu ji ztratit," zašeptal. Samotná myšlenka na to, sužovala malou část srdce, kterou stále ještě měl.

Hodiny v hale odbily tři. Grace usnula před chvílí. Ležela s hlavou a rukou na jeho břiše, její dech ho jemně hladil. Cítil, jak ho její vlasy lechtají na kůži, jak mu její teplo prosakuje do duše. Nechtěl dostat možnost dotknout se jí. Zavřel oči, položil hlavu a nechal se unést snem poprvé za celá staletí. Snil o nocích strávených s Grace.

O rozesmátých dnech po jejím boku. Snil o dni, kdy by ji mohl milovat tak, jak si zaslouží, aby ji miloval. A o dni, kdy by byl volný a mohl být s ní. Snil o tom, že by s ní měl domov. Nejvíc ze všeho, snil o šťastných, šedookých a sladkých dětech s rozpustilým úsměvem.

Julian o těch věcech snil až do rozednění, a když hodiny odbily šest, Grace se probudila. Přejela tváří po jeho hrudi, čímž ho naprosto mučila.

"Dobré ráno," řekla s úsměvem.

"Dobré ráno." Skousla si rty, když přejela pohledem po celém jeho těle, s čelem zvrásněným obavami. "Jsi si jistý, že to tak musí být? Nemůžu pro tebe něco udělat?"

"Ne!" Řekl důrazně.

Zvedla telefon a vytočila Beth.

"Nebudu pár dní v práci, mohla by sis vzít některé z mých klientů?"

Julian se na ni zamračil.

"Ty nepůjdeš do práce?" Zeptal se, jakmile zavěsila.

Grace nemohla uvěřit, že se jí vůbec ptá.

"A nechat tě tady takhle?"

"Budu v pořádku."

Podívala se na něj, jako by ztratil rozum.

"Co když se ti něco stane?"

"Co?"

"Dům by mohl vzplanout nebo by mohl někdo vlézt dovnitř a dělat ti kdo ví co, když budeš bezmocný."

Julian neprotestoval. Jen si vychutnal skutečnost, že je ochotna s ním zůstat.

V polovině odpoledne pozorovala Grace, jak moc se to ještě může zhoršit. Každý centimetr jeho těla byl pokryt potem. Svaly na pažích byly napjaté a on zřídka kdy mluvil. Když to udělal, bylo to přes

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

zařaté zuby. Stále se na ni usmíval, sledoval ji teplýma a povzbudivýma očima. Grace sledovala, jak se jeho svaly a šlachy napínají, čímž bylo jasné, že trpí. Snažila se ho omývat, ale jakmile se dotkla látkou jeho kůže hadřík byl tak horký, že se ho mohla sotva dotknout.

Do večera, byl v deliriu. Bezmocně sledovala, jak se Julian svíjel a klel, jako kdyby mu nějaká neviditelná osoba stahovala, centimetr po centimetru, kůži z jeho těla. Nikdy nic takového neviděla. Bojoval s tím tak silně, až se bála, že zláme postel.

"Nemůžu to vydržet," zašeptala. Seběhla po schodech dolů a zavolala Seleně.

O hodinu později, Grace pustila Selenu a její sestru, Tiyanu dovnitř. S vlasy černými jako uhlí a modrýma očima, Tiyana vypadala velmi málo, jako Selena. Byla jednou z mála bílých vysokých voodoo knězek. Tiyana vlastnila místní voodoo obchod a v pátek večer pořádala zájezdy na hřbitov.

"Nemohu vám ani říct, jak moc jsem ráda, že jste přišly," řekla Grace a zavřela za nimi dveře.

"Žádný problém," řekla Selena.

Tiyana držela pod paží bubínek a byla oblečená do jednoduchých hnědých šatů.

"Kde je teď?" Grace je vedla po schodech nahoru. Tiyana udělala krok do místnosti a ztuhla při pohledu na Juliana svíjejícího na posteli a nadávajícího celému řeckému božstvu. Její tvář zbledla.

"Nemohu pro něj nic udělat."

"Tiyano," kárala ji Selena. "Musíš to zkusit." S očima plnýma strachu Tiyana zavrtěla hlavou.

"Chceš mou radu? Zapečeť tuhle místnost a nech ho, ať se vrátí, odkud přišel. Bdí nad ním zlo tak silné, že se s ním neodvažují střetnout." Podívala se na Selenu.

"Necítíš škodolibost?"

Grace se s bušícím srdcem otrásla.

"Seleno?" Zeptala se zoufale, potřebujíc nějaký způsob, jak ho uklidnit. Muselo být něco, co by mohla udělat.

"Víš, že mu nemůžu pomoci," řekla Selena. "Moje kouzla tu nikdy fungovala."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Ne! Křičela v duchu. Nemohli to takhle nechat. Grace se podívala na Juliana, jak s tím bojoval.

"Je někdo jiný, komu můžeme zavolat?"

"Ne," řekl Tiyana. "Ve skutečnosti tu nemůžu zůstat. Bez urážky. Vyhání mě to ven." Upřela pohled na Selenu. "Víš, že něčím takovým se zabývám na jiné úrovni."

"Je mi líto, Grace," řekla Selen, mnouc Grace rukou rameno. "Zkusím něco zjistit a uvidíme, jo?"

Krk se jí sevřel a Grace nezbylo, než jim ukázat dveře. Zavřela je a unaveně se o ně opřela. Co má dělat? Nemohla se prostě smířit s tím, že neexistuje nic, co by pro Juliana mohla udělat. Muselo být něco, co by zmírnilo jeho bolesti. Něco, co jí musí nenapadnout. Otočila se a vrátila se k Julianovi.

"Grace?" Jeho zoufalý výkřik jí rval srdce.

"Jsem tady, zlato," řekla a dotkla se jeho čela. Vydal ze sebe divoké zavrčení jako zvíře v zahnané do pasti, když trhl tělem směrem k ní. Vyděšeně odstoupila od postele. Nohy se jí třásl, Grace odešla do šatny a našla kopii Odyssey. Přitáhla si houpací křeslo vedle postele a začala číst. Zdálo se ho to uklidnilo. Už se tak strašně netřásl. Dny plynuly a s každým, který prošel, Graceina naděje chřadla. Julian měl pravdu. Neexistoval způsob, jak by mohli zlomit kletbu, aniž by z toho nezešílel. Nejhorší bylo, že nemohla nic, než stát a sledovat, jak trpí, hodinu po hodině, bez jakékoliv úlevy. Není divu, že nenávidí svou matku. Jak ho tím mohla nechat Afrodita projít, aniž by pro něj něco udělala? A on takhle trpěl po celá staletí. Grace byla na konci svého důvtipu.

"Jak jsi mohla!" Vykřikla zlostně ke stropu. "Erote!" Zavolala. "Slyšíš mě? Atheno? Někdo? Jak ho můžete nechat tímhle projít a nic neudělat? Máte-li v sobě, k Julianovi, alespoň nějakou lásku, prosím, pomozte mi, abych mu pomohla." Jak očekávala, nikdo se neozýval. Grace složila hlavu do rukou, a snažila se vymyslet něco jiného, co by mohla zkusit. Jistě, existují...

V místnosti zablesklo světlo. Překvapená Grace vzhledla a uviděla zhmotňující se Aphrodite vedle postele. Nemohla být více ohromena, kdyby našla ve svém domě osla. Aphroditina tvář byla bledá a napjatá, když viděla svého syna v křečích a naprosté agónii. Natáhla

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

k němu ruku, ale pak ji prudce stáhla zpět. Sevřela ruku v pěst a zase ji rozevřela. Pak se podívala na Grace.

"Miluji ho," řekla tiše.

"Já taky." Aphroditin pohled padl na zem, ale Grace stále viděla její vnitřní zmatek.

"Kdybych ho uvolnila, vezmeš mi ho navždy. Kdybych ho nepustila, ztratíme ho obě." Aphrodite se na ní zamračeně podívala. "Myslím, že v tom, co jste řekla, máte pravdu. Udělala jsem ho silným a nikdy bych ho za to nepotrestala. Jediné, co jsem po něm chtěla bylo, aby mě zvolal matkou." Podívala se na svého syna.

"Chtěla jsem, abys mě miloval, Juliane. Jen trochu."

Grace polkla, když uviděla na Afroditině tváři bolest, když se dotkla Julianovy ruky. Julian zasyčel, když se dotkla jeho hořící kůže. Aphrodite ho pustila.

"Grace, slib mi, že o něj budeš pečovat dobře."

"Budu, tak dlouho, jak mě nechá. Slibuji."

Aphrodite přikývla, a pak položila ruku na Julianovo čelo. Ten zaklonil hlavu, jako kdyby byl zasažen bleskem. Aphrodite se nad něj naklonila a lehce ho políbila na rty. Celé jeho tělo okamžitě ochablo. Pouta se přerušila, a přesto se Julian ani nepohnul. Grace se zastavilo srdce, když si uvědomila, že nedýchá. Vyděšená, k němu natáhla třesoucí ruku, když se zhluboka, křečovitě nadechl.

Grace v Afroditiných očích uviděla touhu, když držela synovu ruku, který ani nevěděl, že tam je. Byla to stejná touha, jakou tak často viděla v Julianových očích, když nevěděl, že ho pozoruje.

Jak se mohli dva lidé navzájem tak zoufale potřebovat a přesto nebyli schopni jeden druhému podat pomocnou ruku? Aphrodite zmizela v okamžiku, kdy Julian otevřel oči. Grace se posunula k jeho boku. Třásl se tak moc, až mu cvakaly zuby. Jeho horečka byla pryč, teď byla jeho kůže studená jako led. Vytáhla z podlahy příkrývky a přikryla ho.

"Co se stalo?" Zeptal se nejistým hlasem.

"Tvá matka tě osvobodila."

Julian zíral úžasem.

"Moje matka? Byla tady?" Grace přikývla.

"Měla o tebe strach."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Julian nevěřil svým uším. Bylo to možné? Ale proč mu jeho matka pomohla nyní, když se k němu a jeho utrpení, po celou dobu otáčela zády? To nedávalo smysl. Jeho zamračení se prohloubilo a Julian začal klouzat z postele.

"Ne, ne," řekla ostře. "Právě jsi se vrátil a já-"

"Já opravdu musím jít na záchod," přerušil ji.

"Aha." Grace mu pomohla z postele. Jeho nohy byly tak slabé, že potřeboval její podporu.

Julian zavřel oči, když vdechoval její sladkou vůni. Ze strachu, aby jí neublížil se snažil, aby nenesla celou jeho váhu. Jeho srdce se zahrálo, když mu pomohla vstát a obtočila mu ruku kolem pasu, jak s ním šla dolů po chodbě kolem dědečkových hodin. Jeho Grace. Jak by ji kdy mohl nechat jít? Poté, co si ulevil, mu připravila horkou koupel a pomohla mu do ní. Julian zíral na Grace, zatímco ho koupala. Nemohl uvěřit, že zůstala celou tu dobu po jeho boku.

Sice si nepamatuje nic z posledních pár dní, ale vzpomněl si na uklidňující zvuk jejího hlasu ve tmě. Slyšel ho, jak ho k sobě volá. A občas si byl jistý, že cítil její ruku na kůži, která ho ze šílenství přivedla zpět. Její dotek byl jeho spásou. Zavřel oči a užíval si její ruce klouzající po celém jeho těle, když ho koupala. Po hrudi, rukou, břichu. A když její ruka náhodně přejela po jeho erekci, trhl sebou. Jak po ní touží.

"Polib mě," vydechl.

"Je to bezpečné?"

Usmál se na ni.

"Kdybych se mohl hýbat, byla bys už ve vaně se mnou. Ujišťuji tě, že v tomto okamžiku, jsem bezmocný jako dítě."

Opatrně si olízla rty, když přejela pravou rukou přes jeho. Její dotek byl jemný a teplý, zírala na jeho ústa, jako by je mohla poranit. Naklonila se dopředu a políbila ho.

Julian při dotyku zasténal, chtěl víc. Potřeboval jí víc. K jeho překvapení, ho dostal. Grace opustila jeho rty jen na tak dlouho, než si svlékla šaty, a postavila se před něj nahá. Pomalu, svůdně, si vlezla do vany za ním a obtočila mu nohy kolem pasu.

Julian zasténal, když na břicho ucítil její chloupky. Vrátila se k jeho rtům polibkem tak horkým, až ho rozpálila. Sakra, nemohl ji ani

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

držet! Nemohl s nimi skoro hýbat. A jak ji k sobě zoufale toužil přitisknout. Musela jeho zklamání ucítit, protože se s úsměvem odtáhla.

"Teď jsem na řadě já, abych o tebe pečovala," zašeptala, než pohřbila své rty do jeho krku.

Julian zavřel oči, když mu rty přejela po hrudi. Když se dostala k jeho bradavkám, zatočila se mu hlava z potěšení, které mu způsoboval její jazyk. Nikdy se mu ničí dotyky nelíbily tolik, jako ty její. Nemohl si vzpomenout, kdy se s ním v poslední době někdo opravdu miloval. A nikdo nikdy nebyl tak důkladný. Tak dávající. Nasál vzduch, když vsunula ruku mezi jejich těla, aby ho pohládila.

"Rád bych s tebou milovat," zašeptal.

Zvedla hlavu, aby mu pohlédla do očí.

"To říkáš pokaždé, když se mě dotýkáš."

Nějak našel sílu, aby zvedl své třesoucí se ruce, objal ji kolem ramen a přitáhl si ji na hrud'. Zakryl její rty vlastními. Když prohloubil polibek, uslyšel, jak nohou vytáhla zátku a přitom ho trápila lehkými, jemnými tahy po jeho oteklém penisu. Hlava se mu zatočila, když se ho dotkla. Žil pro její dotek. Toužil po něm neskutečným způsobem. Jakmile se voda vypustila, opustila jeho rty, a putovala mu jimi po těle dolů, čímž po jeho těle rozpalovala plameny.

Julian nechal hlavu spadnout na okraj vany, když mu olízla břicho a přejela jazykem po jeho kyčelní kosti. Potom ho k jeho naprostému šoku, vzala ho do úst. Julian zavrčel, vzal její hlavu do dlaní a vychutnával si skvělý pocit, který vyvolával její jazyk a ústa. Žádná žena to nikdy předtím neudělala. Každá od něj chtěla jen získat co nejvíc, ale ani jedna z nich mu to neoplatila. Až na Grace. Její dotek rozbil poslední zbytek jeho vůle, poslední kousek odporu, který k ní měl. Celé tělo se mu roztřásl.

"Promiň," řekla a odtáhla se od něho. "Je ti taková zima, že se zase třeseš."

"Netřesu se se zimou," pronesl chraplavě. "Třesu se na tebe."

Její úsměv mu prostoupil srdce, pak sklopila hlavu a vrátila se ke svému vytrvalému útoku. Když skončila, měl pocit, jako kdyby ho znovu mučili. Nemohl být víc spokojený, kdyby skutečně vrcholil. Pomohla mu z vany. Údy se mu stále trásl. Musel se o ní opřít, aby

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

se dostal do ložnice. Opatrně ho položila a přikryla všemi jejími dekami. Políbila ho na čelo, když je zastrkovala kolem něj.

"Máš hlad?"

Jediné, co mohl udělat, bylo kývnout.

Grace ho opustila na tak dlouho, aby přinesla misku teplé polévky. Ale když se vrátila, tvrdě spal. Postavila nádobu na noční stolek a vlezla si do postele za ním. Stočila se kolem jeho těla a usnula taky.

Po třech dnech se Julianovi síla vrátila. Celou tu dobu s ním Grace zůstala. Pomáhala mu. Zjistil, že mu není za těžko přijímat její sílu a oddanost. Jako by na ni celý svůj život čekal. A jak dny plynuly, uvědomil si, jak moc ji miluje. Jak moc ji potřebuje.

"Musím jí to říct," řekl si, když se utíral. Nemohl bez ní žít ani jeden den. Tolik pro něj znamenala.

Odešel z koupelny a zamířil do ložnice, kde Grace telefonovala se Selenou.

"Samozřejmě, že jsem mu neřekla, co řekla jeho matka. Ježíši!"

Julian ustoupil o krok zpět, opřel se o zeď a nechal Grace dál mluvit.

"Co jsem měla říct? Ach, Juliane, mimochodem, život ti ohrožovala tvá matka?" Měl pocit, jako by dostal ohromnou ránu na solar plexus. S temným pohledem vešel do ložnice.

"Kdy jsi mluvila s mou matkou?" Zeptal se.

Grace šokovaně vzhlédla.

"Ehm, Lanie, musím jít. Ahoj." Zavěsila telefon.

"Kdy jsi s ní mluvila?" Zeptal se znovu.

Grace nonšalantně pokrčila rameny.

"V den, kdy jsi mě vyděsil k smrti."

"Co říkala?" Pokrčila rameny rozpačitě.

"Vážně to nebylo tak hrozné. Jen řekla, že se se mnou nebude o tebe dělit"

Zalil ho vztek. Jak se opovažuje! Kdo si sakra myslí, že je, aby rozkazovala jemu nebo Grace? Byl by blázen, kdyby si myslel, že se kvůli němu matčino srdce kdy zjemní. Copak se už nepoučil?

"Juliane," řekla Grace, zvedajíc se z postele, aby se mu postavila čelem. "Ona si to rozmyslela. Když tě sem přišla osvobodit..."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Nedělej to, Grace," přerušil ji. "Já ji znám líp než ty." A věděl, čeho byla schopná. Její tvrdost je v porovnání s jeho otcem nesrovnatelná. Jeho srdce ztěžklo.

Věděl, že Grace nikdy nemůže říct to, co bylo hluboko v jeho srdci. Ještě horší bylo, že věděl, že s ní nemůže zůstat. Nikdy.

Až se bohové dozvědí co se stalo, nikdy ho nenechají žít v klidu. Jak dlouho by trvalo, než by jí ublížili? Jak dlouho by trvalo, než by ji Priapus použil, aby ho dostal? Nebo by se jim jeho matka přišla pomstít? Dřív nebo později, by za své štěstí zaplatil. Neměl žádné pochyby. A myšlenka, že by Grace trpěla... Ne, to byla věc, kterou odmítl přijmout.

Dny letěly, protože spolu trávili tolik času, kolik jen bylo možné. Julian učil Grace klasické řecké kultuře, a to velmi zajímavým způsobem - šlehačkou a čokoládovou polevou. Grace ho naučila hrát Monopoly a číst anglicky. A po několika hodinách jízdy, a nové spojce, si uvědomila, že byl Julian beznadějný řidič. Zdálo se jí, že uplynulo jen několik dní a poslední den v měsíci přišel tak rychle, že ji to vyděsilo.

Ještě horší bylo, že si noc předtím uvědomila překvapující objev. Julian byl jediná osoba, bez které nemohla žít. Pokud by se její život vrátil tam, kde byl před ním, bolest v jejím srdci by byla tak hrozná, až si byla jistá, že by na ni zemřela. Ale nakonec věděla, že volba byla jeho a jen na něm.

"Prosím, Julianě" šeptala mu, když spal vedle ní. "Neopouštěj mě."

Kapitola 16

Ani jeden z nich toho ten den moc nenamluvil. Ve skutečnosti, Julian se chtěl Grace vyhnout úplně. Nechtěl jí říct, jak se rozhodl. Zlomit jí srdce. Jak by ji po tom všem, co prožili, mohl opustit? Po tom všem, co společně sdíleli? Nemohla snést pomýšlení, že ho ztratí. Život bez něj by byl nesnesitelný. Při západu slunce ho Grace našla, jak sedí v houpacím křesle na její verandě a sleduje slunce, jako by to bylo naposledy. Jeho obličej byl tak tvrdý, až sotva poznala, že patří tomu hravému muži, kterého si tak oblíbila. Nakonec už to ticho nemohla déle snést.

"Nechci, abys mě opustil. Chci, abys zůstal tady, v mém čase. Postarám se o tebe, Juliane. Vydělávám spoustu peněz a můžu tě naučit všechno, co budeš potřebovat vědět."

"Nemůžu zůstat," řekl skrz zaťaté zuby. "Copak to nechápeš? Každý, kdo ke mně byl nějak připoutaný, byl potrestán bohy. Iason, Penelope, Callista, Atolycus." Podíval se na ni, jako by omámeně.

"Drahý Die, ukřižovali Kyriána."

"Tentokrát to bude jinak."

Zvedl se a vrhl na ni tvrdý pohled.

"To je pravda. Bude to jinak. Nehodlám tady zůstat a sledovat, jak kvůli mně umíráš." Prošel kolem ní do domu. Grace zaťala ruce v pěst, jako by ho chtěla uškrtnit.

"Ty jsi tak tvrdohlavý... chlap!" Jak mohl být tak nemožný? Pak ucítila, jak se jí matčiny svatební prsteny zařezávají do dlaně. Rozevřela pěsti a dlouze se na ně zadívala. Byla schopná nechat minulost za sebou. Poprvé, po dlouhé době, byla věc, na kterou se mohla v budoucnosti těšit. Jediná, která ji naplňovala štěstím.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Nenechá Juliana, aby to zahodil. Odhodlanější než kdykoli předtím, otevřela dveře do domu a ďábelky se usmála.

"Neodejdeš od mě, Juliane Makedonský. Možná jsi odrazil Římany, ale ujišťuji tě, že to byly, ve srovnání se mnou, měkoty."

Julian seděl v obývacím pokoji s jeho knihou v klíně. Přejel rukou po starověkém písmu. Zavřel oči, vzpomněl si na noc, kdy ho Grace přivolala. Vzpomněl si, jaké to je nemít žádnou skutečnou totožnost. Být jen anonymní řecký otrok. Kdysi dávno se ztratil v bolestně temném neznámém místě, a přesto ho Grace našla. Svou silou a laskavostí ho vytrhla z nejhoršího a přivedla ho k jeho lidství. Ona jediná viděla do jeho srdce a zjistila, že je jí hoden.

Zůstaň s ní. Bohové, jak snadně to znělo. Jak jednoduše. Ale on si netroufal. Už přišel o děti. Pouze část srdce nechal žít pro Grace a ta prohrávala, protože jeho bratr... Bylo by to víc bolesti, než by mohl snést. I on měl bod zlomu. A teď už věděl, jaká tvář a jméno, by ho mohly dostat na kolena.

Grace.

Musel ji nechat jít pro ni samotnou. Cítil, jak vstoupila do místnosti. Otevřel oči a uviděl ji stát ve dveřích, jak se dívá přímo na něj.

"Kéž bych tu věc mohl zničit," zavrčel a vrátil ji na konferenční stůl.

"Po dnešním večeru, nebudeš muset." Její slova ho zabořila. Jak by jí to mohl udělat? Znal její nejhorší strach a rozhodl se ho použít proti ní.

"Pořád mi dovolíš, abych si vzal tvé tělo a pak mohl odejít?" Byla to upřímnost v jejím pohledu, co ho ochromilo.

"Pokud to znamená, že získáš svobodu, ano."

V krku ho pářily další otázky, ale musel znát odpověď na jedinou.

"Budeš plakat, až odejdu?"

Odvrátila pohled, ale on v jejích očích viděl pravdu. Nebyl o nic lepší než Paul. Každým svým kouskem byl sobecký násilník. Byl syn svého otce. Dříve nebo později se zlá krev vždy ukázala.

Grace se obrátila a nechala ho samotného s jeho myšlenkami. Julian přejel pohledem po místnosti. Když uviděl prostor před gaučem, hrud' se mu sevřela ještě silněji. Budou mu chybět noci, kdy poslouchal její hlas. Její smích. Nejvíce ze všeho mu bude chybět její

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

dotek. Bylo tak lákavé zůstat, ale netroufal si. Nebyl schopen ochránit své děti, jak by mohl na Zemi ochránit Grace?

"Juliane?"

Julian uslyšel Gracein hlas přicházet shora.

"Ano?"

"Je jedenáct-třicet. Neměl bys jít sem?" Podíval se dolů na nateklé džíny v rozkroku. Bylo na čase ho konečně použít. Měl by být potěšen. To bylo všechno, co bych chtěl, od okamžiku, kdy ji poprvé spatřil. Přesto ho z nějakého důvodu bolelo, že by si ji měl vzít nyní. Alespoň jí neublížíš, ne? Opravdu, pochyboval, že by jí Paul zranil srdce alespoň z poloviny tak, jak se to chystá udělat on teď.

"Juliane?"

"Už jdu," řekl a přinutil se opustit gauč. Ve dveřích se naposledy podíval kolem sebe. Dokonce i nyní viděl Grace ležet na gauči, nadražalá šlehačkou, jak je pomalu, opatrně olízával dočista. Slyšel, jak ji unáší smích a viděl světlo v jejích očích, když ji přivedl k vyvrcholení. "*Neopouštěj mě, Juliane.*" Šeptala ta horká slova včera v noci, když si myslela, že spí. Teď mu drásala srdce.

"Juliane?"

Odvrátil se, šel do schodů a hladil rukou zábradlí. To bylo naposledy, kdy stoupal po těchto schodech. V poslední době chodil chodbou do svého pokoje. A to bylo naposledy, kdy ji viděl v posteli...

Jeho hrud' se sevřela do bodu, kdy nemohl dýchat. Proč to musí být takhle? Vydal ze sebe hořký smích. Kolikrát si tu otázku pokládal? Když dorazil k jejím dveřím, zastavil se. Místnost se tetelila ve světle svíček, ale to, co upoutalo jeho pozornost nejvíce, byla Grace v červeném negligé, které jí vybral. Byla dech beroucí. Najednou cítil, že by měl zvednout jazyk z podlahy a zarolovat ho zpátky do úst.

"Neusnadníš mi to, že?" Zeptal se ochraptělým hlasem. Šíbalsky se usmála.

"Měla bych?"

Přikovaně stál a nemohl se pohnout, když k němu přistoupila.

"Nejsi trochu moc oblečený?"

Než stačil odpovědět, popadla ho za košili a přetáhla mu ji přes hlavu. Poté, co spadla na podlahu, natáhla ruku a položila mu ji na hrud', těsně nad jeho srdce. V tu chvíli pro něj byla nejkrásnější žena

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

na světě. Ani jeho matka by s její krásou nemohla soutěžit. Julian stál nehybně jako socha, když mu přejela rukama po kůži a zvyšovala mrazení, které mu přejíždělo po těle. Ne, ona mu to vůbec nezjednodušuje. Cítil, jak zajela ke knoflíku a ten povolil.

"Grace," řekl a odtáhl jí ruce pryč.

"Hmm?" Zeptala se očima zatměnými hladem.

"Nevadí."

Nechala ho a vlezla do postele. Julian se prudce nadechl při pohledu na její nahé tělo pod průhledným negligé. Lehla si na bok a čelem k němu. Stáhl si kalhoty a připojil se k ní. Jak ji převalil na záda, její košilka se rozešla a vyklouzlo z ní pravé ňadro. Julian toho využil.

"Ach, Juliane," zasténala.

Cítil, jak se pod ním chvěla, když jeho jazyk vířil kolem napjatého vrcholu. Jeho tělo bylo jako tekutý oheň, jak křičelo, že potřebuje to její. Ale nebylo to jen její tělo, co chtěl. Chtěl ji. A nechal ji, aby ho zničila.

Julian polkl, když se odtáhl. Na tuto noc čekal věčnost. Věčnost, pro tuto ženu. Něžně jí přejel rukou po tváři, ukládajíc si všechny její křivky do paměti. Jeho drahá Grace. Nikdy na ni nezapomene. Jeho duše plakala za to, co se jí chystal udělat. Rozevřel jí kolena stehna. Bezděčně se roztřásl, když ucítil, ležící pod ním, jak se dotkl její holé kůže. A pak, udělal tu chybu, že se jí podíval do očí. Ten smutek v nich mu vzal dech.

"Ty jsi nikdy nic ve svém životě neměl nic, co bylo někoho jiného."

Julian strnul při zvuku Iasonova hlasu ve své hlavě. Poslední věc, kterou chtěl, bylo vzít si ženu, která mu dala tak moc. Jak to s ní udělat?

"Na co čekáš?" Zeptala se.

Julian nevěděl. Věděl, že nemohl odtrhnout zrak od jejích smutných, šedých očí. Očí, které by plakaly, pokud by ji využil a odešel. Očí, které by plakaly štěstím, jestliže by zůstal. Ale jestliže zůstane, jeho rodina jí zničí.

A v tu chvíli věděl, co má dělat. Grace mu ovinula nohy kolem pasu.

"Juliane, spěchej. Jsme v časové tísni."

Nemluvil.

Nemohl.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Po pravdě řečeno, nevěřil sám sobě ze strachu, že kdyby promluvit, mohl by si to rozmyslet. Během staletí byl mnoho věcí: sirotek, zloděj, manžel, otec, hrdina, legenda a nakonec otrok. Přesto ani jednou nebyl zbabělec.

Ne.

Julian Makedonský nikdy nebyl zbabělec. Byl velitel, který porazil celé legie Římanů a se smíchem dovolil svým vojákům, aby jim usekávaly hlavy.

To byl ten muž, kterého Grace našla a který ji miloval.

Byl to ten muž, který jí odmítl ublížit.

Grace se snažila pohybovat boky, aby donutila jeho tělo jednat, ale nechtěl ji nutit.

"Víš, co mi bude chybět nejvíc?" Zeptal se a natáhl ruku mezi jejich těla a jemně se dotkl jejího středu.

"Ne," zašeptala.

"Způsob, jakým ti vlasy voní, když do nich zabořím tvář. Jak se ke mně vzpínáš a křičíš mé jméno, když vyvrcholíš. Jak se směješ. Ale ze všeho nejvíc mi bude chybět to, jak vypadáš. První věc, kterou ráno uvidím – tvůj obličej zalitý sluncem. Nikdy na to nezapomenu." Pohnul rukou a zhoupl boky proti ní. Ale místo aby do jejího těla vklouzl, jeho pohyb skončil jako nic než pouhé pohazení, až oba zasténali.

Julian sklonil hlavu, přitiskl se k jejímu krku a zašeptal jí do ucha.

"Budu tě milovat navždy,"

Grace ho slyšela, jak zhluboka nasál vůni jejích vlasů a současně odbily hodiny půlnoc.

V jasném záblesku světla zmizel.

Několik okamžiků se Grace nemohla pohnout. Zděšená, pořád čekala, že se probudí, ale když hodiny pokračovaly v odbíjení věděla, že to není sen.

Julian byl pryč. Byl opravdu a skutečně pryč.

"Ne!" vykřikla a prudce se posadila.

To nemůže být pravda!

"Ne!"

Srdce jí bušilo, když vyběhla z ložnice do přízemí, kde na stolku stále ještě ležela kniha. Nalistovala tu správnou stranu a uviděla Juliana

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

stojícího stejně jako stál původně. Pouze s tím rozdílem, že teď tam nebyl žádný ďábelský úsměv a jeho vlasy byly krátké.

Ne, ne, ne! Opakovala její mysl znovu a znovu.

Proč by něco takového dělal? Proč?

"Jak jsi mohl?" Zeptala se, když vzala knihu a přitiskla si jí ňadra.

"Já bych ti tvou svobodu dala, Juliane. Nezlobila bych se. Ach, Bože, Juliane, proč jsi to udělat?" Plakala.

"Proč?"

Ale ve svém srdci to věděla. Výraz v jeho tváři mu řekl všechno. Udělal to, aby ji nezranil tak, jako to udělal Paul. Julian ji miloval. A proto že od chvíle, kdy se objevil, nedělal nic jiného než že ji chránil. Strážil ji. Dokonce i na konci. Dokonce, i když to znamenalo, že ztratí vlastní svobodu a odsoudí se k věčnému trestu odnětí svobody a mučení, myslel hlavně na ní.

Grace pochopila pravdu oběti, kterou kvůli ní podstoupil. Teď nemohla myslet na nic jiného, než na to, že je odsouzen k temnotě. Sám a v agonii.

Řekl jí, že když byl uvězněn v knize, cítil hlad a žízeň. Vzpomněla si, jak ho viděla, když ležel zmučený na posteli. A na to, co jí řekl potom. *"Bolest, kterou jsem zažil na posteli, nebyla nic ve srovnání s tím, kterou jsem zažil v knize."*

A teď tam byl. Trpící

."Ne!" Řekla Grace. "Nenechám tě v tom samotného. Slyšíš mě, Juliane?"

Přidržujíc si knihu na prsou, běžela do zadní části domu. Otevřela posuvné skleněné dveře a postavila se do měsíčního světla. "Vrať se ke mně, Juliane Makedonský, Juliane Makedonský, Juliane Makedonský!" Opakovala to znovu a znovu, když žebřila o jeho zjevení.

Nic se nestalo. Vůbec nic.

"Ne, prosím, ne!" Se zlomeným srdcem se Grace vrátila dovnitř domu.

"Proč, proč?" Vzlykala, když klesla na kolena a houpala se sem a tam.

"Ach, Juliane!" Zašeptala zlomeně, jak na ni zaútočily vzpomínky.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Jak se s ní Julian směje, jak ji drží nebo jen tiše sedí, ponořen ve svých myšlenkách. Cítila jeho srdce, jak rychle tlouklo proti jejímu. Chtěla ho zpátky. Ona ho *potřebovala* mít zpět.

"Nechci bez tebe žít," vydechla proti knize. "Copak to nechápeš, Juliane? Já bez tebe nemůžu žít."

Najednou se v místnosti zablesklo. Grace zalapala po dechu, vzhledla v očekávání, že se k ní vrátil Julian.

Ale tohle nebyl Julian. Byla to Aphrodite.

"Dej mi tu knihu," řekla Aphrodite a natáhla se pro ni. Grace se stáhla zpět.

"Proč jste mu to udělala?" Zeptala se. "Copak už pro vás netrpěl dost? Nechtěla jsem ho pustit. Raději bych, aby byl s vámi, než v pasti, jako je tato." Grace si otřela slzy.

"On je tam sám. Sám v temnotě," zašeptala. "Prosím tě, nenech to tak. Pošli mě do knihy za ním, prosím. Prosím!" Aphrodite spustila ruku.

"Ty bys to pro něj udělala?"

"Já bych pro něj udělala cokoli."

Aphroditin pohled se zúžil.

"Dej mi tu knihu." Zaslepená slzami jí Grace knihu podala a modlila se, aby jí Aphrodite pomohla se k němu připojit. Aphrodite se zhluboka nadechla a otevřela knihu.

"Za tohle se vážně dostanu do pekla."

Najednou se objevil další světelný blesk, až Grace rozbolely oči. Hlava se jí zatočila tak, že jí bylo špatně od žaludku. Všechno kolem ní kroužilo.

Tímhle Julian procházel pokaždé, když ho někdo zavolal? Nevěděla, že tohle bylo samo o sobě čiré mučení. Pak bylo najednou vše přízračně černé. Grace cítila jak padá do hluboké díry, kde se na ni tiskla tma, pálily ji plíce a oči jí hořely. Natáhla se, aby zastavila pád a ucítila pod sebou zvláštní měkkost. Světla se vrátila a ona se ocitla ležící na posteli, s Julianem nad sebou.

Omámeně se rozhlédl.

"Jak-"

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Bude lepší, když budete vy dva tady nahoře," ozvala se ode dveří Aphrodite. "Kdybych to měla zkusit udělat znovu, nevím, kolik sil by mě to stálo."

Zmizela.

Julian se podíval ode dveří zpátky k ní.

"Grace, já..."

"Drž hubu, Juliane," řekla před tím, než by vyplýval moc času, "a ukaž mi, jaké to je milovat se s bohem." Poté si přitáhla jeho hlavu ke své a dala mu horký, pronikavý polibek.

Vášnivě ji políbil a s jedním, silným suverénním pohybem vstoupil hluboko do ní. Julian zaklonil hlavu a zavrčel, když ho obklopilo horko jejího těla a vítalo ho. Ten pocit jím tak hluboce zatřásl, až se mu zachvěl spodní ret. Drazí bohové, bylo to ještě lepší, než si představoval. A vzpomněl si, co mu řekla.

"Nechci bez tebe žít. Copak to nechápeš, Juliane? Nemůžu bez tebe žít."

Dýchal přerývaně, pohlédl na její tvář, když cítil její tělo tak teplé a pevné kolem svého údu. Přejel jí rukou po paži, vzal jí ruku do své a pevně ji sevřel.

"Bolí tě to?"

"Ne," řekla s teplým a upřímným pohledem, když zvedl ruku k svým ústům a políbil ji. "Ty bys mi nikdy ublížit nemohl."

"Jestli ano, řekni a já přestanu." Objala ho nohama.

"Jestli mě před svítáním opustíš, stejně si tě najdu." Julian se zasmál. Ani na okamžik o tom nepochyboval. Grace mu přejela jazykem přes krk a vychutnávala si, jak se jí zachvěl v náručí. Někdy se k ní boky tiskl tak pomalu, mučíc jí jeho plností. Pak se odtáhl a zajel tak hluboko do jejího těla, že cítila chvění až v patách. Zhluboka se nadechla, aby vstřebala pocity, kterými ji naplnil. Pružnou, hbitou sílu jeho těla, kterou se na ni tiskl. Zavřela oči, vychutnávajíc si jeho pevné svaly po celé délce těla. Objala ho nohama kolem pasu a těšila se z toho, jak ji šimraly jeho chlupy na nohou. Nikdy nic takového nezažila. Mohla jen dýchat a cítit, jak k ní proudí jeho láska. Byl její. I když ji opustil, užívala si tento okamžik čisté blaženosti s ním. Libovala si v pocitu moci, kdy mu přejížděla rukama po zádech, dolů k bokům, kde ho k sobě tiskla.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Julian se kousl do rtu, když mu zaryla nehty do zad. Jak nad ním mohly, tak drobné ruce, mít takovou moc? Nikdy nepochopí, jak je možné, že ho milovala. Ale byl za to moc vděčný.

"Podívej se na mě, Grace," řekl a znovu do ní hluboko vstoupil. "Chci ti vidět do očí." Grace na něj zírala. Jeho oči byly přivřené a ona viděla, jak si vychutnával pocit, že je s ní a pokaždé, když zhoupł boky, se na ni podíval. Cítla, jak mu ztwardly svaly na bříše. Zvedla boky, aby se setkala s jeho horečným tempem, který ji přiváděl k šílenství. Nikdy si nedokázala představit tolik vášně když pocítla, jak sklouznul mezi její nohy, strčil jí hlavu mezi stehna a prudce ji políbil. To bylo víc, než mohla ustát. Její tělo vybuchlo v křečích rozkoše.

"Ach, Juliane!" Vykřikla a současně se svým tělem ještě víc prohnula proti jeho. "Oh, ano!"

Naposledy do ní zajel a strnul, když se kolem něj rozechvěla. Když Grace otevřela oči, setkala s jeho ďábelským úsměvem.

"Líbilo se ti to, vid'?" Zeptal se s dolíčky ve tvářích, když se otočil na bok a svůdně ji pohladil. Stálo ji všechny její síly, aby nezasténala.

"Bylo to dobré."

"Dobré?" Řekl se smíchem. "Myslím, že se budu muset víc snažit." Převalil se s ní, pomalu, aniž by z ní vyklouzl. Grace zasténala, když zjistila, že je na něm. Natáhl se a odtáhl stuhu z jejího řadra. Košílku rozevřel dokořán. Jeho pohled plný čistého nadšení ji rozpálil ještě víc než pocit, že je hluboko v ní. S úsměvem zvedla boky, a pak se na něj nabodla. Cítla, jak se celý chvěje.

"Co říkáš na tohle?"

"To bylo fajn." Ale jeho trhaný hlas zrazoval jeho nonšalantní tón. Zasmála se.

Julian zvedl boky a vjel do ní ještě hlouběji. Zasyčela rozkoší. Milovala, když ho v sobě cítila, hladkého a tvrdého. A chtěla víc. Chtěla vidět jeho obličej, když vrcholí. Chtěla vědět, že mu dala to, co ještě nezažil.

"Víš, pokud nezpomalíme, budeme vyčerpaní dřív, než bude ráno," řekl.

"Mně to nevadí."

"Budeš bolavá."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Pohladila ho svým tělem.

"Takže?"

"V tom případě ..." Přejel jí rukou pomalu dolů, po jejím těle, přes pupík a pak níž, přes její vlhké kudrlinky, až našel její střed. Grace se kousla do rtu, jak si s ní jeho prsty pohrávaly v dokonalém rytmu tak, aby útočila na jeho boky. Rychleji a rychleji, silněji a hlouběji. Julian jí položil ruce na pas a pomáhal jí udržovat jejich zběsilé tempo. Přál si, aby byl schopný z ní vystoupit na tak dlouho, aby jí ukázal několik pozic. Ale tohle bylo vše, co mohl udělat. Pro teď. Ale až přijde ráno...

Nad tou vyhlídkou se usmál. Ráno měl v úmyslu jí ukázat zcela nové techniky. Grace ztratila pojem o čase, neboť navzájem hladili a oba si vychutnávali společnosti toho druhého. Cítila, jak se místnost kolem ní točí, když se oddávala jeho zkušenému doteku.

Velmi ho milovala.

Oba byli promáčení potem, ale přesto si vychutnávali každý dotek a rozkoš, kterou spolu konečně mohli sdílet. Tentokrát, když vyvrcholila, ležela na něm. Slyšela jeho smích kolem sebe jako ozvěnu. Cítila, jak jí přejel rukou po zádech, po bocích a pak po jejích nohou až se Grace zachvěla.

Julian se vyžíval v pocitu jejího nahého těla ležícího na jeho hrudi. Její ňadra byla přitisknuta k jeho hrudi. Jeho láska k ní v něm ještě vzrostla.

"Takhle bych mohl zůstat navždy," vydechl.

"Já taky."

Objal ji a přitiskl si ji k sobě. Cítil, jak se tlukot jejího srdce zpomaluje, dech se klidní. Během několika málo minut tvrdě spala. Políbil ji na hlavu a usmál se, když se ujistil, že je stále v ní.

"Spi, drahá Grace," zašeptal.

"Ještě je do rána dlouho." Grace se probudila s tím, že v sobě cítila něco teplého a plného. Když se pohnula, ucítila, jak ji ruce silné jako ocel, držely v klidu.

"Opatrně," řekl Julian. "Ať z tebe nevyklouznu."

"Usnula jsem?" Zalapala po dechu, překvapilo ji, že se jí mohlo něco takového stát.

"To je v pořádku. Nic jsi nezmeškala."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ne?" Zeptala se, vlníc boky a hladíc jeho tělo svým. Zasmál se.

"No, dobře, pár věcí." Grace se zaklonila, aby se na něj mohla podívat. Přejela prstem po strništi na jeho tváři. Když mu přejela přes rty, chytil její prst mezi zuby. Najednou se pod ní, přidržující si ji v klíně, posadil.

"Oh, pěkné," řekla a objala ho nohama kolem pasu.

"Uh-huh," souhlasil, když houpal boky proti jejím. Sklonil hlavu a vzal její ňadro do úst. Jeho jazyk si pohrával s její napnutou bradavkou. Mučivé po ní přejížděl, než na ni jedním dlouhým, horkým výdechem foukl. Zachvěla se a on se přesunul se na druhé prso. Grace uchopila jeho hlavu do rukou, vychutnávající si jeho dotyky. Dokud neviděla, že se nebe zesvětlilo.

"Juliane!" Vydechla. "Už skoro svítá."

"Já vím," řekl a položil ji dozadu na postel.

Podívala se na něj, jak se nad ní vzpínal a pohyboval boky proti jejím.

Julian se na ni díval s úžasem. Cítil její teplo, její lásku.

Dostala ho tam, kam ho nikdy nenapadlo, že je to možné. A dotkla se ho tam, kde se ho nikdy předtím nikdo nedotkl. Dotkla se jeho srdce. Najednou chtěl víc. Zoufalý vášní, houpal boky proti jejím. Musel jí mít celou. Grace ho objala a zabořila obličej do jeho ramene, když přidal na síle. Tvrději a rychleji. Nemohla od toho zběsilého tempa popadnout dech. Stále přirážel, až je oba zalil pot. Přejela mu jazykem po krku a vychutnávala si zasyčení, které z něho vzešlo. Přesto ji naplňoval znovu a znovu, dokud to už nemohla vydržet. Zakousla se mu do ramene. Pak přišel její rychlý a zuřivý orgasmus. Nezpomalil, když padla na záda. Natáhla se, vzala jeho tvář do dlaní a sledovala jeho rozkoš.

Julian se kousl do spodního rtu a pohyboval se rychleji, rozdmychávajíc znovu její rozkoš, dokonce ještě hlouběji než dřív. A ve stejné chvíli, kdy pronikly první sluneční paprsky oknem uslyšela, jak Julian zavřel a zavřel oči. S jedním pevným, hlubokým tahem cítila, jak se celý rozechvěl a spadl na ní. Julian nemohl dýchat, jak mu hlava plavala v čisté, ryzí blaženosti. Otřesený, ze síly jeho orgasmu. Celé tělo ho bolelo, a přesto nikdy nepoznal takový požitek. Byl slabý z noci, slabý z jejích doteků.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

A kletba skončila. Zvedl hlavu a uviděl Grace, jak se na něj usmála.

"Podařilo se to?" Zeptala se.

Než mohl odpovědět, ucítil, jak mu hoří paže. Zasyčel, odtáhl se od ní a přikryl pálící ruku druhou.

"Co je to?" Zeptala se Grace, když od ní odstoupil. Strnule se dívala, jak mu oranžová záře zaplavila paži. Když z ní sundal ruku, starověká řecká slova byla pryč.

"Je po všem," vydechla. "Dokázali jsme to."

Úsměv mu zmizel z tváře.

"Ne," řekl Julian, přejíždějíc ji prsty po tváři.

"To ty jsi to dokázala." Se smíchem se mu vrhla do náruče. Julian ji pevně držel, když se divoce líbali.

Bylo po všem! Byl volný.

Konečně, po tak dlouhé době, byl znovu smrtelný člověk. A byla to Grace, kdo to dokázal. Její víra a síla, se kterou se na něj dívala. Zachránila ho.

Grace se znovu zasmála, když ho převrátila na posteli. Ale její úleva byla krátká, protože místnost naplnilo jasné světlo. Její smích okamžitě odumřel. Grace cítila zlovolnou přítomnost ještě dřív, než Julian v jejím náručí strnul.

Seděli na posteli, ale Julian ji přinutil schovat se za jeho záda, aby se dostal mezi ní a pohledného muže stojícího u nohou postele. Grace polkla, když uviděla vysokého, tmavovlasého muže, který na ně zíral, jako by je chtěl na místě zabít.

"Ty bastarde povýšený!" Zavrčel muž. "Jak se opovažuješ myslet si, že bys byl svobodný."

V tom okamžiku pochopila, že to musí být Priapus.

"Nech to být, Priape," řekl Julian varovným tónem v hlase. "Je to za námi."

Priapus si odfrkl.

"Myslíš, že mi můžeš přikazovat? Kdo si myslíš, že jsi, smrtelníku?"

Julian se ďábelsky usmál.

"Jsem Julian Makedonský, narozený v domě Dioklese Spartského a bohyně Afrodity. Jsem Řecký, Makedonský a Thébский generál. Svým nepřátelům, chvějícím se hrůzou jen z mé přítomnosti, známý také jako Augustus Julius Punitor. A ty, můj bratr, méně známý bůh,

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

který nic neznamenal pro Řeky a jen o něco víc pro Římany." Pekelný hněv rozpálil Priapův obličej.

"Je čas, aby ses naučil, kde je tvé místo, bratříčku. Vzal jsi mi ženu, která měla zplodit moje syny. A která zemřela kvůli tobě. Teď si vezmu tu tvoji."

Julian se vrhl na Priapa, ale už bylo pozdě. On už zmizel a s ním i Grace.

Kapitola 17

Jeden moment byla Grace nahá v ložnici s Julianem, a v další, ležela na posteli v pokoji, který jí připomínal harémový stan. Její tělo bylo přikryto tmavě červeným hedvábím, tak měkkým a jemným, že cítila, jak jí teče po těle. Pokusila se pohnout, ale nešlo to. Vyděšeně otevřela ústa k výkřiku.

"Neobtěžuj se," řekl jí Priapus, jak se blížil k posteli. Vrhla na její tělo hladový pohled, než vylezl na matraci a opřel se o kolena vedle ní. "Nemůžeš dělat nic, pokud to já nebudu chtít." Přejel jí jedním dlouhým, studeným prstem po tváři, jako by studoval strukturu a teplotu její pleti. "Chápu, proč chce Julian tebe. Máš v očích oheň. Inteligenci. Odvahu. Je to škoda, že jsi se nenarodila v Římské době. Mohla jsi mi dát šampióny, kteří by vedli mé armády." Povzdychnul si, když přejížděl rukou ke středu jejího krku.

"Ale takový je život a hříčky osudu. Předpokládám, že si tě užiji do té doby, než se neunavím. Pokud mě potom poprosíš, možná tě nechám, aby ses k Julianovi vrátila. Pokud tě samozřejmě ještě bude chtít potom, až ti mé děti zničí tělo."

Jeho oči hořely hladem a Grace se při jeho pohledu otřásla. Nemohla uvěřit, že by byl Priapus tak sobecký. Vyděšená, chtěla něco říct, ale nedovolil jí to. Proboha, on nad ní měl úplnou moc! Neviditelná síla ji vytáhla nahoru a donutila ji opřít se zády o polštáře, když si Priapus stáhl roucho. Grace, při pohledu na jeho nahotu a erekci, vytréštila oči. Zaplavila ji další vlna strachu.

"Můžeš mluvit, teď," řekl, když se posunul a naklonil se k ní.

"Proč to chceš Julianovi udělat?"

Jeho pohled potměněl hněvem.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Proč? Slyšela jsi ho. Jmenoval všechny, kdo už jeho jméno slyšeli. Kdežto mé jméno se jen zřídka vyslovuje nahlas a to dokonce i v chrámech mé matky. Dokonce i teď, jsem terčem posměchu. Mé jméno je celé, ale prohrálo ve starověku, zatímco jeho legenda se vyprávěla a převypravovala po celém světě. Přestože já jsem Bůh a on, nic než bastard, který není hoden obývat Olymp."

"Ruce od ní pryč, ty bezcenná poznámko pod čarou. Nejsi dost dobrý ani na to, abys jí vyleštil střevice."

Grace se rozbušilo srdce při zvuku Julianova hlasu. Zvedla hlavu z polštáře a uviděla ho, jak stojí pod pódiem, na kterém byla postel. Stál uprostřed místnosti, na sobě jen džíny, a držel meč a štít.

"Jak?" Dožadoval se Priapus, když vstal z postele.

Julian se ďábelsky usmál.

"Kletba je zrušena. Mé schopnosti se vracejí. Teď mohu sledovat a přivolat vás všechny."

"Ne!" Zaječel Priapus. Jeho tělo bylo v mžiku pokryto brněním.

Grace bojovala proti síle, která ji držela, když popadl Priapus meč a štít ze zdi nad její hlavou a napadl Juliana. Uchváčena tou podívanou, sledovala, jak bojoval bratr proti bratrovi. Ještě nikdy nic podobného neviděla. Julian se ladně obrátil, a setkal se s divokou a ostrou ránou svého bratra. Podlaha a postel se silou jejich bitvy otřásaly.

Není divu, že se Julian stal legendou. Ale po několika minutách viděla, jak se zapotácel. Sklonil štít.

"Co se děje?" Posmíval se Priapus. Použil štít a odstrčil Juliana zpět.

"Ach, zapomněl jsem. Kletba může být pryč, ale pořád jsi z ní vyčerpaný. Bude to trvat dny, než znovu získáš svou plnou sílu."

Julian zavrtěl hlavou a zvedl štít výš.

"Nepotřebuji svou plnou sílu na to, abych tě porazil." Priapus se zasmál.

"Statečná slova, bratříčku." Udeřil mečem dolů přes Julianův štít. Grace zatajila dech, když se začali znovu bít. Pak, stejně jako si byla jistá, že Julian vyhraje, Priapus rozšířil jeho pole. Jakmile byla jedna Julianova strana nechráněná, Priapus pozvedl meč nahoru a zanořil ho Julianovi do žaludku. Julian upustil meč.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ne!" Grace křičela hrůzou. Jeho obličej získal nevěřící masku, Julian se zapotácel, ale nemohl nic dělat, když měl Priapův meč v boku.

"Jsi znovu člověk," usklíbl se Priapus, když otočil meč. Zvedl nohu, aby do Juliana kopl a shodil ho za zem. Julian se zapotácel a pak upadl na podlahu. Jeho štít hlasitě zarachotil, jak dopadl na zem vedle něj. Priapus se skutečně usmíval, když stál nad Julianem.

"Nemusíš být schopen zemřít zbraněmi smrtelníků, bratříčku, ale můžeš zemřít těmi božskými."

Síla, která Grace držela, ji pustila. Tak rychle, jak mohla, přeběhla místnost tam, kde Julian ležel na podlaze v rozlévající kaluži krve. Jeho dýchání bylo krátké a ostré, jak se celé jeho tělo otřásalo.

"Ne!" Vzlykala Grace a přitáhla si Julianovu hlavu do klína. Zděšená, zírala do zející rány v jeho boku.

"Moje drahá Grace," řekl Julian, když natáhl jednu zkrvavenou ruku a dotkl se její tváře. Otřela mu krev z úst.

"Neopouštěj mě, Juliane," prosila.

Trhl sebou v bolestech. Sevřela jeho ruku, když se snažil dýchat.

"Neplač pro mě, Grace. Nestojím za to."

"Ano, stojíš!" Zavrtěl hlavou, když držel pevně její ruku ve své.

"Ty jsi má záchrana, Grace. Bez tebe bych se nikdy nedozvěděl, jaké je to milovat." Polkl a přesunul si její ruku na srdce.

"A nikdy už to znovu nepoznám."

Dívala se, jak světlo z jeho očí zmizelo.

"Ne!" Vykřikla znovu, tisknouce si jeho hlavu na prsa.

"Ne, ne, ne! Nemůžeš zemřít. Ne, takhle ne. Slyšíš mě, Juliane! Nemůžeš mě opustit. Prosím, prosím nechod'. Prosím!" Grace ho pevně držela, když plakala bolestí, která jí projela srdcem a duší.

"Ne!" Místností se rozlehl divoký výkřik.

Grace při tom zvuku, viděla Priapa, jak zbledl.

Ozvalo se zahřmění a s oslnivým zábleskem bílého světla, se před ní objevila Aphrodite.

Muka na tváři bohyně byla nepopsatelná, když pohlédla dolů na Julianovo studené a bledé tělo. S modrými očima naplněnými nedůvěrou, Aphrodite pohlédla na Priapa.

"Co jsi to udělal?" Zeptala se.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Byl to férový boj, matko. Já nebo on. Neměl jsem na vybranou." Aphrodite unikl zoufalý výkřik, který vyšel přímo z jejího srdce.

"Rozhněvala jsem Dia i sudičky, když jsem ho osvobodila. Co si sakra myslíš, že jsi udělal?" Podívala se na Priapa, jako by se jí z něj dělalo špatně.

"Byl to tvůj bratr!"

"Byl to tvůj nemanželský syn, ale nikdy ne můj bratr." Aphrodite vzteky zakřičela.

"Jak se opovažuješ!" Když bohyně obrátila svůj pohled zpět k Julianovi, Grace v její tváři spatřila žal.

"Můj drahý Juliane," plakala Aphrodite. "Nikdy jsem jim neměla dovolit, aby ti ublížili. Svatý Kypre, co jsem to, svým sobectvím, způsobila?" Padla vedle něj na kolena.

"Nechala jsem tě samotného, když jsem tě měla chránit."

"Ach, nech toho, matko," řekl Priapus, jako by ho bolest jeho matky nudila. "Julian věděl, že má každý z nás, na tomto světě, svůj omezený čas. Myslíš jen na sebe a na to, co bychom pro tebe měli udělat. Taková jsi. Na rozdíl od Juliana, my ostatní jsme se to naučili přijímat už před celou věčností."

Aphrodite nevzala jeho slova dobře. Její tvář se proměnila v žulu, když se důstojně a slušně, jak se dalo od bohyně očekávat, postavila. Se zdviženým obočím se podívala na Priapa.

"Říkal jsi, že to byl férový boj? No, my budeme mít ještě jeden? Thanatos ještě na Julianovu duši nárok nemá. Ještě není pozdě ho zachránit. Všechno, co potřebuji udělat, je nastartovat jeho srdce."

Grace pocítila náhlé teplo, které pohltilo Julianovo tělo. Opřela se, jak sledovala zlatou auru, kolem jeho těla, jak zašívá rozeklanou ránu v břiše. Jeho džíny se pomalu rozplynuly a byly nahrazeny zlatou suknicí a botami. Zlatá vlna se sunula až k hrudi, kde zlaté brnění zakrylo to staré, a přibyla tmavě červená kůže a tkanina. Tmavě hnědé kožené pásky, které převázaly jeho předloktí. Z Julianově tváře zmizel modrý nádech. Najednou se zhluboka nadechl, a pak otevřel oči.

Podíval se na Grace a usmál se úsměvem, který ji zahřál až k její duši. Grace se kousla do rtu, jak v ní rostlo štěstí. On byl naživu!

"Co to sakra má znamenat?" Zařval Priapus.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Objevila se nad nimi klidně plovoucí žena. Její černé vlasy se třpytily, když zírala na Priapa.

"Jak řekla tvá matka, je čas na férový boj, Priape. Je to dávno. A tentokrát tu není Alexandrie, která by odvrátila Julianovu touhu po pomstě."

"Co?" Zeptala se Aphrodite. "Atheno, co to říkáš?"

"Říkám, že ji Priapus poslal na Juliana schválně, aby ho rozptýlila, aby měl Priapus čas utéct do tvého chrámu ve strachu z Julianova hněvu."

Pohled na Priapovu tvář Grace napověděl, že je to pravda. Zkroutil rty.

"Atheno, ty zrádná děvko. Vždycky jsi ho rozmazlovala." Athena se zasmála, když se objevila vedle Aphrodite.

„Vůbec nikdo ho nerozmazloval. To z něho udělalo nejlepšího bojovníka, jakého kdy Sparta měla. A díky tomu má teď možnost tě pěkně nakopat

Julian se zvedl. Zuřivý výraz v jeho tváři způsobil Grace zimnici.

Aphrodite se postavila mezi něj a Priapa, a když k Julianovi vzhledla, uviděla Grace v jejích očích hrst.

"To je podruhé, co jsem ti dala život, Juliane. Lituji, nebyla jsem matka, jakou jsi potřeboval poprvé. Nemáš tušení, jak moc bych si přála, abych to mohla změnit. Všechno, co můžu udělat teď, je dát ti svou lásku a požehnání." Aphrodite pohlédla na Priapa.

"A teď mu jdi nakopat ten jeho malý zkažený zadek."

"Mami!" Priapus zakvílel.

Julian se otočil k bratrovi. Zatočil svým mečem kolem těla, jak se blížil k Priapovi.

"Připraven?"

Priapus ho napadl bez varování. Ne že by na tom záleželo. Grace poklesla čelist, když sledovala, jak bojují. Pokud si dříve myslela, že ho Julian zabije, nebylo to nic ve srovnání se způsobem, jakým bojoval nyní. Pohyboval se rychlostí a hbitostí, jak by to nikdy nepovažovala za možné.

Athena se postavila po jejím boku. Natáhla ruku a přejela lehce přes červenou látku, kterou se Grace ve spěchu omotala.

"Pěkné šaty."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Grace se nevěřicně zamračila.

"Je to boj na smrt a ty tu obdivuješ mé šaty?"

Athena se zasmála.

"Věř mi, znám své generály dobře. Priapus nemá šanci." Grace se otočila k mužům, zároveň když Julian udeřil štítem do Priapa, bůh klopýtl zpět a Julian zabořil meč přímo do jeho boku.

"Shnij v pekle, ty hajzle," ušklíbl se Julian na Priapa, který se rozpadl na tisíce světél.

Grace se k němu rozběhla. Julian odhodil meč a štít stranou a uchopil ji do náruče a zatočil se s ní.

"Ty jsi naživu! Opravdu?" Zeptala se.

"Jsem naživu." Grace se mu vzdala.

Sesuli se na zem a on pomalu laskal každý centimetr jejího těla. Do doby, než si vyžádal polibek od jejích rtů. Grace slyšela, jak si někdo pročistil krk.

"Promiň, Juliane," řekla Athéna, když nepustil Grace. "Máš rozhodnutí, které musíš provést. Chceš, abych tě poslala domů nebo ne?"

Grace se otrásla.

Julian na ni pohlédl a pohledem vyhledal její oči. Přejel jí rukou jemně po tváři, jako by si vychutnával pocit z dotyků její pokožky na své.

"Žil jsem po staletí, ale jen jednou jsem se cítil jako doma."

Grace se kousla do rtu, jak se jí do očí nahrnuly slzy. Teď se ji chystal opustit. Panebože, jen doufala, že tu bolest ustojí. Sklonil se a políbil ji na čelo.

"A to je tady, s Grace," zašeptal jí do vlasů. "Když mě bude chtít."

Grace obrátila oči v sloup, protože jí úleva projela s takovou silou, že chtěla křičet, smát se, ale ze všeho nejvíc se ho chtěla držet - navždy.

"Páni, Juliane," řekla s nadhledem, který necítila.

"Já nevím. Zabíráš víc, než spravedlivý díl postele. A ty škodlivé trenýrky, které budeš nosit... Co to je? Pokud se vrátíš se mnou, musí zmizet. A nikdy víc už nebudeš spát v džínách a třít se jimi o mé nohy."

Zasmál se na ni.

"Neboj se. Myslím, že nahota funguje nejlépe."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Zasmála se, když vzal její obličej do dlaní. Když se ji snažil políbit, rozpustile se odtáhla.

"Oh, mimochodem, to je tvé brnění?"

Zamračil se.

"To je nebo bylo."

"Můžeme si ho nechat?"

"Jestli se ti líbí. Proč?"

"Protože, och zlato," řekla Grace, přejíždějíc pohledem přes jeho nádherné tělo, "jsi v něm hrozně sexy. Tenhle úbor sám působí, že bych se s tebou mohla milovat nejméně čtyřikrát až pětkrát denně."

Athéna a Afrodita se zasmály. V záblesku světla, se oba ocitli zpátky v Graceině ložnici, způsobem, jakým předtím použil sám Priapus.

"Hej!" Řekla Grace podrážděně. "Kde je brnění?"

Zdálo se, že je spolu s jeho helmou, mečem a štítem v rohu.

"Teď jsi šťastná?" Zeptal se Julian, když si ji přitiskl na hrud'

"Bláznivě."

Zvedl hlavu a políbil ji tak, až se po celém těle zachvěla. Grace zasténala, když jejich horké polibky splynuly. Ten pocit, jaký měla, když cítila jeho tělo pod sebou. Už nikdy ho nenechá odejít.

"Mimochodem..."

Julian se od Graceiných úst s povzdechem odtáhl, a rychle je oba přikryl dekou. Grace svírala přikrývku až pod bradou.

"Athéno," zeptal se podrážděně, "co chceš, budeš nás přerušovat pořád?"

Athéna nevypadala ani trochu rozpačitě, když přistoupila k posteli. V ruce držela velkou zlatou krabičku.

"No, něco jsem zapomněla."

"Co?" Zeptali se jednohlasně.

Než stačila Athéna odpovědět, objevila se Afrodita.

"Vezmu to," řekla Athéně, než jí vzala krabičku z rukou. Athéna zmizela.

Přesunula se k posteli, postavila ji vedle Juliana, a pak ji otevřela.

"Jestli chceš zůstat, je několik věcí, které budeš potřebovat. Rodný list, cestovní pas, zelená karta..." Aphrodite se na to podívala a zamračila se.

"Ne, počkej, tohle nebudeš potřebovat."

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

Podívala se na Grace. "Nebo ano?"

"Ne, madam."

Aphrodite se usmála.

"K dispozici je také řidičský průkaz, ale pokud chceš nějakou mateřskou radu, tak bych nechala Grace, aby řídila ona. Bez urážky, ale na tohle nemáš buňky." Aphrodite si povzdechla. "Je to škoda. Ale, no dobře." Zavřela krabičku a podala mu ji. "Můžeš si to projít později." Když se Aphrodite vzdálila, Julian natáhl ruku a vzal ji za její.

"Děkuji ti, matko, za všechno."

Měla slzy v očích, když poplácala synovi po rameni.

"Je mi to líto, že jsem nevěděla o tvých dětech v době, kdy jsem je mohla zachránit. Nemáš ponětí, jak moc mě mrzí, že jsem to zjistila až poté, co jim Thanatos udělal."

Julian jí jemně stiskl.

"Když budeš něco potřebovat, zavoláš?" Zeptala se.

"Zavolám, i když ne hned."

Aphrodite si zvedla jeho ruku k ústům a políbila ji. Podívala se zpět a někam mezi ně.

"Chci šest vnoučat. Minimálně."

"Hej," řekla Grace, když z krabice vytáhla vysokoškolský titul. "Vy jste mu dala titul PhDr. z dávné historie? Z Harvardu?"

Aphrodite přikývla.

"K dispozici je tam také obor z jazyků a klasického studia." Podívala se na Juliana.

"Nebyla jsem si jistá, co bys chtěl dělat, tak ti dávám vybrat."

"Můžeme je opravdu používat?" Zeptala se Grace.

"Absolutně. Pokud by jste šli trochu hlouběji, najdete jeho ověřené opisy."

Grace je našla. Zírala na ně s otevřenými ústy.

"To není fér, jsou tu všechny."

"Samozřejmě," řekl rozhořčeně Aphrodite. "Můj syn nebude nikdy dělat druhořadou práci." Aphrodite se usmála.

"Nechtěla jsem se obtěžovat s oddacím listem. Usoudila jsem, že se o to vy dva budete chtít postarat na vlastní pěst. A jakmile se Julian rozhodne pro příjmení, bude uvedeno na všech dokumentech uvnitř

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

krabice." Aphrodite zavrtala ruku do spodní části dokumentů a vytáhla malou vkladní knížku.

"Mimochodem, převedla jsem peníze, které jsi měl v Makedonii do moderní měny."

Grace jí otevřela a zalapala po dechu.

"Svatá zelená guacamole! Jsi zazobaný!"

Zasmál se.

"Říkal jsem ti, že jsem hodně dobýval."

Aphrodite natáhla ruku. Kniha, ve které byl Julian zakletý, se jí objevila v náručí.

"Také jsem myslela, že bys možná chtěl najít nějaké bezpečné místo pro tohle."

Julian vytřeštil oči, když mu ji podala.

"Dáváš mi na starost Priapa?"

Aphrodite pokrčila rameny.

"Zabil jsi ho. Nemohu ho dost dobře nechat odejít, aniž bych mu uložila nějakou formu trestu. Nakonec se z toho dostane. *Pokud* bude hodný kluk."

Grace bylo Priapa skoro líto. Téměř.

Aphrodite se naklonila a políbila Juliana na tvář.

"Vždycky jsem tě milovala. Jen jsem nevěděla, jak to dát najevo."

Julian přikývl.

"Myslím, že to se stane, když je tvoje matka bohyně. Nemůžeš moc očekávat oslavy narozenin a domácí vařená jídla."

"To je pravda, ale dala jsem ti spoustu jiných darů. Třeba to, že tvá přítelkyně vypadá rozkošně."

"Když už o tom mluvíme." Napadlo Grace. "Můžete zastavit to, aby se na něj ostatní ženy lepily jako magnet?" Aphrodite na ni vrhla komický pohled.

"Dítě, podívej se na něj. Která žena se zdravým rozumem, by ho nechtěla do postele? Musela bych je všechny oslepit nebo jemu přidat tuk a plešatost."

"Nevadí. Nějak to zvládnou."

"Myslela jsem si to."

Aphrodite zmizela.

Julian jí ovinul paže kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Jsi bolavá?"

"Ne, proč?"

"Protože mám v úmyslu strávit zbytek dne milováním s tebou."

Poškrábala ho zuby po bradě.

"Oh, to ráda slyším."

Políbil ji.

"Ach, počkej," řekl a odtáhl se.

Grace se zamračila, když vylezl z postele, popadl knihu a pak ji vyhodil ven na chodbu a zavřel dveře.

"Co to děláš?" Zeptala se.

Julian přistoupil zpátky k posteli tím pomalým, volným krokem, který jí tak bral dech. Vylezl na postel, jako elegantní, nahé zvíře a rozpálil ji žádostivým pohledem.

"Slyší všechno, co říkáme. A já osobně, ho tady nechci, když to spolu děláme."

Vydechla, když ji převrátil na bok.

"Nebo tohle," řekl, posunul ruku mezi její stehna a nemilosrdně ji škádlila přitiskl se k její páteři. "A ze všeho nejvíc nechci, aby slyšel tohle." Zabořil rty do jejího krku, když pohnul rukou k vnitřní straně jejího stehna, aby jí roztáhl nohy a pak se ponořil hluboko do ní. Grace zasténala rozkoší.

"Čekal jsem na tebe dva tisíce let, Grace Alexandrová," zašeptal jí do ucha. "A hodlám si každou další sekundu užít."

Epilog

O rok později

Julian otevřel dveře do nemocničního pokoje. S matkou a Selenou v závěsu, vstoupil tiše do místnosti, nechtěl rušit Grace, kdyby odpočívala. Sevřel ho strach, když ji uviděl ležet na posteli. Vypadala tak bledá a slabá, až ho to děsilo. Nedokázal jen stát a takhle ji vidět. Ona byla jeho síla. Jeho srdce. Jeho duše. Všechno, co bylo v jeho životě dobré. Pomyšlení, že by ji ztratil, bylo víc, než mohl snést. Grace otevřela oči a usmála se na ně.

"Ahoj," zašeptala.

"Hele, holka!" Řekla Selena. "Jak se cítíš?"

"Jsem vyčerpaná, ale cítím se docela dobře."

Julian se naklonil a políbil ji.

"Potřebuješ něco?"

"Mám všechno, co jsem mohla kdy potřebovat," řekla Grace se zářící tváří.

Usmál se.

"Takže, kde jsou moje vnoučata?" Zeptala se jeho matka.

"Vzali je zvážit," řekla Grace.

Jako na povel vjely dovnitř sestry s kolébkami na kolečkách. Zkontrolovali Gracein náramek s náramky miminek, a pak tiše odešly.

Julian stál Grace po boku jen tak dlouho, aby jemně zvedl svého syna. Zaplavila ho radost, když držel malé dítě v náručí. Grace mu dala mnohem víc, než mohl kdy předtím očekávat. A mnohem víc, než si zasloužil.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"To je Niklos James Alexander," řekl a podal dítě jeho matce. Zvedl svou dceru. "A tohle je Vanessa Anne Alexandrová." Položil ji do matčiných rukou.

Jeho matce se zachvěly rty, když se podívala na svou vnučku.

"Vy jste ji pojmenovali po mně?"

"Oba jsme to chtěli," řekla Grace. Slzy jí stékaly po tvářích, když se Aphrodite dívala sem a tam na děti.

"Oh, mám pro vás dva dárky."

"Mami!" Přerušil ji Julian ostře. "Prosím, žádné dary. Stačí, když jim dáš svou lásku."

Aphrodite si setřela slzy a rozesmála se.

"No dobře. Ale pokud si to rozmyslíte, dejte mi vědět." Grace sledovala Juliana, jak přešel rukou přes holou Niklosovu hlavu. Nepomyslela si, že by to možné, ale v tom okamžiku ho milovala ještě víc, než předtím. Každý den, kdy byli spolu, byl požehnáním.

"Ach, ahoj," řekla Selena Vanesse, když ji vzala od Aphrodite.

"Včera jsem šla do knihkupectví a Priapus byl pryč. Před několika dny byl úplněk. Chtěl by se někdo vsadit, že se ta divoká opice právě teď s někým miluje?"

Všichni se zasmáli kromě Juliana.

"Deje se něco?" Zeptala se Grace.

"Myslím, že se cítím jen trošku provinile."

"Provinile?" Zeptala se Selena nevěřícně.

"Kvůli Priapovi?"

Julian se podíval na děti a Grace.

"Jak k němu můžu cítit nepřátelství? Bez jeho prokletí, bych vás všechny, nikdy neměl. Byla to osina v zadku. Ale musím říct, že konec za to všechno stojí."

Vyčkávavě se podívali na Aphrodite.

"Co?" Zeptala se nevinně. "Neříkej mi, že ho teď chceš osvobodit?"

Řekla jsem ti, že když se poučí..."

Selena zavrtěla hlavou.

"Chudák starý strýček Priapus," řekla Vanesse. "Ale byl to špatný, zlobivý kluk."

Sestra otevřela dveře a zaváhala na prahu.

Milenec snů
Sherrilyn Kenyon

"Ehm, Dr. Alexandr," řekla Julianovi, "je tu pár lidí, kteří tvrdí, že patří k vám. Oni... ehm..." Sklonila hlas tichým šepotem. "Jsou to motorkáři."

"Hej, Juliane," ozval se Eros za sestrou. "Řekni tady Attilovi, že jsme v pohodě a můžeme se jít podívat na ty vaše děti."

Julian se zasmál.

"To je v pořádku, Trish," řekl sestře. "Je to můj bratr." Eros se postavil Trish čelem, když se on a Psyché vtlačili dovnitř.

"Připomeňte mi někdo, abych ji cestou ven střelil," řekl, když zavřela Trish dveře.

Julian zvedl obočí.

"Mám ti ten luk znovu vzít?"

Eros nad tím mávl rukou, přešel k Seleně a vzal jí Vanessu z rukou.

"Ach, ta bude ale lámat srdce. Vsadím se, že u vás budete mít malé chlapce, po celých houfech."

Julian zbledl. Obrátil se zpět ke své matce.

"Mami, je tu něco, co bych chtěl."

Aphrodite nadějně vzhlédla.

"Mohla bys promluvit s Hephaistem o pásu cudnosti pro Vanessu?"

"Juliane!" Grace se smíchem zalapala po dechu.

"Nebude ho muset nosit dlouho. Jen třicet nebo čtyřicet let."

Grace obrátila oči v sloup.

"Je dobře, že máš svou maminku," řekla dítěti v Erotově náručí.

"Protože tatínek není vůbec legrační."

Julian naklonil arogantně obočí.

"Že nejsem legrační?" Opakoval. "Legrační, že to říkáš zrovna v den, kdy se narodili tihle dva."

"Juliane!" Namítla Grace s hořící tváří. Ale pak, už dávno se naučila, že je nenapravitelný. A ona ho takového milovala.

Milenec snû
Sherrilyn Kenyon

FANTASY LOVER

Copyright © 2002 by Sherrilyn Kenyon

ISBN: 0-312-97997-5

Printed in the United States of America

St. Martin's Paperbacks edition / February 2002
St. Martin's Paperbacks are published by St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, NY10010.